

PAVEL CORUȚ

BALADA

Lupului Alb

EDITURA MIRACOL

PAVEL CORUȚ

BALADA LUPULUI ALB

SERIA: OCTOGONUL ÎN ACȚIUNE

CARTEA A IV-A

EDITURA MIRACOL București, 1993

MOTTO:

Există multe lucruri minunate pe lume, dar niciunul mai minunat decât omul.

Sofocle

ATENȚIONARE

Ca și celelalte romane din seria OCTOGONUL ÎN ACȚIUNE, BALADA LUPULUI Alb cuprinde multă ficțiune combinată cu multă realitate. Am folosit și voi folosi acest procedeu pentru a determina cititorii să gândească și să găsească răspunsuri. Pentru a le trezi mințile din lenea impusă de dogma dictatorială. Pentru a le spune că primul drept al omului e acela de a gândi liber, neconstrâns de alte legi decât cele ale Cerului și Pământului. Pentru a-i determina să-și aducă aminte cine sunt, ce zestre fantastică poartă în ei și de ce sunt în stare. Pentru a-i determina la fapte pe măsura zestrei naturale pe care o posedă.

Voi prezenta o scurtă listă de cărți care probează științific unele aspecte aparent fictive din această carte, ori din cele anterioare. Cei care le vor citi vor înțelege că lumea nu e atât de simplă pe cât vor să ne-o prezinte tot felul de ideologi, „profeți”, „oameni de bine” etc.

Pentru a spulbera unele confuzii, țin să precizez, următoarele:

— Nu sunt persoană sacră, profet, ideolog ori alte asemenea. Sunt un simplu om, curios din fire, doritor de adevăr, foarte optimist cu privire la viitorul omenirii.

— Nu fac parte din nici o sectă religioasă și nici nu intenționez să fondez așa ceva. Ca român, îmi apăr Credința strămoșilor mei, de la începuturi și până în prezent. O apăr cu informații și fără fanatism. Oamenii care slujesc Credința pot greși, căci oameni sunt. Credința însă va merge înainte, înlăturând erorile omenești și dezvăluind Adevărul.

— Nu sunt liderul nici unei organizații secrete și nici nu intenționez să particip la așa ceva. Consider că toți care au venit să-mi propună astfel de

fapte sunt provocatori, tot ce am de spus, afirm public, în cărți, în jurnale, ori prin viu grai. Cred că așa trebuie să procedeze toți oamenii serioși. Dictaturile de orice fel se clădesc pe așa zise mistere, pe frică și ritualuri oculte. Adevărata eliberare a omenirii se face pe față, la lumină, în mod curajos și non-violent. Nici un dictator nu rezistă în fața adevărului, luminii, curajului omenesc.

— Nu am nici un fel de legătură cu fenomenul Pucioasa. Mi s-a spus că biserica fondată acolo are baza în formă de octogon. Posibil să fie adevărat. Mie, însă, fenomenul în cauză nu-mi spune nimic. Sunt un mirean și nu vreau să mă amestec în aceste dispute religioase. Repet însă: fenomenul nu-mi spune nimic. Nu cred în cei șapte ani apocaliptici, prognozați de diferiți „profeți”. Cred că omenirea va merge înainte, către lumină, fără mari zguduiri. Cred că, în următorii ani, vor reintra în legătură cu civilizațiile galactice din care am descins cândva. Că legătura se va face în plan material, prin vizitarea Pământului de către navele altor Lumi. Credința în această direcție își are rădăcini în miile de probe din diferite cărți, pe care le voi indica treptat. Și nu numai pe acesta: intuiția și memoria ancestrală au un rol deosebit, pe care îl voi demonstra în următorul aliniat.

— Mai mulți cititori m-au întrebat de ce am botezat eroul meu cu numele Varain. Răspunsul a fost cel adevărat: așa mi-a venit mie în minte. Mi s-au arătat variate studii științifice în care se demonstra că, în perioada hiperboreană, teritoriul Daciei se numea Varanha. Că această denumire a rezistat în timp prin Vrancea și Valahia. Nu am găsit explicația acestui fenomen. Așa cum nu am găsit explicația pentru afirmația scriitorului american Robert Ludlum, din care rezultă că marea organizație criminală mondială va fi lichidată de doi superspioni având numele conspirative Lupul și Șarpele. Adică, exact, simbolurile steagului dac. Nu m-am grăbit să cad în misticism, deși uneori joc acest rol în fața neprietenilor. Am notat fenomenul și l-am studiat. Ar putea fi vorba de memoria ancestrală, trezită de cultul străbunilor. Ar putea fi vorba de informația existentă în Cosmos, receptată cam în felul în care a receptat-o Jules Verne, cel mai sigur profet din ultimele două secole. Ar putea fi multe alte explicații. E bine să nu inventăm noi, cu titlu de adevăr, explicațiile. Să lăsăm Timpul să ne spună Adevărul.

— Nu am nici un fel de legătură cu Shambala, Agarta ori alte asemenea minuni reale ori inventate. Le studiez și eu, cu ochiul de specialist în informații. Am editat și o broșură pe această temă – Agni Yoga. Cititorilor curioși și doritori de adevăr le recomand să o studieze comparativ cu Sfidarea Timpului de Sorin Ștefănescu și cu Șapte ani apocaliptici de Ion Țugu. Unii vor constata ceea ce am constatat și eu: legile moralei creștine, ușor deformate și romanțate, sunt revendicate de multe persoane. S-ar putea să greșesc, dar a greși e omenește. Cred că Shambala și Agarta sunt tărâmurile de vis, inventate de mintea omenească. E frumos să visezi. E splendid! Cu o singură condiție: să nu visezi

urât, să nu imaginezi dezastre, să nu inventezi orori, să nu visezi la mărire și putere pe seama exploatării credințelor omenești.

— Mai mulți cititori m-au rugat să-mi dau părerea cu privire la afirmațiile făcute de așa zisul conte Incapuciato, citat de domnul Țugui în cartea Șapte ani apocaliptici. Răspunsul meu este: nu am informații cu privire la acest personaj și la faptele susținute de dânsul, dar voi folosi logica rece, a celui care a lucrat 18 ani cu informația exactă, verificată, reală. Nu este deloc logic ce susține eroul cărții menționate. Nu se indică nici un fel de probă perceptibilă prin mijloacele noastre de simț. Să nu uităm că Iisus Cristos l-a pus pe Toma să-i pipăie rănila pentru a crede! Și a făcut asta pentru că omenirea trăiește în planul fizic, nu în vis, în idee. Și așa va trăi multe mii de ani. Mai mult, așa zisul conte revendică puterea pământească, respectiv conducerea României. Ați mai văzut sol ceresc să ceară așa ceva? Și mai grav: așa zisul conte aruncă cu negre profeții asupra întregului neam omenesc. Așa ceva nu poate fi un trimis al Cerului, o persoană sacră, cum se prezintă dânsul. Care, însă, se teme de verificare prin hipnoză. Suspect!

Ca fost spion și contraspion militar îmi permit să emit o ipoteză cu privire la așa zisul conte. Dacă se va dovedi greșită, voi fi primul care să-mi cer scuze. De aceea, rog pe cititori să păstreze cu grijă această carte, să-și amintească de ea în următorii ani, definiți de anumiți „profeți” drept apocaliptici, iată ipoteza mea:

Personajul în cauză nu a fost niciodată în Tibet ori Shambala. Are o pregătire medie, într-o specialitate de profil tehnic. Nu stăpânește deloc domeniul politico-militar. A studiat materiale cu privire la Shambala și unele profeții descrise de diferiți autori mistici. Ori, a fost pus să le studieze. Ori, și mai grav, i s-au implementat cu forța, prin procedee hipnotice, de către persoane oculte, interesate în lansarea variantelor susținute de respectivul „conte”. O verificare medicală de specialitate ne-ar convinge pe deplin de situația sa.

Ce vizează aceste profeții și cele similare?

1 - Semnarea deznădejdi, a lipsei de speranță în viitorul omenirii.

2 - Dezvoltarea urii între religiile existente pe Pământ, în scopul pornirii unui război religios. De altfel, acest război este și nescris: musulmanii susținuți de ruși vor invada Europa, ștergând de pe harta lumii Franța și Austria. Țara luminilor și țara cu neutralitate perpetuă! Nu vi se pare curios? Nu seamănă a război psihologic? O pregătire a omenirii pentru a accepta un asemenea război, decis, chipurile, de Cer? În urmă cu un an și jumătate, în timp ce eram jurnalist la EXPRES MAGAZIN, am demascat „profeții” asemănătoare făcute de rusul Pavel Globa. Rog pe cititori să verifice acele „profeții” făcute de Globa, referitoare la anul 1992. Nici una nu s-a adevărit! Informația exactă e spaima „profeților” de acest soi. Tocmai de aceea au distrus sistemul informativ de protecție a României. O țară bine informată nu cade pradă iluziilor! Să fim

foarte duri: Cerul și Pământul nu doresc și nu organizează războaie. Acestea sunt „opera” bubulilor. „Opera” distructivă. Bubulii vizează distrugerea psihică a omenirii, subordonarea ei unui singur centru conducător. Nu vor reuși, fiți siguri!

3 – Crearea de noi religii, culte și secte, având la bază ideologia religioasă din așa zisa Shambala. Să ne amintim că Nikolas Roerich, rus, a prezentat guvernului bolșevic de la Moscova, prin 1926, o scrisoare din Shambala, prin care învățații de acolo îi felicitau pentru tot ce făcuseră în țara sovietelor. Care civilizație înaltă poate felicita vărsarea de sânge omenesc? E clar cine a inventat nazismul, bolșevismul și alte asemenea ideologii? E clar că bubulii există?

4 – Dezbinarea națiunilor lumii, pentru a putea fi stăpânite.

Ca o variantă particulară a acestei direcții de acțiune, menționez fărâmițarea națiunilor mari în state cât mai mici, guvernabile prin monarhi și camarile numite de bubuli. Națiunile libere, democratice, cu sisteme parlamentare nu pot fi manevrate, deoarece liderii se schimbă periodic, înainte de a fi corupți, îndoctrinați, ori șantajați. România este și ea vizată. Cu mare durere în suflet, am văzut că unele fețe bisericești au aderat la această mișcare, trădând credința străbună. Dumnezeu strămoșilor noștri să-i judece pentru faptele lor!

5-Încorsetarea psihicului omenesc în dogme, transformarea oamenilor în roboți. Din multe puncte de vedere, omul e produsul concepțiilor, deprinderilor, ideilor și credințelor sale. Atunci când acestea sunt lipsite de o porțiță veșnic deschisă, prin care să se recepționeze noi idei și teorii, omul se oprește din evoluție. Și poate deveni extrem de periculos, atât pentru el, cât și pentru societatea în care trăiește. Să ne amintim porunca creștină: Cunoașteți Adevărul și Adevărul vă va elibera! Deci, Adevărul, nu dogma, va elibera omenirea. Drumul până la Adevăr este lung și greu. Fiecare om trebuie să-l facă prin efortul propriu. Cea mai sigură convingere și credință sunt cele obținute prin experiențele proprii de viață.

În concluzie, profețiile negre ori de natură a crea stări de tulburare și violență sunt simple diversii. Unele sunt create de forțele oculte, altele de mintea bolnavă a unor fanatici. Să nu credem în ele! Să credem în bine, în frumos, în dreptate, în adevăr! Să credem în Adevăratul Dumnezeu, care crează și nu distruge, care îndreaptă și nu pedepsește ca un feudal crud, care ne dă lumină și speranță... Care este Totul și ne dă Totul...

În încheiere, aș vrea să avertizez cititorii că studiul ocultismului și magiei poate fi foarte periculos pentru psihic. Ca ofițer de informații, am fost obligat de împrejurări să fac acest lucru. Pentru a ști, a înțelege și ai apăra pe cei care mă plăteau să-i apăr. Pe români, adică.

Pentru cei care au tendința de a transforma în supranatural orice fenomen care nu-l înțeleg, mai am un cuvânt de spus. Triburile amazoniene se

închină și astăzi la avioane, considerându-le ființe sacre, în timp ce triburile dogonilor știu de secole cu precizie că steaua Sirius este dublă, lucru stabilit de știință abia recent. Mai mult, în folclorul dogon se susține existența unei infinități de civilizații de tip humanoid în jurul multor stele. Ciudat, nu! Extrem de ciudat și totuși foarte simplu, în epistola a întâia către tesaloniceni, Apostolul Pavel spunea: cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun. Sau, în altă traducere a Bibliei: Toate să le încercați; țineți ce este bun.

N-aș fi citat aceste cuvinte ale Apostolului Pavel, dacă n-aș fi văzut tendințe clare din partea unor oameni, inclusiv fețe bisericești, de a le încălca, promovând dogma – deci dictatura și închiderea drumului către înainte. Și le-am mai citat pentru că, în acești ani, mulți se vor prezenta drept soli cerești, mesageri divini etc. Cred că înțelept e să procedăm așa cum spunea Apostolul Pavel: Să cercetăm, să încercăm și să păstrăm numai ce este bun.

Ceva mai mult pe această temă atât de actuală – războiul psihologic și religios – în viitoarea carte, DINCOLO DE FRONTIERE.

În această carte, revin cu insistență asupra momentului decembrie 1989. Știu de ce fac asta. Adevărul aparține întregii națiuni române. După minciună, încearcă să se ascundă mai puțin de zece vinovați de crime împotriva statului român. Interesele națiunii trebuie să primeze.

Pentru a opri Adevărul, vinovații de vărsare de sânge au încercat multe manevre, începând cu încercarea de cumpărare a tăcerii și terminând cu amenințarea. Deocamdată sunt convinși că nu se vor opri aici. Prietenii mei din Armată și serviciile secrete m-au informat în repetate rânduri de pregătirea unor combinații de compromitere a neînsemnatei mele persoane. Unele sunt în curs de derulare la această oră, altele vor veni, în funcție de ordinele ce se vor primi.

Efectul e fantastic! Treburile bubulilor și indivizilor din subordine ies pe dos. Cum să compromită un necunoscut care nu aspiră la nici un fel de funcție în stat? Care scrie și vorbește ca un om simplu? Care afirmă că n-a fost niciodată vreun sfânt și nici nu are de gând să devină așa ceva? Care nu cere nimic pentru el? Pe bune, bubulii ar trebui să mai învețe carte. De maidanezi, nu mai zic nimic. Ba da. Zic. Niște maidanezi... Rog cititorii și simpatizanții să-mi lase timp să scriu, să spun ce am de spus. Rog pe cei interesați de a mă atrage în tot felul de secte, culte, organizații politice ori secrete să mă lase în pace. Am Credința mea, căpătată prin durere și învățare proprie. E Credința neamului nostru, sărac dar neînfrânt.

Pentru început, recomand cu căldură studiul următoarelor lucrări:

- Getica, de Vasile Pârvan;
- Revista GETICA, editată de domnul Gabriel Gheorghe, căsuța poștală 37-149, cod 70060 București 37;
- Sfidarea timpului de Sorin Ștefănescu;
- Retrospective de Anton Dumitriu;

- O mărturie a reîncarnării de Brian Weiss;
- Mitologie română de Romulus Vulcănescu;
- Creanga de aur de Mihail Sadoveanu;
- Monarhul ascuns de Vasile Lovinescu;
- Creangă și creanga de aur de Vasile Lovinescu;
- Ardealul pământ românesc de Milton G. Lehrer;
- De la mitul astral la astrofizică de Titus Filipaș;
- Interpretarea ezoterică a unor basme și balade populare românești de Vasile Lovinescu.

Pavel Coruț.

NE-AU RĂZLEȚIT STRĂINE CÂNTURI...

Sunt în pragul morții. O aștept ca pe marea izbăvire. Așa cum o așteaptă orice om din neamul meu. Am iubit și am urât. Am sperat și am râs. N-am plecat niciodată capul. Nu m-am temut de sabie. Dumnezeu strămoșilor mei nu m-a făcut temător. Aceasta a fost viața. Acum am dreptul la moarte. La liniște. Am dreptul să mă întorc Acasă. Îngerul meu păzitor îmi poruncește: Roagă-te, Varain! Încerc să murmur o rugă: Primește-l, Stăpâne, pe Varain!...

Sunt zdrobit de explozie. Trupul mi-e sfâșiat de gloanțe. Sângele îmi curge în șiroaie călduțe pe pielea rece. Periferiile corpului au început să se răcească, semn că momentul pe care îl aștept nu e departe. Viața s-a retras către acel misterios centru încă necunoscut de nimeni. Și, în ciuda voinței mele, continuă lupta, după legi mai vechi decât planeta Pământ. Acum, în pragul morții, îmi aduc aminte de acele legi și de Lumea din care vin. Pare o poveste științifico-fantastică, dar nu-i. E absolut real, deși incredibil.

Am o rană în frunte. Rana cutezătorului. A celui care nu se închină și nu se supune decât Adevăratului Dumnezeu. Și Stăpânului, Zamolxe. Sângele s-a prelins din rană și mi-a acoperit ochii. Nu are importanță. Ceea ce văd eu întrece imaginația omenească. Văd, ca într-un film, răsculații din Lumea celor opt stele: Dubhe, Merak, Phegda, Megrez, Alioth, Mizar, Benetnach, Alcor. Răsculații din Carul Mare. Înalta civilizație care a îndrăznit să încalce Legea Universului. Să se opună Adevăratului Dumnezeu. Sunt înfrânți, însângerați, zdrobiți. Exact cum sunt și eu. Așteaptă osânda. Nu se vaietă. Nu cer îndurare. Sunt inteligenți, cutezători, neînfricați. Nu însă și destul de înțelepți.

Oștirile învingătoare din Lira și Lebăda așteaptă tăcute. Sunt de pe zecile de planete ce înconjoară stelele Vega și Deneb. Înalți, blonzi, calmi. Stăpânul Universului, Adevăratul Dumnezeu, va pronunța osânda. El este Legea, Lumina, Adevărul, Credința, Puterea. Sunt mii și mii de înfățișări ale Adevăratului Dumnezeu. Învingătorii și învinșii așteaptă voia Lui.

Sângele mi se prelinge încet în gură. Nu am putere să-l opresc. Nici să-l înghit. Nu gem, nu mă tângui. Nu am putere să-l fac. Mintea mi-e limpede și

clară, ca o lumină lichidă. A rămas întreagă. E indestructibilă, e o parte din moștenirea de la strămoși. În gând, mă plec în rugă către Stăpânul Universului: Primește-l Doamne, înapoi, pe Varain! Pe cel născut din răsculații care au cutezat să Te înfrunte și din învingătorii care Ți-au fost credincioși. În mii de încarnări am ispășit trufia strămoșilor din Alcor. Port în mine și sângele credincioșilor Tăi din Lira și Lebăda. Primește-l, Doamne, pe Varain.

Acum ar trebui să mor. Poate că, după legile terranilor, sunt deja mort. Eu văd, însă. Aflu marele mister al planetei Pământ. Îmi văd strămoșii învingători. Și pe cei învinși. Ascultă osânda. Pedepsa încarnării în ființe inferioare, pe o planetă din Calea Lactee. O pedeapsă cumplită! Pe măsura faptei rebelilor învingătorii din Lira și Lebăda ascultă gravi. Vor trebui să-i însoțească pe răsculați la locul de ispășire. Trufia și orgoliul se vindecă numai prin durere și umilință. Numai așa poți ajunge să înțelegi. Și să știi.

Durerea mă împresoară din toate părțile. N-aș putea să spun exact ce mă doare. Nu pot să-mi pipăi rănile, să știu unde sunt lovit. Mâna stângă e amortită. Dreapta o simt. Doare cumplit. M-au trosnit ca la carte. Probabil că și ei se miră de ce nu sunt mort. Eu nu mă mai mir. Privesc tăcut la un trecut care ar putea să devină viitor. Văd planeta ispășirii, Pământul. Și țara în care ispășesc rebelii. Varanha se numește țara. Acum știu de ce mă numesc Varain. Nu mi-a explicat nimeni. Știu. Așa cum știu că unii învingători au rămas alături de rebeli. Din milă sau din datorie. Poate și din dragoste. Așa cum știu că mama coboară din învingători și tata din neamul învins. Așa cum știu că aparțin celor patru Lumi.

Sunt un ghem de durere crâncenă. Privesc uimit la țara de vis, în care au ajuns strămoșii mei. Îmi spun: Varain, e un simplu vis! Tu ești un spion român, căzut în luptă cu bubulii. Restul e ficțiune! E imaginație! E saltul în spațiu al disperatului împresurat din toate părțile. Revino-ți, Varain! Fii lucid și calm! Trebuie să mori lucid! Să nu le dai satisfacții bubulilor. Nu uita Varain! Ei se tem de tine, nu tu de ei!

Durerea asta insuportabilă mă poate tâmpi. Sunt un profesionist al informațiilor și știu ce înseamnă aceasta. Trebuie să termin! Murmur în gând: Primește-l, Stăpâne, pe Varain! Nu trebuie să rămân viu în mâinile bubulilor! Nu trebuie să le dau această satisfacție!

Din adâncuri cunoscute numai de părintele Demian, răspunsul curge lin, ca o apă de câmpie:

*Ne-au răzlețit străine cânturi,
De ne-au lăsat pustii și goi,
Copaci uscați, bătuți de vânturi,
Crescând uitările din noi...*

Lumină! Am sfâșiat marama neagră a uitărilor. Strămoșul vegan își arată figura calmă, plină de bunătate. Are ochii inteligenți, pătrunzători. Mă privește

insistent, pentru a înțelege. Și a ști. Durerea dispare ca la un descântec. Alunec lin, pe o mare de lumină. E nespus de bine. În sfârșit, e bine și pentru Varain, luptătorul din umbră. Pentru omul care ar fi putut fi orice altceva. Stăpânul, însă, hotărâse demult: Varain trebuia să treacă prin frigul și întunericul confruntărilor din umbră. Pentru a ispăși, a înțelege și a ști. Pentru a fi sigur că nu există informație bazată numai pe inteligență și rațiune. Ori, numai pe intuiție. Numai cele două forțe unite puteau învinge revolta bubulă.

Murmur înainte ruga metisului Varain: Primește-l, Doamne, pe Varain! Și iartă-i pe răsculații din Lumea celor opt stele! Durere nu mai simt. Lumina mă învăluie. Îmi doresc moartea din tot sufletul. Căci, numai murind cinstit, la timpul hotărât de Stăpân, mă pot întoarce Acasă. Ajuns aici, gândul mă lovește dureros. Crud. Nemilos. Realitatea și adevărul pentru care am luptat întreaga mea viață sunt amare. Eu nu am casă... Sunt bogat, dar pribeag. Am patru Case. Aparțin mai multor Lumi: Pământul pe care am văzut lumina zilei, Lumea celor opt stele, Lumea Lebedei, Lumea Lirei. O lacrimă de disperare mi se strecoară din ochi, spălând sângele. Unde să mă duc? Unde să mă duc? Unde aş fi eu însumi?

Să nu mai văd niciodată Pământul? Munții și apele, codrii și câmpiile, marea și holdele? Varanha, țara strămoșilor mei? Să renunț la Lumea celor opt stele? Numai pentru că strămoșii mei au greșit? Dar, sângele lor mă cheamă, mă strigă cu disperare! Eu sunt de-al lor. Nu m-au uitat, zeci de milenii. Cum aş putea să-mi rup din mine tot ce am moștenit de la ei? Focul din sânge, mintea organizată, firea iscoditoare și, poate, rebelă? La Lira, să renunț? La Lebăda? La strămoșii mamei? Cum aş putea să sfâșii în bucăți fantastica intuiție, calmul, înțelepciunea, răbdarea, spiritul pozitiv-constructiv? O, Doamne, cât de bine înțeleg durerea metişilor!

Durere nu mai simt, dar inima mea e o rană. Unde să mă duc, Stăpâne? Mintea mea nu poate găsi soluția. Facă-se voia Ta, Stăpâne!

În imagine, apare micul sat dintre dealuri, în care am deschis ochii. Sunt martor la nașterea mea. O căsuță mică, cu pământ pe jos, cu acoperiș de șindrilă. E miezul verii. Cerul e o imensă cunună de stele. O părere de vânt abia adie. Ultimii salcâmi își varsă floarea sfințită de parfum. Undeva, pe deal, la umbra unei stâni, plânge dulce un fluier. E aproape miezul nopții și mama e singură. Singură și neștiutoare de multe. O țărancă așteaptă să nască pentru a patra oară. Nu se teme, nu se vaită. Așteaptă să nască. Singură.

Imaginea se topește lin. O înlocuiește figura strămoșului. Nu știu sigur dacă e din Vega ori din Deneb. Poate că aparține ambelor Lumi. Mă privește din nou, profund, cu ochii albaștri, luminoși. Înțelege! e porunca. Mă străduiesc să înțeleg.

E singură mama în noaptea de vară. M-a născut deja. Mi-a rupt ombilicul cu dinții. Ca o lupoaică. Și mi l-a legat cu un fir de borangic. E singură și neștiutoare, dar porunca ancestrală funcționează fără greș. Se târăște ca în

transă către oala cu lapte. O oală mare, neagră, de pământ ars. Are în ea lapte proaspăt, muls pe seară, de la o vacă sură, blândă, cu un singur corn. Mă spală în laptele alb, murmurând ceva neînțeles pentru mine. Poate că nici dânsa nu înțelege exact ce murmură. Și în ce scop. Porunca ancestrală funcționează. Nu știe. Sigur nu știe de ce face așa. Poate că la timpul convenit, își va aduce aminte. Acum e liniștită. A făcut ce trebuia. Ostenită de efort, cade îndărăt, în așternutul sărac. E aproape miezul nopții.

Imaginea blândului strămoș al mamei apare din nou. Întinde palma dreaptă către mine. Înțeleg că îmi oferă un dar. Darul vieții mele. Cel mai important dintre ele. Ochii mă sfredelesc, mă pătrund până în adâncuri. Ține minte! e porunca. Acesta e darul!

Către răsărit, în curtea casei, e lumină. Mai multe mâini fine, de femeie, ies direct din pământ, ocrotind un ghem de lumină. N-am văzut niciodată mâini atât de frumoase, cu degete atât de lungi și fine. Deși negre, sunt de o frumusețe fantastică. Toate tremură ca-n dans, mângâind sfera de lumină, cu vârfurile degetelor. Înțeleg că acesta e darul: minte lucidă, limpede, clară, neinfluențabilă de nimic altceva decât de voința Lui. Totul învelit în starea de calm extrem, asemănătoare strămoșului din Lira și Lebăda. Porunca o aud clar: Varain, să nu ucizi niciodată! Forța spiritului tău va îndoi cele mai ticăloșite firi! Forța spiritului tău va aduce pacea și calmul!

Și iar o văd pe mama în noaptea de vară. Mângâie pruncul și plânge. Crede că pruncul a murit. E sigură că a murit! Așa și spune, când tata intră pe ușă:

—Ți-am născut un fecior, dar e mort.

Abia când mâna bătucită de sapă atinge pruncul, se aude scâncet.

—E viu! se bucură țăranul. E viu!

Imaginea dispare. Simt din nou durere crâncenă în tot corpul. Ceva mă arde în interior. Probabil că am leziuni. Poate că e și altceva, mai greu de înțeles pentru oamenii obișnuiți, izbutesc să scot un vaiet. Simt degete omenești pe mine și-mi aduc aminte că sunt un spion român căzut în mâna adversarului.

Raționez: Nu trebuie să mă aibă viu. Reiau disperat ruga de luptător: Primește-l, Doamne, pe Varain! Și iartă-i pe răsculații din Lumea celor opt stele! Alunec din nou pe o mare de lumină, către colțișorul acela necunoscut al Terrei în care m-am născut.

Văd pârâul sărat, curgând de sub dealul pe care e ridicată căsuța acoperită cu șindrilă. Pământul plânge cu lacrimi sărate. Acum știu și de ce. Văd zeci de izvoare izbucnind de sub talpa casei, apoi trec lin, către neființă.

M-am trezit într-o cameră albă, luminoasă. Durerea m-a trezit. Răbdasem în viața mea destule dureri. Niciuna atât de cumplită. Atât de crâncenă. N-aveam un singur loc pe trup care să nu strige, să nu implore sfâșietor. Ochii mi-

erau, însă, neatinși. Și mintea limpede. La fel de limpede ca în noaptea pe care o trăisem în vis. Poate nu numai în vis.

Privirea mi se opri nedumerită pe un morman de bandaje. Ce era asta? Apoi am înțeles: Eu eram mormanul de bandaje. Am înțeles și inima mi s-a strâns de durere: Stăpânul nu mă primise. Drumul meu prin ceață și frig nu se terminase. Am închis ochii obidit și am murmurat: De ce, Doamne? De ce?

Din ceață, a apărut icoana blândă și calmă a părintelui Demian. Era muștrătoare. Crezi că ai dreptul să întrebi? Stăpânul ți-a dat viață dincolo de puterea de înțelegere a minții omenești. Trebuie să trăiești! Ridică-te, din neamul Oamenilor! Luptă pentru neamul tău și pentru omenire! Nimeni și nimic nu te va putea opri. Cerul și Pământul te ocrotesc! Prima lege a vieții tale e să nu ucizi! A doua e să nu-ți pierzi Credința niciodată! A treia e să ocrotești și pe alții prin ocrotirea ce ți s-a dat.

Atât a fost. Demian a dispărut, iar eu am rămas acolo. Un ghem de bandaje cuprins de o durere crâncenă. Destinul își urma neabătut drumul fixat în noaptea aceea. În noaptea în care mama mă adusese pe lume și mă botezase după ritualul strămoșilor. În noaptea când strămoșul celest îmi oferise darul vieții mele. Dar care m-a scos mereu deasupra vâltorii vieții. Dar ale cărui misterioase calități încă nu le descoperisem în totalitate. Poate că nici nu trebuia să le descopăr în această viață.

Durerea era foarte reală. Și foarte prezentă. Mă ținea treaz, lucid. Începeam să raționez ca un simplu spion, căzut în mâna adversarilor. Făceam analiza situației în care mă aflam, încercasem să evadez în moarte. Stăpânul nu-mi permisese să trec dincolo. Trebuia să mă ridic și să lupt până la capăt împotriva noilor răsculați. Căci, în trufia lor, bubulii se ridicaseră împotriva Cerului. Repetau greșeala săvârșită cu zeci de milenii în urmă de către unii din strămoșii mei. Mai era mult până la capăt. Opt ani. Trebuia să mă ridic și să lupt.

Educația de spion mi-a dictat să scap mai întâi de durere. Cuprins de durere, omul devine mai slab. Am început să-mi aplic ritualul de autosugestie. În același timp, mintea mea trecea în revistă imaginile vizualizate în starea de comă. Educația susținea: Varain, nu sunt adevărate! Sunt simple vise, de om aflat în comă! Îngerul meu păzitor continua, la fel de ferm ca și părintele Demian: Să crezi, Varain! Să crezi tot! Doamne, am murmurat eu, nu pot să cred decât ceea ce se manifestă în plan material! Căci, Doamne, noi trăim în planul fizic, material. E, oare, un păcat? Și Toma a cerut să pipăie rănilor lui Iisus pentru a crede!

Imaginea strămoșului învingător a apărut fulgerător în memorie. Mă cheamă în cer. Îți voi șterge durerea și ceața pe care o simți în planul fizic, a zis strămoșul. Aceasta e dovada! La fel de brusc, ceața care îmi apăsa creierul s-a risipit, lăsând loc unui flux luminos și curat de gânduri logice. Durerea a dispărut. Era o probă pe care trebuia să o accept. Am acceptat-o. Am început

să mă gândesc. Încercam să-mi reamintesc cum ajunsesem acolo, în patul de spital.

Pe data de 18 iunie 1992, mă înapoiasem împreună cu Carmela din Argentina. Făcusem un scurt voiaj în patrie, pentru a verifica starea proprietăților și reacția bubulilor. Dacă în Argentina toate treburile erau cât se poate de bune, la comandamentul extern din Franța situația era cam delicată. La prima vedere, nimic nu părea schimbat. Oamenii intrau și ieșeau în ritmul obișnuit. Nu se vedeau pândari ori santinele. Pe mine, însă, nu mă înșelau simțurile. Tensiunea crescuse din anumite motive. Cremene, laconic cum îi era felul, m-a lămurit în câteva secunde:

— Privește, Varain! mi-a ordonat el, în loc de răspuns la salut.

Obiectul indicat de șef era un plic voluminos. L-am desfăcut fără comentarii, vărsând pe masă câteva sute de fotografii. Unele, color făcute ziua. Altele, alb-negru, făcute noaptea, în infraroșu. Nu erau deloc încurajatoare. Ca să fiu mai exact, erau alarmante. Prezentați șapte posturi de supraveghere bubule amplasate discret în jurul comandamentului nostru. Era clar: ne țineau sub lupă zi și noapte. Ne studiau ca pe niște gângănii. Ne învățau obiceiurile. Pentru a ne trosni exact când am fi fost într-o poziție slabă. Presupunând că am fi ajuns vreodată și acolo.

— Cum le-ați făcut? am fost eu curios.

— Cum le fac toți spaii onești, m-a lămurit Bălaiul. Cu aparatul de fotografiat.

— Lasă gluma, Bălaiule! Cum le-ați făcut?

Cremene a dat aprobator din cap. Se putea deconspira secretul. Bălaiul a continuat:

—Un tip fain, de la DST. Mare lipsă de franci. Femeile costă, băutura, la fel. Ne-a vândut pontul pe parale multe. Merită însă.

—Cum ne-au mirosit?

—Probabil cei din Argentina. Ne fotografiaseră din toate părțile. Mai mult ca sigur, au lansat sute de agenți, în toate direcțiile. În Austria, am apărut din nou. Era deja simplu. Chiar și pentru tărtăcuța lui bubi-boy. Ne-au căutat în Europa. Și ne-au cam găsit.

După obiceiul meu, căpătat direct de la madam Varain-moldoveanca, m-am scărpinat în cap. Să-mi mobilizez glagoria.

—E o capcană întinsă ca la carte, am concluzionat. S-au cam dus cu zilele faine în care dădeam cu bubulii de pământ de le mergeau fulgii. Am vaga impresie că ne-au copt o plăcintă tare indigestă. Eu nu pap așa ceva.

—Nici noi, m-a asigurat Cremene. Analizează, gândește și dă o soluție de răsturnat situația! Tu ești șeful Operațiunilor Speciale.

—Am înțeles!

—Și încă ceva, a adăugat Cremene. Nimeni nu află planul până în ultima clipă. Nici măcar eu! Clar? Răspunzi singur de calitatea lui. Și de păstrarea secretului.

—Am înțeles!

Trăgeam cu coada ochiului la Bălai. Așteptam să trântască una de-a lui. Nu avea chef. Minune mare în cazul lui. Am încercat să-l provoc:

—Ziceai, Bălaiule că întreaga rețea bubulă din Europa e sub control. Că vom participa la un spectacol grande, cu premii mari. Mersi de așa spectacol!

—Piciule, nu e cazul să dramatizăm. Suntem în găleată. Dar am mai fost noi în situații de astea. Premiile sunt în lăbuțele bubulilor. Trebuie să sacrificăm un pic din sudoarea frunții pentru a le smulge.

—Numai atât? am vrut eu să fiu sigur.

—Poate și oleacă de sânge. Nu-i metoda ta. În cazul de față însă, trebuie să o accepți. Doar nu te vei apuca să descânți o gașcă întreagă de bubuli?!

Cremene a întrerupt duelul verbal:

—Fără scuze și fără ipoteze! Vreau un plan exact, temeinic, realist! Ieșim din capcana bubulilor! Chiar în noaptea asta înțeles?

— Am înțeles!

— Bălaiule, a continuat Cremene, tu ce propui?

Bălaiul a stat un pic pe gânduri, apoi s-a decis:

— Valea! Știu un locșor fain, unde nici un pui de bubul n-ar îndrăzni...

— Varain? a întrebat Cremene, întorcându-se către mine.

Am închis ochii și i-am dat drumul. Așa cum știam eu:

— Doamne al strămoșilor noștri! Zamolxe, Stăpâne! Vrem să știm voia Cerului. Vrem să căpătăm ocrotirea Pământului!

Am așteptat în liniște. Nimeni nu îndrăznea să scoată un sunet. Respectul pentru ritual. Se auzea numai bâzâitul aparatului de aer condiționat. Așteptam răspunsul Dumnezeului strămoșilor noștri. Și al Stăpânului, Zamolxe, unul dintre primii Lui soli.

Ca într-un film, prin fața ochilor mei, au început să defileze masive muntoase cu vârfurile ușor încețoșate. Vorbeam cu ochii închiși, cu voce litanică:

— De la stânga, către dreapta, se rotesc șiruri de munți. Acum s-au oprit. În fața mea, e un masiv calcaros, alb ca spuma laptelui. La poalele lui curge o apă limpede. Întreaga vale din dreapta e nespus de frumoasă. N-am văzut-o niciodată în viață. Mă simt bine. Simt pace și bunătațe. Urc către creste.

— Sate? a întrebat rece Cremene.

— Nu se văd. Muntele e sfredelit de peșteri. Către vârf, se vede ceva alb și luminos.

— Oameni? a revenit Cremene.

— Nu se văd. E vară uscată. Soare puternic. Cer albastru. Foarte albastru.

— Oprește! a ordonat Cremene.

Am deschis ochii și am așteptat întrebător. Ce mai voia?

— Unde crezi că sunt munții? a întrebat șeful.

— Ei bine, înseamnă că sunt acasă.

— Continuă! a ordonat el.

Am închis ochii. Am repetat formula și ruga. Alt șir de munți, luminați de un soare orbitor. Îi vedeam de sus, ca din avion. Ardeau în valuri de căldură. Din loc în loc, puncte albastre violacee. Erau lacuri de munte, Zănoage. Așa am spus, zănoage.

— Știu, a confirmat Cremene. Trebuie să mergă acasă? Dar când?

Era o întrebare grea. Imaginea timpului nu putea veni sub formă vizuală. M-am concentrat din toate puterile:

Iunie, 1933. Cu Cer albastru. Cu Libertate și Demnitate.

Nu știam exact ce însemna. Cremene știa. N-a explicat nimic. A ordonat:

— Să vină șefii de rezidențe!

Secretarul a plecat grăbit să-i aducă. Noi am rămas în tăcere. Până și Bălaiul tăcea. Știam ce-l frământa: mai mult ca sigur, bubulii identificaseră casa în care se afla familia sa. Și forța mea. Mi-am impus să nu mă gândesc deloc la acest lucru, să-l rezolv mai târziu.

Șefii de rezidențe au apărut după tipic. Cu carnetele în mâini, pregătiți să noteze ordinele blitz, specialitatea lui Cremene. Șirul de ordine a pornit clar, laconic:

— Varain, pregătești planul de străpungere a blocadei bubule! Îl calculezi la milimetru. Îl vei prezenta cu o oră înainte de intrarea în acțiune. Selecționezi arhivele și oprești numai ce este valoros. Restul arzi, când ieșim! Legătura cu luptătorii din dispozitivul extern, prin mesaje radio, codificate. Nimic înainte de prezentarea planului. Înțeleș?

— Am înțeleș!

— Ursu, conduci luptătorii din Operațiuni Speciale la spargerea blocadei! Cât mai puțin zgomot! Cât mai puține pierderi! Nu lăsați nici o urmă pe care s-o miroasă bubulii! Înțeleș?

— Am înțeleș!

— Maxim! Pregătești comandamentul de rezervă din Franța de nord! Fără nume! Fără date! Numai tu și cu mine știm unde este. Mai pregătești comandamentul de rezervă din Elveția. La fel, fără nume, fără date. Numai noi trebuie să știm unde sunt. Dispari chiar azi și ne aștepți! Vom veni, fii sigur! Înțeleș?

— Am înțeleș!

Cel mai scurt ordin de luptă posibil. Nimic despre salvarea familiilor celor căsătoriți. În această direcție, urma să hotărască Bunul Dumnezeu.

— Willy! Pregătești mijloacele auto pentru deplasare de lungă durată. Înțeleș?

— Am înțeleș!

— Prisăcaru! Scoți pe nesimțite banii din bănci și-i aduci aici. Îi vom căra cu noi. Răspunzi de fiecare dolar!

— Am înțeles!

— Radu! Activezi rezidența din țările nordice și dai câteva lovituri la centrele de bubuli cunoscute! Pleci imediat! Până la miezul nopții, trebuie să înceapă atacul în Suedia! Înțeles?

— Înțeles! Diversiune!

— Ok! Întrebări?

Nu erau întrebări. Priveam fețele celor din jur. Maxim, birocratic și eficient, își creiona planul ca la carte; precis că nu a uitat nici fierbătorul de cafea. Prisăcaru, finanțist și om de afaceri de anvergură mondială, un adevărat abac viu, calcula cu rapiditate de unde și câți bani va scoate. Pentru a ne topi din ghearele bubulilor cu avere cu tot. Willy, neamț român, zâmbea nepăsător. Aștepta să iasă din birou, să reia fluieratul melodiei sale preferate și meșteritul mașinilor. Bălaiul, cetățean francez, căsătorit, tată a doi copii, nu scotea o vorbă. Privea fix la un punct din fața sa. Gândea că bubulii erau deja cu ochii pe casa lui. Eu, devenit șeful Serviciului Operațiunii Speciale, îmi strângeam inima în pumn. Încercam să uit că soția mea era în casa Bălaiului. Calculam deja diferite variante de blocare a bubulilor din jur. Cremene spusese tot ce trebuia.

Am coborât gânditor în bunkerul cu documente. Trebuia să selecționez arhiva și să pregătesc incendiul. Am chemat doi din băieții mei și am trecut la treabă. Era muncă multă. Din aproape patru tone de documente, am oprit numai vreo cinci sute de kilograme. Le-am ambalat frumos, în colete, apoi le-am introdus în lăzi metalice. După o clipă de chibzuință, am introdus în fiecare ladă câte două lumânări incendiare, pe bază de electron, cu dispozitiv de aprindere prin telecomandă, i-am ordonat lui Livadaru:

— Stai cu ochii pe ele! Cu telecomanda pregătită. Dacă se apropie bubulii, declanșezi focul! Arde și metalul din lăzi.

— Și documentele? a încercat să protesteze Livadaru.

— Mai bine dispărute, decât în mâna adversarului! Nu uita să fugi departe de mașină înainte de a folosi telecomanda! Va arde tot: documente, lăzi, mașină.

— E-n regulă!

Lucram în continuare, ca un robot bine programat. Îmi impusesem să nu mă gândesc deloc la soția mea. Știam că e în pericol de moarte. Mă rugasem scurt, ca un luptător, să aibă noroc. Să scape, adică. Pregăteam restul arhivei pentru incendiu. Trebuia să dispară integral, să nu rămână nici o urmă. Treaba a fost întreruptă de sosirea Bălaiului:

— Piciule, vino încoace! a ordonat el.

M-am apropiat. Nu voia să audă ceilalți, necăsătoriții, ce probleme pot frământa doi șefi. Știam eu ce-l preocupa. Nu prea era soluție pentru durerea sa. Nici pentru a mea. Femeile și copiii erau condamnați.

— Piciule, a murmurat Bălaiul cu voce răgușită, am găsit soluția.

— Nici o șansă! i-am replicat eu cu voce incoloră, înghețată. Nu era vocea mea. Era vocea datoriei. Vocea în care fusesem născut și educat în Octogon.

— Este! m-a asigurat el. Murim noi, salvăm copiii și femeile.

Nu prea era octogonar ceea ce-mi propunea. Dar era omenesc. La judecata de apoi a spionilor, când ne vom înfățișa Atotputernicului, voi spune că era și drept. Fără vorbă, i-am întins mâna. Mi-a strâns-o zdravăn în pălmoaia lui de pescar lipovean. Avea pe față un zâmbet ciudat. Zâmbetul celui care merge la moarte împăcat. Băieții mei, prezenți la scenă, n-ar fi putut bănuiește ce faptă hotărâsem.

— Vin pe seară, m-a asigurat Bălaiul, în timp ce se depărta.

Mi-am continuat treaba eficient și împăcat. Totul era în regulă. Toate intraseră în făgașele lor. Am pregătit benzina și cartușele incendiare pentru aprins mormanul de arhivă din bunker. Am pus băieții de la compartimentul radio să intre în contact de probă cu cei din dispozitivul exterior. Legătura funcționa perfect. Aveam, în exterior, dincolo de blocada bubulă, vreo douăzeci de luptători de elită, din Operațiuni Speciale. Apărarea îndepărtată, pentru caz de pericol, i-am atenționat că după miezul nopții, urmau să primească un ordin blitz, pe care trebuiau să-l recepționeze. Și să-l execute fără șovăire.

M-am așezat apoi, la biroul meu de lucru să creionez planul de ieșire din capcană. Am lucrat meticulos, după toate regulile muncii noastre. După ce am analizat toate variantele posibile, am ales-o pe cea care avea mai mari șanse de izbândă. Am sintetizat-o pe o singură pagină. Scurtă, clară și precisă, Așa cum îi plăcea lui Cremene. Așa cum se lucra în Octogon. Conform regulilor conspirativității, nu aveam voie să dezvălui față de nimeni planul de acțiune înainte de ora ordonată de șef. Regula viza prevenirea oricărei trădări. În seara aceea, însă, am încălcat regula. O respectasem aproape două decenii. Oricum, pentru mine și Bălai, regulile nu mai aveau importanță. Cei sortiți morții au anumite privilegii...

Pe la zece seara, a apărut Bălaiul. Mi-a făcut un semn complice, apoi a trecut la verificarea luptătorilor din dispozitivul de străpungere. Aveam în vilă exact nouăsprezece oameni. Cu cei douăzeci din dispozitivul extern, făceam treizeci și nouă. Cam asta era forța octogonară cu care trebuia să spargem blocada. Nu mă îndoiam că, de data asta, bubulii concentraseră toate forțele disponibile din Europa. Poate și din alte zone. Și eu aș fi făcut la fel dacă aș fi fost în locul lor. Ceea ce în situația dată nu prea era cazul.

În sfârșit, Bălaiul a intrat în biroul meu. Era liniștit. Avea o dispoziție aparte pentru umor negru:

— Piciule, fiecare afacere nasoală are și o parte veselă. Să vezi tu ce-o să le facem bubulilor! După ce ne lichidează, ne facem fantome. Îi călărim de scoatem untul din ei. Tipii nu știu nici să scuipe-n sân. O să dea mama misticismului în ei. Îi băgăm în boale!

Nu-mi ardea de glume. Moartea e, totuși, o chestiune serioasă. Un eveniment care trebuie tratat cu un anumit respect, i-am tăiat-o:

— Lasă gluma! Ai aranjat?

— Ie-te-te-te la el, bârzoii! m-a pus la punct Bălaiul. Ce funebru se dă! Colivă ai făcut? Lumânări ai? Popă și bocitoare? Sau vrei să strici ritualul?

Știusese eu că Bălaiul va râde și în fața doamnei cu coasa. La drept vorbind, avea dreptate. Nu aveam altceva de făcut. Puteam face haz. Era bun și la moral. Întărea. L-am asigurat:

— Lumânări, berechet. Fumigene și incendiare. Colivă va face buby. Din noi, desigur. Popă n-avem, dar ne cântăm noi prohodul. Cu cele mai faine instrumente posibile. Nici de bocitoare n-o să ducem lipsă.

— Prohod la instrumente? s-a mirat Bălaiul.

— Exact! i-am confirmat. N-a văzut Gliboca așa fanfară. Uite-aici!

Am tras din dulap două colete învelite frumos, în pânză kaki. Le-am desfășurat cu atenție, jos, în fața Bălaiului.

Lipoveanul nu și-a putut reține un șuierat de admirație:

— Băi, piciule, astea scule!

Erau două lansatoare portative, cu câte trei țevi, de calibre diferite. Fiecare țeavă trăgea cu alt tip de muniție. Pe cea mare, rachete. Alta, cu cartușe incendiare. Ultima era adaptată pentru tragere automată, ca orice mitralieră.

— Corcitură de calibru greu, a categorisit-o Bălaiul. Sculă pricopsită, nu glumă! De unde le-ai sfeterisit? Seamănă a holywood.

— Ne, ne! Ția o fac numai pentru filme. Asta merge pe bune. Cîntă cât o orchestră întreagă.

— Unchiul Sam? a încercat Bălaiul să ghicească.

— Rateu, Bălaiule! Îmbătrânești. Tocmai tu să nu recunoști pușcoacele? Tu, adeptul trosnelii spectaculoase...

— Zi-i, piciule! Așa balalaică de marțian n-am văzut de când mama l-a anunțat pe tata că mai are un derbedeu în bățătură.

— N-ai bănuț! Vărul Ițic, Bălaiule. A făcut și el un gheșeft, ne-a făcut și pe noi boieri!

— Ia te uită cin' se are bine cu feciorii lui Israel!

— Îhî, Bălaiule! Ai uitat c-am crescut în mahalaua ovreiască din Pașcani? Vrei să-ți cânt ceva în idiș?

— Nu piciule, nu în idiș. Poate numai dacă folosești scula cu pricina. Îmi pare bine că te-ai trezit la realitate. Măcar acum, în fața Ultimei Parcări. Cu așa ceva se cântă marșuri bubule. Nu cu descântece.

Avea dreptate și nu prea. Planul era ceva mai complex:

— Bălaiule, într-o mână ai dreptate. O să și tragem. Dar o să și-i descânt, de-or să se urce pe stâlpi, mai ceva ca pisicile.

— Planul! a cerut imperativ Bălaiul.

— Secret! a fost răspunsul. Spumega.

— Moș-ta! a fost răspunsul. În maxim cinci ore, vom fi în fața porții raiului, lămurindu-l pe Moș Petre ce băieți faini am fost noi pe Pământ. Și tu-i dai cu legea...

Cam avea dreptate. Am scos pixul, am tras o coală de hârtie albă și am trecut la ostilități:

— Te-ncoa', Bălaiule! Să-ți explice puiul de șoldovean cam cum e cu politica de cadre din noaptea asta.

— Zi-i guriță! m-a îndemnat Bălaiul.

— Comandou de străpungere - noi doi. Cu camionetă blindată. Eu la volan, tu la „clarinet”.

Bălaiul a privit cu, dragoste la „clarinetul” cu trei țevi. Minunea tehnicii mondiale. De trei ori bravo! pentru deșteptul care făurise așa minune. Am continuat:

— Caraliul francez a identificat șapte posturi bubule de supraveghere. Uite colo!

Am marcat pe hârtie vila noastră, străzile învecinate și punctele de supraveghere inamice. Bălaiul studia cu interes schița, scărpinându-se în cap. Calcula cât de rapid puteam să le anihilăm.

— Dă-i bătaie! m-a îndemnat el. Mai departe!

— Trecem în viteză prin fața posturilor bubule. Tu le cânti câte o rachetă. Eu le servesc câte o fumigenă. Dacă mai există și alt adăpost, nedescoperit de noi, ne cântă ei ceva. De adio bănuiesc. Și ne servesc, tot ei. Reci, în aspic!

— Ce viziune morbidă, piciule! m-a întrerupt Bălaiul. Să dai în primire aici! Tocmai când două doamne faine ne așteaptă să le salvăm din gheara lui buby. Plus urmașii barosanului din Gliboca. Nu i-aș ceda pentru întreaga avere a lumii.

Am continuat ca și cum n-aș fi auzit nimic:

— Imediat după amețeala semănată de noi, vin flăcăii din Operațiuni Speciale. Doi din ei vor marca un puternic atac frontal. Vor țâșni pe poartă, cu camionul cel mare. Trăgând cu mitralierele. Mizez pe faptul că bubulii vor crede că întreaga oaste octogonală e în camion. Îți dai seama ce urmează?

— Cam bănuiesc. Buby va tăbări cu răcnete de indieni și foc la gura țevii să captureze camionul. Se vor aduna ca o ceată de calici la colivă.

— Exact! Numai că băieții mei o să împlânte camionul cu botul în clădirea de vis-a-vis, blocând toată strada. Uite așa, bubulii vor rămâne separați în două găști. Mai lesne de anihilat!

— Și flăcăii tăi?

— O șterg iepurește. Sub acoperirea fumigenelor. Le lasă cadou bubulilor camionul cu tot ce-i în el. Să se bucure și ei de o seară festivă!

— Piciule, ce-ai mai născocit?

— Nimic deosebit, Bălaiule. Franțujii se dau în vânt după spectacole. Or să creadă că e Ziua Națională. Am pus în camion vreo sută de kile de artificii. Ai văzut tu bubul să lupte la lumină? O să-i apuce boala lui Callache, ca să vorbim pe franțuzește.

— Valabil! a apreciat Bălaiul. La așa tărașoi, n-o să mai știe nimeni dacă a început războiul mondial ori a câștigat Franța campionatul mondial de popice.

— Exact! În timp ce noi distrăm spectatorii bubuli, Cremene și restul oastei se îmbarcă binișor în căruțele lui Willy, aruncă în aer gardul din spate și o iau către locuri mai ospitaliere. Pe drum, culeg supraviețuitorii. Câți vor fi norocoși. Restul, pe cont propriu, după legea noastră. Rătăciții știu unde să ajungă.

— Pare la fix, a apreciat Bălaiul. Mai trebuie ca buby să fie de acord să-l bumbăcăm în așa hal. Ceea ce m-ar mira. Mai ales după ce ne-a demonstrat de ce e în stare. Capcana asta nu e aici de o zi ori două. Are cel puțin două săptămâni. Poate mai mult.

— Da, buby nu e nici prost, nici slab instruit. Are și stomac când e vorba de osăreală. Presupun că ne vor fractura și ei câteva țurloaie.

— Pe mine să nu contezi că le voi permite, a ținut Bălaiul să-și precizeze poziția. O să le cânt niște de alea, de-ale noastre, de-or să strige bis.

— Mai vedem noi cine bisează, Bălaiule. Și cine rupe oase. Nu uita că noi trebuie să ajungem vii acasă. Cum e planul?

— Da, planul... Durerea noastră. E simplu. După serenada plimbăreață, o tulim glonț către casa mea. Nu am dubii că-i sub supraveghere. Principalul e că am reușit să instruiesc fetele, să ne aștepte. Sau, dacă dăm în primire, să ne șteargă din cartea de imobil și s-o roiască singure. Nu se face să rămână cu bubulii. Pot fi măgari, îi știi.

— Lasă gluma, Bălaiule, l-am întrerupt eu nervos. Zi-i cum terminăm?

— Zic, nu te ambala! Principalul e să ajungem cât mai vii în casă. Facem pârție pentru fete și copii. Nu cred că e loc pentru noi. Pârția e cam strâmtă. Noi rămânem pe loc și-i priponim pe bubuli. Să nu se ia după mașina fetelor. Rezistăm cât rezistăm în pivniță, apoi tragem cortina. Orice piesă are un sfârșit, nu?

Cam asta era. Trăisem. Urma să și murim. O experiență unică. Nimic important pentru cei care nu ne cunoșteau.

— Fetele și copiii? am întrebat eu.

— Ninette, la volan. Bolid, nu mașină. La Clermont, schimbă autoturismul. Am acolo o căsuță, pitită din timp. Iau altă mașină și-i dau bătaie către Denain. Apoi... vor intra în zona de ceață. E bine să nu știm unde merg. Nu de altceva,

dar n-ar fi exclus ca bubulașii să ne umble prin creiere înainte de a ne trimite la poarta aia. Aia la care ne așteaptă Moș Petrică Pescaru.

— Ne-așteaptă, zici?

— Sigur! Doi tipi ca noi sunt necesari oriunde.

— Mda! Trăirăm ceva, nu? Trosnirăm vârtos. E cam timpul...

— Așa-i la vie, spunea moș Darie din Gliboca, primul francofon din Deltă. Și avea dreptate.

Da, așa era la vie. Cam așa.

La ora unu, am început instructajul. Luptătorii din dispozitivul intern ascultau direct, cu fețe impasibile. Cei singuratici, din dispozitivul extern, ascultau prin stații, cu secretizoarele puse în funcțiune. Vorbeam în limba română. Chiar dacă bubulii ar fi interceptat ceva, nu aveau timp de decriptare și traducere. Conform calculelor mele, operațiunea de spargere a blocadei bubule și de dispariție din zonă trebuia să dureze maxim cincisprezece minute. Orice minut în plus însemna complicații grave. Și pierderi de vieți omenești.

Am subliniat faptul că trebuia să pornim exact la ora unu și jumătate. Aveam nevoie de cel puțin două ore de întineric pentru a dispărea din Paris. N-au fost comentarii. Octogonarii erau căliți în lupta de raid. Noi o botezasem cincizeci la sută Adică numai două variante, egale: mori ori scapi. Prizonieri nu prea se luau în astfel de încleștări. Nu pentru că n-ar fi fost util, dar, orice spion care se respectă nu se lasă prins viu. Ori, dacă se lasă, o face pentru a provoca noi pagube adversarului. Ceva cam de tipul kamikaze.

Ora unu și jumătate. La volanul mașinii blindate, cu piciorul pe ambreiaj și cheia de contact în mână. Rosteam cu voce șoptită ruga de luptător:

— Doamne al strămoșilor mei! Dă-ne viață și putere să salvăm femeile și copiii!

În dreapta mea, Bălaiul, cu cască de oțel pe cap, vestă antiglonț și mască pe figură își lăsase pușcociul din mână și-și făcuse o cruce mare, bărbătească:

— Așa să ne ajute Dumnezeu, Piciule!

Am pornit motorul și am țâșnit ca din pușcă către punctul de observare bubul din vila de vis-à-vis. Un singur gând: să-i surprindem pe bubuli adormiți ori, cel puțin, relaxați. De regulă, în jurul orei două, orice gorilă se relaxează. Ori doarme. După prima sută de metri, am constatat că ne-am înșelat. Bubulii învățaseră ceva din scărmanelile precedente. Cum am mișcat, cum au guițat. Au tras cu bazooka. Parbrizul mașinii a zburat în mii de țândări. Era încă bine: voiau să ne prindă vii. O performanță pe care mă îndoiam serios că erau în stare să o atingă.

— Născătoarea mării lor de bagabonți! a început Bălaiu ocară. Nu i-au învățat mămicile lor să nu spargă geamuri și parbrize?! Las' că-i învăț eu!

În timp ce-și debita ocară, lansa rachetă după rachetă din pușcociul israelian. Era ca la nuntă. Ori ca-n filmele alea, cu Rambo. Ploua cu foc în toată vila, din acoperiș și până-n stradă!

Am virat cu mâna stângă. Cu dreapta, am aruncat pachetul cu grenade fumigene. Nu m-am uitat în urmă. Știam cam ce fel de șorici se putea produce cu „lumânările” respective.

În câteva secunde, eram lângă al doilea punct de observare bubul. Bine pitit într-o gheretă de vândut jurnale. Una faină de tot Luxoasă, plină de titluri frumos colorate. Luminată a giorno. Bălaiul trăgea și înjura:

— Noi ne spetim muncind și derbedeii citesc reviste porno. Lasă că le arată Bălaiul ce înseamnă morala! Dosnicii lui buby o să cam sufere câteva zile de grele lipsuri. Le fac praf baza tehnico-materială.

Cred c-au suferit mai mult. A tras cu o incendiară. Ardea coșmelia ca o torță. Se vedea și acul pe asfalt. Asta nu intra în calculele noastre. Dar, cine-l putea lămuri pe Bălai? Poate Cremene. Și numai în zilele bune. Or, ziua atacului nu era tocmai o zi bună. Am aruncat o porție dublă de fumigene și m-am înfipt hotărât în punctul trei. În cinematograful de la intersecție. Ca să fiu exact, bubulii s-au înfipt în noi. Ne-au întâmpinat cu o dragoste excesivă. Am simțit lovitura de pumn în umăr. Ca meseriaș, știam ce se întâmplase: mă croiseră cu o armă ușoară, exact în umăr. Nu voiau să mă omoare. Intenționau să ne oprească, să ne captureze. Lucrau flăcăii ca în carte. Deși inamici, trebuia să le apreciez gradul înalt de profesionalism. Și de stăpânire de sine. Niște țugulani din rasa kamikaze tăbărâseră pe ei. Să-i termine, nu alta. Iar ei, ca la poligon, ținteau în umăr. Se juca o miză mare. N-am ridicat mâna rănită de pe volan. Am strigat în românește:

— Acum, Stăpâne, acum! Ajută-l pe Varain!

Balamucul era măreț. Vitrinele curgeau în cioburi amestecate cu afișe aprinse. Un bubul ieșise în stradă, să cadă spectaculos. Îl atinseseră ai lui, căci Bălaiul trăgea numai cu rachete. Pe geamul de la etajul unu, sărise un tip în flăcări. Cel mai curajos cascador din lume n-ar fi făcut ce făcea disperatul, pe acoperiș, clănțănea o mitralieră. Bălaiul a strigat ceva de o cățea și a lansat o rachetă. Cățeaua, mitraliera adică, a tăcut. Mă căzneau să arunc pachetul de fumigene și nu puteam. L-am lăsat să cadă în mijlocul străzii. Era bine și acolo. Cât pe aci să mă molipsesc de la Bălai, să încep să-i critic de mamă pe adversari. M-am stăpânit. Nu folosea la nimic. Am lăsat la o parte orice urmă de vigilență și am băgat gura în microfonul stației, strigând în românește:

— Șofer rănit! Trageți pe toate posturile!

Când am ajuns la obiectivul patru, vila cu terasă, circul era la punctul culminant. Flăcăii noștri umpluseră terasa cu o ploaie de incendiare, luminând terenul. Trăgeau în umbrele bubule care se rostogoleau în căutarea unor adăposturi. Erau mai mult decât crezusem. Cu mult peste așteptările noastre. Cel puțin un batalion de comando. Îndoiala a încercat să se furișeze în mine i-am tras un șut energetic instinctiv. Arma străbunilor mei din munți funcționa ireproșabil. Luptă, Om din neamul Oamenilor! a fost comanda. Am încetinit

viteza mașinii și am împins pachetu de fumigene cu piciorul. Mâna stângă îmi amortise. Abia putusem aprinde fitilul de inițiere.

Conduceam ca în transă, murmurând: Luptă, Varain, Om din neamul Oamenilor! Pentru neamul tău și pentru omenire! Al cincilea obiectiv bubul era într-o clădire cu trei etaje. Funcționau acolo mai multe firme comerciale. Numai două birouri de la etajul unu erau ale lor. Mă îndoiam că, în vânzoleala generală, Bălaiul putea băga grenada incendiară pe geam, să-le aprindă birourile. Am redus viteza cam la douăzeci de kilometri la oră și i-am șuiert lipoveanului:

— Amu, nene, să le arăți matale ce știu să facă minoritarii noștri! Să nu creadă bubulii că toți se ocupă cu intrigi, pâre și minciuni!

Bălaiul ochea cu grijă. Le-a băgat bucuria în casă, cu precizie de milimetru. Cred că lumina excesivă, de la grenada incendiară, i-a cam deranjat pe bubuli. Se auzeau urlete neomenesti. Vaiete prelungi. În replică, Bălaiul a mârâit:

— Țștia nu știu să aprecieze la justa valoare cadouri folositoare. Pe așa noapte neagră, ce poate fi mai...

Vocea i s-a frânt. Mă înfingeam disperat în obiectivul șase, chioșcul de vară din spatele vilei noastre. A comandamentului extern. Am realizat că Bălaiul încetase cu critica și am oprit îngrijorat:

— Ce-i, Bălaiule?

Bolborosea ceva. L-am pipăit înfrigurat. Pe față, pe cap. Era împușcat în gât. Dar nu era mort. Nici anihilat. M-a aruncat în portieră și a început să tragă ca un apucat în chioșcul de vară. Numai incendiare. Bolborosea ceva. Era în regulă. Am pornit din nou. Fără să mai arunc fumigene. Nu mai puteam nici nu mai avea rost. În fața noastră, al șaptelea obiectiv, o casă fără etaj, era atacată de ai noștri. Bălaiul trăgea la întâmplare. Cu ambele arme. Cu a mea și a lui. Mai trăgeau și alții de-ai noștri. Toți cu rachete și bazooka. Se prinseseră că treaba era mai mult decât cotoibilă. Își vindeau pielea scump. N-am văzut niciodată o casă făcută fărâme în așa stil. Săreau pereții din beton ca și cum ar fi fost de mucava. Zburau cărămizi, grinzi, sticlă. Nici cel mai mintos regizor n-ar fi putut pune în scenă așa dezastru.

Am oprit dincolo de barajul de foc. M-am întors către Bălai. Își scosese tricoul și-l înfășură în jurul gâtului. Scurpa sânge și încerca să-mi spună ceva. Am înțeles imediat.

— În regulă, șefu'. Direct la casa barosanului din Gliboca! Aici s-a terminat showul. Premii nu ne-au dat. Măgari! Bine că am scăpat și așa!

Situația e nenorocită rău, gândeam eu, în timp ce șofam spre casa Bălaiului. Trebuia să mint. Nu aveam altă soluție acum, începusem ziua deconspirând față de Bălai planul. Am început-o piano. La coarda sensibilă. Și rațională. Două de-odată. Efect garantat:

— Bălaiule, acum eu sunt șeful. E o operațiune specială. Eu Comand. Nu putem lăsa femeile și copiii fără apărare. Cum ajungem în curte, sări în mașina lor și vă topiți! Eu vă acopăr, apoi dispar.

Bălaiul bolborosea ceva. Încăpățânat lipoveanul meu. L-am scutit de efort:

— Bălaiule, știu că te pregătești să observi că madam Varain n-a putut aduce pe lume un tip ceva mai puțin tâmpițel. N-ai dreptate! Planul e simplu. Îi adun pe bubuli la cașcaval, îi pisez cu clarinetul lui Ițic, apoi sar în altă dimensiune. Să caute pân-or face scurtă la minte!

Bălaiul bolborosea nervos. Știam ce gândea și zicea. Rănit cum eram, numai salturi în altă dimensiune îmi trebuiau. Atunci l-am mințit:

— Bălaiule, ai uitat că eu sunt produs pe cale artizanală. Știi că pot dispăre pentru câteva minute. Ca și tine. Află că pot mai mult. Pot să mă teleportez la câțiva kilometri. Dispar de sub nasul bubulilor și apar pe undeva, pe la periferia Parisului. Parol!

Bălaiul nu răspundea. Îmi pipăia fața cu mâna cleioasă de sînge. Credeam că voia să mă mângâie de rămas bun. N-a fost tocmai așa. M-a înșfăcat de ureche și m-a tras de mi-au dat lacrimile. Era OK!

Aproape de casa Bălaiului, am oprit. Trebuia să știu exact cum stăteam. Bălaiul a înțeles și n-a mișcat. Mi-am lipit mâinile la tâmplă, am închis ochii și am început ruga: Zamolxe! Stăpâne! Ajută-ne!

Cu singura palmă validă, dreapta, pipăiam aerul. Pe direcția casei din fața porții Bălaiului frigea. Un cuib bubul, am raționat eu. Am continuat. Mai frigea în direcția unui bloc cu patru etaje La mansardă. Nimic altceva. Două cuiburi de șopârlani. Nu mă îndoiam că erau înțesate, i-am transmis Bălaiului:

— Casa din față și mansarda din colțul străzii. Atât! Sigur!

A întins degetul înainte. La atac! Am demarat, am băgat viteză și am trecut direct prin poarta casei Bălaiului. Cine mai avea timp să deschidă? În penumbră, am zărit silueta Ninettei Era lângă mașină, gata de drum. Probabil că femeia mea și copiii erau deja în mașină. Bălaiul pregătise totul la fix. O miime de secundă am fost tentat să cobor, să-mi sărut soția Pentru ultima oară. Spiritul profesionistului a dictat: Acțiune! Avea dreptate. Câteva minute pierdute ar fi însemnat moartea tuturor.

— Rade-o Bălaiule! am urlat eu în limba română, rostogolindu-mă lângă mașină, cu mitraliera în brațe.

N-am aruncat nici o privire înapoi. Fiecare cu soarta lui. A mea era să blochez cuiburile de bubuli. Să le țin piept cât mai mult timp. Cel puțin până ce dispăreau ceilalți din zona de luptă.

Stăteam întins pe pietrișul rece. Așteptam să tragă bubulii Să-i văd, să-i localizez exact. Nu trăgeau, bestiile. Erau profesioniști de mare calibru. Gândeau. Descifrau schema noastră de acțiune. Am început să mă târăsc către poartă, să pot acoperi ieșirea mașinii. După vreo cinci metri, am simțit primul

glonț. Lovise pietrișul, lângă mine. Trăgeau cu amortizor, cu dispozitiv infraroșu, de ochire pe timp de noapte. Mă vedeau deci, ca la film. Iar eu nu-i vedeam. M-am ridicat și am țâșnit de lângă mașină, către poartă. Urma să luptăm în stradă, ca gangsterii. Nu era stilul meu, dar bubulii dictau stilul.

Mașina a luat-o către stânga, iar eu m-am lipit de ușa casei ocupate de bubuli. Nu mai puteau să mă vadă, să mă ochească. Am reluat ruga:

— Zamolxe! Stăpâne! Acum am nevoie de ajutorul Tău! Poate pentru ultima dată.

Mi-am imaginat o ceață puternică, adormitoare. Am învăluit întreaga casă în ea. I-am lăsat pe bubulii din interior să facă nani în liniște. M-am lăsat moale, lângă ușa, cu pușcociul pe genunchi. Priveam după mașină. Dădea colțul străzii. Nu prea era octogonar ce simțeam. Era regretul că pierdeam pentru totdeauna femeia cu care mă potrivisem exact. Cu care refăcusem fantasticul întreg primordial.

De la mansardă, se trăgea asupra mașinii. Deschis, cu flacăra. Am ridicat mitraliera, am ochit calm, ca la un exercițiu fără importanță, și am trimis o rachetă în fereastra de unde se trăgea. O vâlvătaie uriașă a țâșnit către cer. Ardea acoperișul. Era lumină ca ziua.

Acum, Varain! E timpul să te retragi! mi-am spus. M-am ridicat anevoie și am început să traversez strada. Aveam un singur gând. Subsolul vilei Bălaiului. Ultima redută și singurul mormânt. Așa fusese scris, gândeam eu. Să mor singur, pe pământ străin. Pășeam calm, ca un om gospodar, cu treburi miloase. Brusc, asfaltul din fața mea a sărit în țândări și am alunecat. În cădere, m-am răsucit să văd agresorul. Trei mașini veneau în viteză către mine. Bizar, dar am gândit că nu e deloc eroic să mori strivit. Aici filmul se rupea. Îmi aduceam aminte numai câteva fragmente.

Stau în pat, prins de durerea morții. Știu că nu voi muri. Așa a vrut Stăpânul. Încerc să mă lămuresc cum s-a terminat raidul din Paris. Îmi aduc aminte perfect că am auzit cântecul Lupului Alb. Mă văd apoi, cu mâinile șiroind de sânge, blocând ușa de la intrarea în vilă. Din coborârea către subsol, nu rețin decât o scară mozaicată. Știu că n-am tras. Văd în imagine geamul pe care l-am spart cu cotul pentru a-mi intra aer. Și pentru a-i vedea pe bubulii pe care trebuia să-i descânt. Parcă îmi amintesc de grupurile bubule căzute în fața porții. Descântam totul. Nu știu cum a izbucnit imensul incendiu din pivniță. Îmi aduc însă aminte foarte exact cum mă acopereau flăcările și cum mă rugam Stăpânului să mă primească.

Ciudat. Foarte ciudat. Îmi amintesc foarte exact de imagini în care educația mea de spion refuză să le creadă. Răzvrățiții din Lumea celor opt stele. Strămoșul din Lira și Lebăda. Nașterea mea. Darul pe care nu-l înțeleg. Ceva cu totul neobișnuit se produsese. Numai părintele Demian ar fi putut lămuri misterul. Dar părintele Demian era tare departe.

Acest gând, că părintele Demian era departe, m-a adus la realitate. Încep să gândesc practic, ca un spion căzut în mâna adversarului. Dilemele, pentru mai târziu. Raționez. În primul rînd, durerea. Trebuie lichidată. Dacă o las, mă poate înmuia. Mă poate tâmpi. În al doilea rînd, situația mea. Exactă. Din mai multe puncte de vedere. Cât de întreg sunt? Și cât de liber?

Am început cu durerea. În Octogon, învățasem să blochez căile de transmitere a impulsurilor dureroase de la receptor către sistemul nervos central. Am trecut la autosugestie și... iar minunea! O străfulgerare! Chipul strămoșului ocrotitor, tăcut și calm. Durerea dispare ca prin farmec. Stau interzis și gândesc încăpățânat. Murmur: Varain, nu te prosti! Ai halucinații. Realitatea ține însă să mă contrazică. Nu mă doare nimic absolut nimic. Mentea mi-e limpede. Raționez splendid. Asta da minune! hotărâsc eu și mă cufund în somn.

FAȚĂ-N FAȚĂ CU BUBULII.

M-a trezit o mângâiere pe piele. Îngerul meu păzitor a reacționat informându-mă : Ai pielea neatinsă și deplin sănătoasă. Am deschis ochii într-o claie de păr roșu aprins. Mirosea frumos, a șampon de bună calitate. Fain! Mirosul era în regulă. Rațiunea nu se lăsa mai prejos, informând: E o femeie care îți curăță pielea cu un dezinfectant. Mormanul de bandaje încetase a mai fi un obiect. Devenise, în mod vădit, Varain. Un spion român. Cam prizonier, cam rănit, dar viu. Fiind vorba de o damă doctoriță, puteam adăuga și trezirea altor trăsături specifice spionului respectiv, interesul pentru dame, ca să fiu concret.

Mi-am dres puțin gâtulejul, bucurându-mă că era în regulă. Cu această ocazie, mi-am amintit că pe Bălai îl atinseseră la gât. Simțeam că scăpase. Urma să verific.

Claia de păr s-a ridicat de pe ochii mei, dezvăluind o femeiușcă, interesantă. Cel puțin în partea superioară, expusă privirilor mele. O cunună de păr roșu, de nuanța unei flăcări bine întreținute, încadra un oval alb, curat, ca de copil. O pereche de ochi verzi și luminoși mă priveau candid. Foarte rar așa privire în branșa noastră. Năsucul fin cu nările fremătânde și un botișor umflat, de copil obraznic, completa imaginea tipei cu pricina. Purta un halat alb, din care vedeam numai partea superioară. Cam până la brâu. Partea în cauză nu era deloc lipsită de interes. Femeia ținea în mâna dreaptă un tampon roșiatic, iar în stînga un vas strălucitor, metalic.

— Salut! i-am dat eu de veste, că încă nu dădusem în primire.

Fata continua să mă privească de parcă căzusem pe hornul casei, pe seară, când părinții erau plecați la teatru. Adică, nițeluș speriată, nițeluș curioasă, oleacă interesată de fenomenul la care asista. Tăcea. Probabil rumega ceva. Îngerașul meu cel bun îmi dădea ghes:

— Dă-i bătaie, că scapi trenul!

I-am dat bătaie, în limba engleză. Calculasem eu că așa minune roșcată putea pricepe limba Albionului:

— Prințeso, să nu-mi spui că am alunecat pe parchet la balul dat de regina mamă! Nu puteam să mă zdruncin în așa hal de la o simplă lunecare pe parchet.

A deschis buzele într-un zâmbet de duminică. Era faină, ce mai...

— Vorbești? s-a interesat ea mirată.

— Nu chiar eu, am informat-o serios. Spiritul meu. Vrea să știe cam cât a mai rămas din trupul prințului.

— Destul, m-a asigurat ea. Trebuie să mă lași să salvez cât mai mult.

— Ești doctoriță? am vrut eu să fiu sigur.

— Exact. Mă cheamă Lou. Pe tine?

În conjunctura respectivă, putea să mă cheme oricum. Nume aveam berechet. Nu știam însă cine plătea doctorița. Funcție de patron, alegeam și numele. Am evitat să răspund, cu o fentă stil Varain:

— Lou? Frumos nume! Ești americancă?

— Norvegiancă. Dar lucrez în SUA.

Aflasem ce mă interesa. Eram pe moșia unchiului. Iar nu-i dădusem bună ziua la intrare. Mai trebuia să aflu dacă acest lucru îl deranjase în mod serios.

— Amicii care m-au adus aici erau matoli? am început eu parșiv.

Fețișoara de copil i s-a strâmbat caraghios Iar pe gurița aia faină, bună pentru multe lucruri, a ieșit o păsărică neașteptată:

— Mititelul! Să vezi ce nevinovat e? A pilit într-un cerc de prieteni și noi l-am luat drept altul. Unul de ăla crud și fioros. Care trage cu bazooka pentru pură distracție. Ești prizonier, tipule!

Era clar. Aleea aia cu trandafiri roz, pe care abia începusem să mi-o imaginez, nu era pentru Varain. Prizonier la Sam ori la buby. L-aș fi preferat pe primul. Din păcate, nimeni nu-mi sondase gusturile în materie de prizonierat. Am oftat artistic și am continuat:

— Prințeso, sunt sigur că e vorba de o eroare. Poate știi cum devine sentimentul ăsta. Mă doare și gândul că ai putea crede așa lucruri urâte despre subsemnatul.

Fața i-a devenit foarte oficială. Iar tonul, foarte profesional:

— Să-mi spui când te doare. O să te iau de la picioare în sus.

— În timpurile bune, așa aș fi procedat și eu cu tine, am asigurat-o eu. N-ai fi regretat tratamentul.

Tipa a strâmbat năsucul și a strâns boticul într-o pungață nostimă. Se pregătea să-mi dea o replică la fel de obraznică.

Și-a adus aminte că era doctoriță. S-a reținut. A trecut la interogări:

— Aici doare? Aici doare? Aici doare?

Începuse cu picioarele. Deget cu deget. Îi simțeam mâinile fine și puternice, masând, palpând, pipăind. Nu știam starea membrelor inferioare.

Probabil că erau rănite, că trebuiau să mă doară. Nu mă dureau. Să-i fi spus adevărul? Nu era o idee tocmai deșteaptă. Cel puțin la momentul dat. Am tras-o către glumă:

— Să mă doară, prințeso? Când mă atingi tu? Chiar așa nesimțit mă crezi?

Mi-a zâmbit din nou frumos. Nu era fată rea. A precizat:

— Ba te doare de-ți vine să urli. De asta și faci pe viteazul, să nu te văd eu. Nu-ți fă griji! Am văzut alții mai duri ca tine. Toți urlau. Toți implorau. Sunt doctoriță, ai priceput?

Pricepusem. Eram de acord cu unele dintre spusele ei:

— Și eu o să te implor, prințeso. De îndată ce mă pui pe picioare. Să-mi acorzi o zi din viața ta. Numai una. Dau trei ani de facultate pe ea. Ce zici?

Mi-a zâmbit din nou. Era în regulă. Nu-mi era dușmancă. Sau, cel puțin, așa speram eu.

M-a curățat de vechile pansamente. Vorbea ca pentru dânsa. Nu se mai mira că nu țipam de durere. Poate că pricepuse ceva.

— Gamba e cam arsă, nu? mă întrebă ea.

— Exact prințeso. M-am jucat cu chibriturile. Doar nu cumva, începi să suspicionezi pe ai voștri că au fost așa de răi să mi-o ardă.

— Rana din pulpă a făcut puroi. Trebuie curățată. Doare tare, nu-i așa?

— Mi se sfâșie sufletul, prințeso. Dar nu din ce crezi tu. N-aș fi vrut să mă vezi ca pe o grămadă de carne sfâșiată. Așa imagine nu prea arată a prinț, ai?

Roșcata zâmbea ceva mai încălzită. Nu răspundea. Era atentă la ce făcea. Monologa. Sau, mai bine zis, dialoga cu rănilile mele. Cam sfâșiată coapsa, dar s-a sudat bine, iar, cu tine, tăietură de pe umăr, ce să fac? Din monologul ei am înțeles situația aproximativă a trupului meu. Nu era grozavă. Dar nici foarte proastă. Câtă medicină băgasem eu în cap, la Octogon, îmi permitea să apreciez că, în maxim o lună, puteam s-o iau de la capăt. Dacă mi s-ar fi permis.

Când am ajuns la față, Lou a devenit excesiv de amabilă. Adică, a ținut să-mi arate și mie cam cum stăteau treburile. Nu de altceva, dar prea o agasasem cu insistențele mele de Don Juan. Tipa mi-a adus o oglindă și m-a îndemnat să privesc. Ceea ce vedeam nu prea semăna cu Varain. Obrazul stâng îmi era brăzdat de o cicatrice care se oprea sub lobul urechii. Rana din frunte îmi atingea baza nasului. Din colțul drept al gurii, o cusătură urâtă cobora sub bărbie. Am mormăit spășit:

— Iertare, prințeso, pentru propunerea de întâlnire! Nu știam că mi-au demolat fațada. Cu un așa tip, n-ar ieși pe stradă nici babele din Armata Salvării.

A izbucnit într-un râs cristalin, dezvelind o limbuță roz și o dantură mai ceva decât cea din reclama pentru pasta de dinți. Claia de păr roșu se

cutremura în ritmul râsului. Era o minune roșcată cum nu văzusem demult. Roșcată și curioasă.

— Toți spionii români seamănă cu tine?

— Cum adică? am cotit-o eu, pentru a-mi calcula următoarea mișcare. Nu eram încă sigur ce știa despre mine și la cine eram prizonier.

— Cum? Optimiști. Plini de haz, încrezători în soartă. Chiar și când sunt prizonieri.

Am stat câteva clipe pe gânduri, apoi am încercat marea cu degetul:

— La cine sunt eu prizonier?

Tipa a izbucnit din nou în râs. De data asta, cinic:

— Ce naiv te dai, băiețel! Doar nu crezi că ai încăput pe mâna amazoanelor. Nu că nu ți-ar fi plăcut dar, n-ai avut noroc. Ești la noi. Știi tu la cine. Ori poate vrei să te cred că nu știi?

Aș fi vrut să mă creadă. Nu prea erau însă speranțe. Doctoriță ori nu, simpatică ori nu, tipa lucra pentru adversari. Și nu numai ca doctoriță. Era instruită temeinic. Raționamentul meu era cam descurajator: pe teritoriul SUA, lucra tare CIA, MOSADUL și bubulii. Cam toți știau ce fel de poamă era Varain! Nu mai ținea figura să susțin că fusesem luat drept altul. Că eram un simplu băiat care distribuia sticle cu fapte pentru clienții parizieni și căzuse într-o răfuială dintre două tabere de spioni. Trebuia să joc semideschis:

— Prințeso, eu sunt unul dintre cei mai morocănoși și mai misogini români din breaslă. Ce ai zice de un tip bălai, de peste unu și optzeci, mare specialist în roșcate? Plus dotat cu o guriță atât de trăsniță, încât nu va acoperi-o nici pământul?

Tipa nu era ținută numai pentru oblojirea spionilor cotonogiți. A ridicat piciorul pe patul meu, dezvelind o pulpiță pentru care merita să faci maratonul. Și să-l câștigi.

— Cel specialist în pulpițe? a întrebat ea ironic.

Lipoșca din Gliboca căpătase deja faimă mondială. Iar noi fusesem niște mormoloci: ne înregistraseră bubulii și-n casa mea, și-n casa Bălaiului. Mi-am imaginat fulgerător dispozitivul de dat șuturi în fund, în semn de autocritică. Nu mai repara nimic. Mă răcorea însă. Mă făcea să mă simt ispășit. Am admirat o clipă piciorușul roșcatei, apoi am spus cu regret nedisimulat:

— Păcat că nu am talentele Bălaiului! Și mare păcat că ai voștri mi-au demolat frumusețe de fațadă!

Lou m-a privit zâmbitoare și misterioasă, dându-și jos piciorușul din pat:

— De unde știi că nu-mi plac bărbații de tip Scarface? Poate că mă dau în vânt după masculi schilodiți cât mai monstruos?

— Nu-i genul tău, prințeso. Îmi retrag propunerile. Cu regret o fac, dar îmi cunosc limitele. Rămâi pe post de mămică grijulie. Până la noi ordine! Căci, nu am îndoieli: ai tăi au ceva în plan cu subsemnatul.

Roșcata a devenit serioasă. Chiar foarte serioasă. Semn sigur că și ea făcea parte din nobila breaslă bârfită de mangosiții lumii. A trecut la instructaj:

— Să fii serios și totul va fi bine! Am scos din tine o duzină de schije și gloanțe. Ce obicei tâmpit! Să colecționezi schije și gloanțe direct cu trupul!

— Domol, prințeso! Ce obicei barbar să iei drept țință un tip ca mine! Mai ales, fără să-i ceri consimțământul.

A înghițit gălușca fără murmure. A continuat dăscăleala: Dacă te părăsim, mori. Ai nevoie de noi, să te vindecăm. N-o facem din pură caritate. Nu suntem într-adevăr de la Armata Salvării.

— Știu, prințeso. Sunteți exact din aceeași breaslă cu mine. În cazul de față, ceva mai norocoși. Dar să nu uitați că zeița asta, Fortuna, are o slăbiciune aparte pentru Varain. Când v-o fi lumea mai dragă, o să aveți cele mai neplăcute surprize. Cu doamna asta, Fortuna, nu-i bine să vă jucați.

— Fără amenințări, te rog! Sunt doctoriță, ai uitat?

— Parțial. Piciorușele alea, de expoziție, nici o clipă. Dar...

— Lasă diversivunile! Nu-s prima femeie pe care ai văzut-o. Și-ai trombonit-o. Probabil, nici ultima. Numai că, în cazul meu, nu ține. Dacă vrei femei, vei căpăta. Câte vrei. Nu pe cea de față. Ești un fel de oaspete.

Minuni mari la acest sfârșit de secol! Toți se înghesuiau să-i acorde ospetie lui Varain. Și yankeii, și bubulii. Mai greu să fi crezut că se pocăiseră peste noapte. Aveau ei un plan. Și mergeau cu zăhărelul. Se prinseseră că nu aveau spor cu trosneala.

— OK, prințeso! În general, sunt băiat valabil. Voi fi și ascultător. În limitele în care îmi permite firea.

Roșcata mi-a tamponat tăcută rănilor cu o substanță lipicioasă, urât mirositoare. Dar din când în când, mă întreba de formă dacă simțeam durere. Nu mă dureau nimic. Asta știa și ea. Era curioasă de ce. Simțeam că problema o frământa. Am lăsat-o să se încarce de curiozitate ca o pisică de electricitate și am început prelucrarea psihologică:

— Prințeso, ești o fată dulce. Nu e cazul să te mint. Nu mă doare nimic,

— Știam deja. Mă crezi chiar atât de proastă? De unde îngâmfarea asta la voi, masculii, de a crede că orice fustă e și proastă?

O râcăia ceva pe suflet. Careva o călcăse pe bătăture. Un mascul feroce din neamul bubulilor. Treaba putea fi exploatată în favoarea captivului.

— Nu prințeso, n-am crezut o clipă că ești proastă. Dar, când anumiți tipi te pun în colivie, pe post de canar, cânti cam ce crezi tu că deschide ușa. Doar nu crezi că am renunțat la ideea de zbor?

Lou a ridicat privirea de pe trupul meu. Încerca să mă privească în ochi, să citească ceva. Știam și ce. Numai că nu poseda ea aflatetul prin care putea fi citit Varain. Am concluzionat:

— Vezi, prințeso, șefii tăi ar fi trebuit să-ți spună. Țugulanul zdrobit din fața ta e protejat de o Forță mai presus de înțelegerea omenească.

— Mi-au spus, a replicat ea gânditoare. Sarcina mea e să aflu ce înseamnă această forță. Pentru că, nu există îndoială, poate fi înțeleasă. Vom sta împreună aproape o lună de zile.

O lună era cam mult. Venea august. În august, trebuia să fiu în România. Aveam o anumită afacere. Nu era pe placul meu ceea ce auzeam. Am închis ochii. Pentru prima rundă de semănare de idei în căpșorul roșcat era destul. Căci, asta lucram eu: semănam idei care urmau să rodească ceva util mie. Mi-am impus să dorm. Să strâng energia necesară legăturii cu ai mei. Cu cei din munți. Mă simțeam liber și ocrotit. Lecția primită în garajul din Floreasca îmi prindea bine: aflasem că oriunde m-aș fi aflat, eram ocrotit.

Roșcata s-a mai învârtit un timp prin cameră, apoi a plecat. M-am rugat Stăpânului să-mi dea atâta forță încât să pot ajunge la Demian și Bătrân, apoi am adormit. Cred că am dormit mult. Când m-am trezit, era noapte. Lumina din cameră era aprinsă. Știam pentru ce: eram supravegheat continuu, printr-o cameră de luat vederi, cu obiectivul mascat într-un perete. Am identificat fără efort lentila prin care eram spionat și am memorat locul. Putea fi util ulterior. Orice sunet, orice mișcare îmi erau înregistrare. Nu era buby prostul să-l mai lase pe Varain de capul lui. Îndrăznesc să cred că buby visa chiar mai mult. Visa să afle taina lui Varain. Mă rog, fiecare are dreptul să viseze tot ce-i trăznește prin cap. Chiar și spionii. Că visul bubulilor nu s-a îndeplinit este o altă poveste.

Mi-am mișcat puțin corpul și am simțit durere. Însemna că așa trebuia să fie. Trebuia să simt durere pentru a mă vindeca prin procedee clasice. Să nu descopere meșterii bubuli cum devenea situația cu Forța care mă ocrotea. Care ne ocrotea pe noi, octogonarii. Am tras încetîșor genunchii către piept. Se putea. Treaba evolua bine. Mulțumit, am închis ochii și am intrat în rugă:

— Zamolxe! Stăpâne! Ajută-mă!

Imaginea Templului Dac din munții Moldovei a apărut clară, învăluită în cer albastru și lumină solară. Bătrânul, cu spatele lipit de stâncă, părea o bucată din țaria neamului meu sărac, dar neînvins.

Dialogul a fost scurt:

— Unde ești? a întrebat Bătrânul.

— În SUA.

— Concentrează-te și dă poziția exactă!

M-am crispat ușor. Spiritul meu trecea cu viteza luminii prin zid, către cer. Căuta locul. După aproape un minut, i-am răspuns Bătrânului:

— Munții Stâncoși. Patruzeci de kilometri vest de Cheyenne.

— E-n regulă. Așteaptă-ne!

— Pentru?

— E timpul să vii acasă. Pentru tine e Timpul.

— Am înțeles.

M-am relaxat cu ochii închiși. Era Timpul. Numai Frăția Florii de Argint putea înțelege ce însemna acest lucru.

Acasă! Asta fusese marea noastră greșeală. Nu trebuia să plecăm niciodată de pe pământul nostru. De acolo, din Varanha, trebuia să înceapă eliberarea planetei Pământ.

Dimineața, am primit vizita simpaticei doctorei. Era însoțită de un tip solid, cu părul sur. Ochii inteligenți, limbajul elevat și siguranța de sine mi-a dat de știre că era unul dintre cei mari. Un bubul de categoria forte. Un tip care știa exact care era situația pe frontul din umbră. Mi-a vorbit deschis, calm, ca la un partener de afaceri.

— Domnule Varain!

— Eu sunt tipul, l-am asigurat eu pentru a-l deruta. Eram sigur că-și pregătise un speech ca la carte. Trebuia să-l scot din joc.

Tipul m-a privit un pic contrariat și a reluat:

— Domnule Varain, numele meu nu are importanță. Nu mă voi prezenta în nici un fel. Trebuie să tratăm.

Am tăcut. Pe bubuli, e bine să-i lași să-și cânte întreaga piesă. În această situație, ai o șansă: poți ghici cam ce vor. A continuat:

— Vă propunem un armistițiu reciproc avantajos: România țară cu neutralitate perpetuă. Desigur, în schimb, dorim retragerea în țară a tuturor octogonarilor de pe planetă.

Era modest tipul. Nu voia decât să ne retragem de pe poziții. Să-i lăsăm de capul lor.

— Interesant, am replicat eu tărăgănat. Semănați uimitor de mult cu frățiorii noștri, sovieticii.

— Cum adică? s-a burzului bubulul.

— Păi, sovieticilor, noi le dădeam grâul, iar ei, în schimb, ne luau porumbul. Reciproc avantajos, nu?

Bubulul a stat un pic pe gânduri. Rumega ideea. A reluat:

— De ce nu vă convine propunerea noastră?

— Chiar nu știți?

— Să presupunem că avem unele idei. Vrem, însă, să auzim argumentele dumneavoastră.

— Simplu, domnule fără nume. Tăria unei națiuni stă în Credință, avere, informație, putere armată și relații externe. Ați lăsat ceva neatins din toate acestea? Ați omis să loviți măcar unul din stâlpii de boltă ai națiunii mele?

— Domnule Varain, nu fiți pățimaș! Viața nu e o plimbare printr-o grădină paradisiacă. Ne-am confruntat, fiecare purtând interesele proprii. Acum, vă propunem un armistițiu.

— România-țară cu neutralitate perpetuă nu înseamnă mare lucru domnule bubul. Ne dorim o astfel de țară. Și o vom avea! Cu sau fără voia voastră! Ne mulțumim numai cu voia Cerului. Pe lângă situația formală,

denumită convențional neutralitate perpetuă, avem nevoie de încă multe chestiuni. Neutri și izolați politic, ne vom sufoca. Neutri și fără informații, vom ajunge tâmpiții planetei. Neutri și săraci, va trebui să cerșim. Și neamul meu nu e format din cerșetori; cei care cerșesc în România nu sunt români. Neutri și fără forță armată, vom fi o țintă ușoară pentru flămânzii cuceritori care bântuie Europa. Iar, fără Credință, domnule bubul, n-am mai fi noi înșine. Nu întâmplător vă zbateți de secole să ne sfărâmați Credința. Asta vă sperie mai mult decât toate celelalte la un loc: Credința. Și faptul că a venit Timpul. Știți care...

— Ce vreți, în concret, românule?

— Să ne lăsați în pace Credința, averea națională, informațiile, puterea armată și relațiile internaționale. Să ieșiți din calea noastră!

— Nu e prea mult ce vreți?

— Nu, nu e mult. Mai am încă destule. Vrem să putem respira și noi după secole de ocupație fățișă ori deghizată! Avem cea mai bogată țară de pe glob. De nouăsprezece secole se fură din ea și încă e bogată. Nimeni n-a adus nimic în ea de nouăsprezece secole. Toți au luat. Vă invităm politicoșii să nu mai luați nimic! Nici un ac. Și să aduceți înapoi ce ați luat!

— Sunteți obraznici! Vreți prea mult! Pe planetă trebuie să existe o ordine! Ați deranjat destul ordinea. V-ați amestecat în probleme în care nu aveți dreptul.

— Ordinea cui? Noi nu recunoaștem decât ordinea Cerului și Pământului. Ordinea împotriva căreia vă ridicați voi.

— Cerul e doar cosmos și vid, domnule Varain! Stele, constelații, galaxii, imensitate, eternitate. Nimic mai mult. Sunteți un om inteligent și instruit. Mă așteptam să fiți și ceva mai realist.

Am stat o clipă în cumpănă. Să-i amintesc oare, Marele Adevăr?

— Dacă în Cer nu e nimic, de ce vă temeți de noi?

M-a privit plin de răutate. Asta îi era adevărata fire. Adevărata față. Nu aia de protocol, pe care o aborda la tratative. Știa că am dreptate. Și înțelesese că le aflasem tehnica de manipulare a populației planetare: negau existența oricărei Forțe pe care nu o posedau ori nu o cunoșteau. Încercau să minimizeze pericolul care se adunase asupra capetelor lor.

— Noi nu ne temem de voi, a fost răspunsul. Vrem să evităm complicații inutile. Sunteți fanatici și diabolic de inteligenți!

— Noi nu suntem diabolici, bubulule! Nu suntem nici divini! Suntem Oamenii din neamul Oamenilor. Știți ce înseamnă asta! Dumnezeu există! N-a murit niciodată! În trufia voastră, ați strigat odată, prin gura unuia dintre voi, că Dumnezeu e mort. Știți ce a urmat?! Dumnezeu există, bubulule! Nu așa cum îl prezintă unele culte și secte create și controlate de voi. Cu totul altfel...

— Dumnezeu e o ficțiune, a continuat bubulul bățos.

— Și asta tot un bubul de-al vostru a inventat-o. Un slogan sângeros. Dar voi, cei mari, știți exact că Dumnezeu strămoșilor noștri există. Nu de noi vă temeți. De El. Și de darurile Lui cu care vom elibera planeta. Și de cei din Spațiu, aflați la limita atmosferei. Gata să intervină. Știți și vă temeți, bubulule!

— Deci, vreți război? a șuierat printre dinți bubulul. Nu uitați cine suntem noi! Ce avem în posesia noastră! Ce forțe ne sprijină...

— Noi vrem pace, bubulule. Și-o vom avea. Dar, o pace dreaptă. Nu vrem război. Nici voi nu-l veți mai dori. Destul de curând. Veți fi bucuroși să vi se lase măcar viața.

— Ce vrei să spui?

Bubulul era sincer interesat. Un pic și derutat. Era bine.

— Bubulule, eu sunt spion român. Un realist rece ca un calculator. Nu sunt mistic. Nu povestesc basme. Nu scriu romane științifico-fantastice. Puneți astronomii voștri să studieze insistent direcțiile către trei constelații. Numai către trei.

Fața i s-a contractat de ură. Ochii i-au lucit demential. Știa. A scrâșnit:

— Care constelații, românule?

— Carul Mare, Lira, Lebăda. Ajunge, nu? Căci voi știți de zeci de ani ce urmează. Știți Destinul planetei. Și al Neamului meu. În îngâmfarea voastră de feudali pământeni ați crezut că puteți schimba Legile Universului. Veți mai trăi încă odată osânda luciferică!

Bubulul era bine documentat. Pregătit pentru tot. A întrebat rânjind:

— Dacă Cerul și Pământul te ocrotesc, cum de ai trupul sfâșiat de gloanțe?

Știa răspunsul. Spera, fără temei, că eu nu-l cunoșteam. L-am deziluzionat:

— Bubulule, trupul meu, pe care-l vezi tu, nu e decât o haină. Una din miile de haine pe care le schimbăm mereu. Abia murind, noi ne naștem în Lumea noastră. A înaltei civilizații spirituale.

— Varain, spui povestiri științifico-fantastice. Exact ceea ce ai promis să nu faci. Iar cărțile declarate de voi sfinte sunt simple legende.

Am început să râd în cascade. Mă dureau rănilor de pe față, dar râdeam. Bubulul mă privea nedumerit. Roșcata doctoriță stătea cuminte și înregistra discuția. Avea și ea o misiune.

Voiau să știe ce mâna în viață și moarte un țugulan român. Le-am spus-o. Direct și clar. Să înțeleagă până și ei:

— Bubulule, dacă un cristal deosebit de valoros este ascuns într-un morman de bălegar, își pierde valoarea?

Tipul socotea ceva. Încerca să-mi ghicească raționamentul. Nu reușea. A trebuit să recunoască:

— Nu știu unde vrei să ajungi. Desigur, valoarea cristalului nu scade funcție de modul în care este ambalat, ori conservat.

— Ei bine, bubulule, Cristalul acesta există. Este Credința în Dumnezeuul strămoșilor noștri. Mai are importanță în ce cărți este ascunsă? Nu cărțile sunt sfinte! Dumnezeu este sfânt! Credința este sfântă! Știu că ați falsificat majoritatea scrierilor religioase ale planetei. Știu că ați vrut să vă subordonați toate religiile. Ați reușit destul de multe. Totul, însă, numai formal. La Credință n-ați ajuns niciodată. Și nici nu veți ajunge!

— Ești un mistic, Varain! Un simplu fanatic religios. Asta ești.

Era timpul să-i dau o lecție pe limba lui:

— Bubulule, eu nu sunt specialist în religie. Eu sunt spion. Tu știi asta. Și mai știi că unul ca mine nu crede până nu vede manifestarea Forței Cerului în planul fizic. Eu am văzut-o! Și tu ai văzut-o. De aceea te temi. De aceea, eu nu mă tem.

— Probe, Varain! Probe!

— Sunt multe, bubulule! O imensitate. Multe le știți și voi. Și le ascundeți. Voi remarca câteva pe care nu le poți nega. De exemplu, în urmă cu treisprezece ani, un american, Robert Ludlum, a scris o carte, Cercul mătăres. Nu știa nimic de noi, de daci. Nici de Credința noastră. Nici de Lupul Alb, nici de Șarpele dacic. Ei bine, în cartea sa, americanul a prognozat că omenirea va fi salvată de către doi superspioni ale căror nume conspirative sunt Șarpele și Lupul Dublu de Agat. Dintre milioane de nume conspirative posibile, americanul a ales simbolurile din steagul nostru: Înțelepciunea și cutezanța. Cum se explică aceasta, bubulule? Nu-i așa că Cerul vorbește oamenilor prin gânduri? Verificați pe calculatoarele voastre probabilitatea de alegere a celor două nume, împreună. Înțelegeți? Împreună! Verifică și vei înțelege!

Bubulul calcula ceva. Nu era informat cu situația în care îl pusesem. A încercat să scape în sloganele general-bubule:

— Încerci să reiei miturile primitive, păgâne. Să renaști nazismul.

— Bubulule, mă deziluzionezi. Bazele nazismului le-a pus unul de-ai voștri. Aici nu e vorba de un mit păgân. E vorba de ceva de care mă îndoiesc că vei înțelege.

— Încearcă, Varain!

Tipul încerca să înțeleagă. Iar eu trebuia să-i explic. Așa era porunca care venea din adâncuri. Din inima Daciei.

— Bubulule, îți voi spune balada Lupului Alb. O voi traduce din limba noastră. Vei înțelege că nu-i nici nazism, nici mit păgân. E bine să o înregistrezi, să o ții minte. Căci, trebuie să ții cont de ea. Să ții cont de ea, bubulule!

Roșcata a ridicat minicasetofonul. Bubulul a dat din cap. Fără vorbe. Era de acord să afle. Urma să-i doară. Am închis ochii și am început. Vorbele veneau de acolo, din munții Moldovei:

Feciori din dacă mamă,

*Pribegi ca două cânturi,
Trecând din vamă-n vamă,
Sub pălmui de vânturi,*

*Mai blânzi ca o poveste
Din care lipsă-i vina,
Ne-au zămislit din Crește
Și ne-a scăldat Lumina.*

*Spălați de ploi și moine,
Curați ca două schituri,
Ne-au botezat în doine
Și ne-au sfințit în mituri.*

*Mai plânși ca două lacrimi,
Cuminți ca două stele,
Noi dezlegăm de patimi
Și descântăm de jele.*

*Din tâmples nîngem vise,
Din Inimă dureri,
Speranțele nezise
La porți de învieri.*

*Ne-am îmbrăcat în soartă
Cumpliți ca o osândă,
La dăca noastră poartă,
Ca lupii, stînd la pîndă.*

*Vom însera cu anul
Și-om deveni pămînturi.
Ne-o ține minte neamul
Frumoși ca două cânturi.*

*Ne vom zidi-n Credință,
În bolta Casei noastre,
Vom nînge cu voință
Și vom ploua cu astre*

.

*Vom asfinți cu veacul
Și-om deveni zăpadă.
Ne-o pomeni săracul*

În plânset de baladă...

*Ne-o crește foc din Suflet,
Ne-or plânge-n palme macii,
Când ne-om opri din umblet,
Feciori ai Sfintei Dacii...*

Bubulul era cutremurat. Nu reușea să-și păstreze aerul de superioritate. Pentru un neinițiat, versurile nu însemnau mare lucru. Pentru el, care studiasese mersul vremurilor, era cumplit. A încercat să-și revină:

— Deci, Lupul Alb e dublu.

— Da. E dublu. Cu o singură Inimă: Și un singur Suflet.

Străinul a încercat să braveze:

— E o legendă, românule.

— O legendă, am confirmat eu. Însă, foarte vie. Forța care ne ocrotește influențează mințile oamenilor de pe întreaga planetă. Asta o știți și voi. Așa cum o știm și noi.

— Cum ai ajuns, Varain, la Lupul Alb?

— Nu știu. Nu mă pot lăuda că-L știu. Simt însă prezența Lui. E un sol ceresc. Atâta trebuie să știu eu. Noi, spionii, nu ne amestecăm în religie. Creștem, acolo, în Carpații noștri, după legi vechi de când neamul. Nu le punem la îndoială. Nici voi n-ar trebui să vă îndoiiți.

— Noi știm tot! a afirmat cu trufie bubulul. În băncile noastre de date, avem totul. Și vechile scrieri, și cele mai noi descoperiri ale științei actuale. Vom continua! Căci, pe planetă, trebuie să existe o ordine. Ordinea noastră!

Nu mai era nimic de spus. Bubulii își hotărâseră soarta. Tipul a ieșit călcând voit apăsător. Juca rolul omului tare. Pe mine nu mă putea înșela. Era cutremurat și derutat. M-am întins relaxat în patul meu de spital.

Sperasem că bubulul înțelesese exact cum stăteau lucrurile pe planeta Pământ. M-am înșelat. Educația lor nu le permitea să înțeleagă exact. Nici chiar atunci când adevărul era foarte evident. Când se manifesta în plan fizic. Nu puteau să creadă că un Om nu putea fi zdrobit și modelat în formele dorite de ei. Ostilitățile au fost reluate a doua zi.

Doctorița a apărut mai devreme ca de obicei. Tăcută și supărată, poate și speriată. Îmi curăța rănilor cu gândul dus aiurea. Am încercat să o înveselesc:

— Prințeso, ești cam tristă. Să nu-mi spui că iubitul tău a roit-o c-o artistă și te-a lăsat cu burta la gură! Nu te-aș crede.

A replicat agresiv. Neașteptat de agresiv:

— Mă, gură mare și spurcată, când ai de gând să taci?

— Să tac? Nu prea am de gând să fac așa ceva. Nu știu dacă și șefii tăi sunt de acord. Aș putea să-i scot din mohoreală. Știu niște bancuri...

— Te vor face ei să taci! Fii sigur de asta!

Era furioasă pe mine. Personal, nu-i făcusem nimic. Nu că n-aş fi dorit să-i fac ceva anume. Dar, nu era loc de întors. Am încercat să mă disculp în stilul meu:

— Prinţeso, poate că şefii tăi te-au indus în eroare. Eu n-am păpat niciodată prinţese fripte. Nici nu le-am răpit. Mă rog, nu le-am răpit fără voia lor.

— Taci! a şuiertat roşcata.

M-am prefăcut că n-auzisem nimic, continuând:

— Dacă vrei să ştii, am fost şi pionier. Am făcut cuiburi pentru rândunici şi vrăbiuţe. Am adunat fier vechi. Am spart lemne pentru bătrâni...

— Eşti un mare ticălos! a ţipat disperată Lou.

— Ba nu sunt deloc bau-bau. I-am ajutat şi pe unii de-ai voştri. De exemplu, pe unii i-am ajutat să urce în avioane. E drept, dânşii nu voiau să zboare nicăieri, dar buna intenţie contează.

— Taaacii! a urlat roşcata. O scosesem din sărite. Era bine. Am continuat:

— Unora de-ai voştri, sărmani şi fără adăpost, le-am asigurat adăposturi sigure şi hrană. Toate plătite de stat. Să nu spui că n-aş putea fi numit binefăcător!

— I-ai băgat în puşcării, nu?

— Exact, prinţeso. Adăposturi sigure, plătite de stat.

Lou a ridicat privirea de pe pansamente, fixându-mă atent. Exact în ochi. Privirea şarpelui din Cartea junglei. Cunoşteam trucul, aşa că i-am zâmbit fermecător:

— Mai lipseşte o propunere. Să-mi oferi o banană, ca să-ţi spun taina focului.

— A zâmbit triumfătoare. Credea că tocmai câştigase lozul cel mare:

— Ți-e frică, spaiule! De-aia vorbeşti mult. Toţi laşii vorbesc mult. Pentru a-şi ascunde neliniştea.

Pe bune, nu câştigase nici un loz. Nici unul. Am început să râd. La început mai încet, apoi tot mai tare. Tipa mă privea atentă. Bănuia că decolasem către zone patologice. Am asigurat-o:

— Şăzi cuminte, fată mare! N-am făcut bubiţă la cap. Râd de un gând al meu. Iar de vorbit mult, vorbesc din cu totul alte motive. Unul ar fi că am şi strămoşi latini.

Roşcata a întrerupt treaba. Şi-a tras un scaun lângă pat. Mi-a aruncat o privire de tipul vezi tu pe dracul şi-a trecut la chestionări:

— Şi mai cum sunteţi voi, latinii?

— Muieratici. Focoşi, de nu poţi lăsa nici o sfântă în custodia noastră. Pe tipul de faţă, însă, să nu pui bază. E corcit. Gargariseşte ca un latin, dar trosneşte ca un dac.

— Dac? Ce e aia dac?

— Ceva măreț, prințeso. Ceva de care se tem șefii tăi, ca dracul de tămâie. Nu că am mirosi noi prea tare a tămâie, dar așa vine vorba.

— Ce e dac, domnule Varain?

Hopa! Tipa devenise oficială. Ceva nu suna ca în scheme, îngerașul meu păzitor mi-a dat de veste că era timpul să reiau prelucrarea psihologică:

— Prințeso, dacii sunt românii, ușor latinizați. Dacă ne latinizau mai mult, nu se mai temeau șefii tăi de noi. Așa, se tem. Și nu puțin.

Lou stătea pe gânduri. Cugeta. Și nu făcea numai asta. Îngerașul meu păzitor îmi șoptea că pregătea scena aia grande. Aia cu Dallila, în care tipa îl tunde pe Samson cu o mașină numărul zero, de-l lasă fără nădragi și fără franci. Chiar așa a și fost:

— În concret, în ce constă tăria voastră?

Am cugetat o clipă. În urechi, îmi sunau sloganele cu care handicapații mintali din țară și străinătate ne batjocorisera. Era timpul să le-o plătesc:

— În mămăligă, prințeso. Are culoarea Soarelui. Și e fierbinte ca Soarele. De acolo ne tragem forța și inteligența.

Mititica s-a prins. Și i-a sărit muștarul:

— Ești un țărănoi! Mojic și îngâmfat. Îmi pierd timpul cu tine.

— Chiar așa, prințeso! Nu ți-a spus mămica să nu te joci cu spaii prost crescuți?

S-a ridicat furioasă:

— Plec să mă plimb. Dacă ai nevoie de ceva, sună după infirmieră!

— Plimbare plăcută, prințeso! Atenție la prăpăstii! Stâncoșii ăștia sunt teribil de accidentați!

S-a oprit cu nasu-n ușă, șocată. Și-a întors încet fața către mine:

— Ce-ai spus?

— La patruzeci de kilometri de Cheyenne, munții Stâncoși sunt cam prea accidentați pentru toculețele tale. Sunt sincer îngrijorat de faimoasele tale piciorușe. Mai pot fi folosite cu succes încă vreo două decenii.

Lou a revenit tiptil către pat. Mergea pe vârfuri. Parcă ducea o tavă pe care se afla un pahar cu apă. Ori o lumânare la care ținea să nu se stingă. S-a așezat atentă pe scaun, privindu-mă fix, cu ochii lărgiți. Parcă eram un anaconda care îi înghițise exploratorul ei preferat. Se temea deja. Era însă și femeie. Adică, curioasă.

— De unde știi?

— Ce, prințeso? Tabla înmulțirii? am învățat-o la școala primară.

—Nu. Unde te afli. Știi unde ești.

În muierușca din fața mea se dădea o luptă. Una mare. Văzuse destule în nobila breaslă. Scamatorii de soiul prezentat, încă nu. Și voia să se lămurească. Să afle cum ieșise iepurașul din joben. Căci, pentru cei crescuți în sistem bubul, totul era explicabil. Fie prin tehnică, fie prin alte științe pe care le stăpâneau.

— Cum ghicești? a întrebat poruncitor.

— Ce capăt, dacă-ți spun?

Începusem tratativele în joacă. Eram convins că întreaga scenă era urmărită pe un ecran cât un perete. Iar fiecare vorbă, înregistrată și analizată pe calculatoare.

— Ce vrei în schimb? a devenit roșcata serioasă.

— De la tine, nimic. Nu poți să-mi dai nimic. Ești o simplă unealtă în mâna șefilor tăi.

A strâns din botic de i s-au albit buzele. Nu putea replica. Era adevărat. Și nu era atât de proastă încât să nu știe. Îmi părea rău să o supăr inutil. Am continuat;

— De asta se tem șefii tăi. De ghicit și descântece.

— Descânți? a întrebat ea moale.

— Da. Un obicei mai vechi al ȕugulanilor. Bun pentru adormit copiii obraznici, prințesele roșcate și bubulii agresivi.

— Nu cred! m-a anunțat ea, ceva mai fermă.

Am lăsat-o să creadă ce dorea. Cu mâna dreaptă ridicată, i-am trimis pasa adormitoare. A trecut la nani fără împotrivire. O priveam cum respira cuminte. Își lăsase capul pe patul meu. Mă întrebam ce naiba căutau fetele astea frumoase în branșă. M-am întins și eu. Să dorm, să mă încarc cu energie.

Peste vreo două ore, m-a trezit Dallila. Părea convertită la gânduri mai bune:

— Te rog! Te rog să-mi explici cum ai făcut!

Era scumpă foc. În minte, mi-a venit o replică de-a lui Șoni, un secui de-al nostru, din Octogon: Ni la ea! Nici gura pe slană n-o pus, nici borbat n-o mirosât.

Ce să-i fi explicat? Ar fi înțeles? Am spus într-o doară:

— Din punctul vostru de vedere, noi suntem un fel de extraterestri. Putem face tot felul de minuni. Nici una pe înțelesul vostru. Nici una pe care s-o puteți reproduce în laboratoarele voastre. Cam asta-i, prințeso.

Nu era tot. Înțelegea și ea că nimeni nu putea scoate dintr-un octogonar decât cel mult un car de vorbe. O grămadă de vorbe cu care te puteai îmbăta. Dar din care nu puteai afla nimic. După câteva clipe de tăcere, m-a anunțat cu voce albă:

— Începând de azi, vei fi anchetat de către un specialist. Va trebui să-l ajut. Voi fi obligată să fac anumite lucruri pe care, ca doctor, nu le accept.

Am dat înțelegător din cap. Un medic bubul, nu putea fi, la urma urmei, decât un simplu bubul. Am lăsat-o să plece cu îndoielile ei. Eu aveam altă treabă.

Am închis ochii. În față au apărut crestele Carpaților. Am început ruga:

— Zamolxe! Stăpâne! Ajută-mă să nu pot fi citit de bubuli!

Camera centrală a Templului Dac a apărut clară, luminoasă.

Demian și Bătrânul stăteau la masa lungă cu palmele întinse pe lemnul aspru. Primul a grăit părintele Demian:

— Varain, să nu ucizi! Ești înconjurat de un scut de forță pe care nu-l vor putea străpunge. Nici o otravă din lume nu te va putea distruge. Nu-ți fă griji! Nu te frământa pentru răspunsuri! Ele vor veni de la sine, așa cum a fost sortit. Ascultă ce spune Cerul și Pământul! Ești Om din neamul Oamenilor. Luptă pentru neam și omenire!

Bătrânul a fost profesional:

— Află tot ce îi interesează! Seamănă între ei floarea neagră a deznădejdi! Anunță-i că marele lor comandament extern din Geneva e sub controlul nostru! Spune-le că centrele din România, Ungaria, Franța, Italia, Spania, Suedia, SUA, Rusia, America de Sud, Japonia și Australia sunt infiltrate cu oamenii noștri. Cu oamenii Florii de Argint. Să înțeleagă că nu au scăpare. Cere-le ultimativ să întrerupă orice fel de ostilități pe planetă! Atât deocamdată. Restul, mai târziu! Ține-te tare, Varain!

Bătrânii mei din munți au dispărut. Am rămas liniștit, cu sufletul împăcat. Priveam la tavanul alb și-mi rosteam ruga de luptător:

— Doamne, Stăpân al Universului! Ți-am fost credincioși! Dă-ne un semn de tărie, să învingem oastea bubulă!

Am continuat cu rugăciunea către Dumnezeuul strămoșilor noștri:

— Zamolxe, Stăpâne iubit! Apleacă-ți privirea către neamul Tău! Suntem în mâna Ta, Stăpâne! Facă-se voia Ta!

Pentru prima dată în viață, fără să gândesc, din adâncurile ființei mele, a izbucnit ruga către strămoșul stelar. Către misteriosul Incer:

— Strămoș al meu din timpurile uitate! Întinde-ți pavăza către copilul copiilor tăi! Către Varain! Dă-i forță să lupte și să învingă!

Mulțumit și ușor ca un fulg, am început să aștept ancheta bubulilor. Nu mă temeam de nimic. Eram o statuie rece cu suflet cald. Și cu o minte limpede, clară ca seninul cerului.

ÎNTRE CIA ȘI BUBULI.

Interogatoriul a început către ora patru după amiază. Roșcata stătea lângă mine, iar anchetatorul nevăzut vorbea de departe. Prin radio, adică.. Avantaj Varain. Tipul nu suporta ideea de a ne privi în ochi. Îi auzeam vocea metalică în difuzorul mascat în perete:

— Varain, trebuie să stăm de vorbă în mod serios! Trebuie! Mă auzi?

— Da, buby, te aud. Și te invit la o cafea. La mine în cameră. Nu mușc.

Tăcere. Anchetatorul bubul calcula răspunsul. Nu era, deci singur. Există o comisie de studiu a „marțianului” care le căzuse în plasă. Nu reacționau fără

a calcula. Au avantaj. În orice duel verbal, învinge spontanul. Vocea metalică a reluat:

— Varain, cu toată forța ta spirituală neobișnuită, ești om. Poți fi distrus prin mijloace clasice. Poți fi împușcat, sfărâmat în mii de părți prin explozie, ars...

Era pregătirea psihologică pentru anchetă. Înmuierea psihică a prizonierului. Și noi procedam cam la fel. L-am lăsat să-și depene arsenalul psihologic. Minte mea se sprijinea ferm pe crestele Carpaților.

— Știm că ai aflat unde ești. Asta nu înseamnă că poți primi ajutor. Ești singur în mâna noastră. Ai tăi sunt departe. Putem face din tine orice. Inclusiv un cadavru anonim.

Tăceam. Îl lăsam să-și depene povestea. Asta nu era în calculatorul lor. Teoretic, Varain cel slobod la gură ar fi trebuit să răspundă la provocări. Ordinul părintelui Demian era însă clar: Calm! Ascultă ce spune Cerul și Pământul! Ascultam. Tăceam.

— Varain, te previn! a continuat vocea. Dacă îndrăznești să faci cel mai mic rău fetei, distrugem camera cu tot cu tine.

Am privit către Lou:

— Auzi, scumpo, ce vor să-ți facă amicii? Să te îngroape sub dărâmături.

Roșcata tăcea. Încerca să pară nepăsătoare. Cu Varain, nu ținea. La baza părului îi apăruseră mici, broboane de transpirație. Îi era frică. Era, totuși, o bubulă. Țăca era cel mai mare avantaj: ei se temeau de mine. Eu nu mă temeam de ei. Se apropia momentul să le torn pe gât sacul cu gulgute amare.

Vocea a continuat insinuoasă. Șerpuitoare. Îngerul meu păzitor mi-a comunicat: E un hipnotizator foarte puternic, încearcă să te sugestioneze, să te deschizi către ei. E timpul să-i „mângâi” puțin, l-am „mângâiat”.

— Ia zice-ți, flăcăi, ce vă doare?

Bubulul s-a grăbit. Credea că i-a picat para mătăiață:

— Comandamentul Octogonului. Unde e actualul comandament? Și unde sunt centrele din munții voștri?

În gând mi-am frecat mulțumit palmele. Și m-am recompensat cu o Coca Cola:

— Sunteți modești. Numai atât vreți să știți? Nimic altceva?

Derută în tabăra anchetatorilor. Nu le ieșise răsuflarea.

Răspunsul a venit cam nesigur:

— Vrem mai multe. Și-o să le obținem. Știi și tu că le vom obține.

— Pe moașta! l-am asigurat eu. Te scalzi în erori ca malacu-n noroi. Voi nu mă puteți ucide. Puteți, cel mult, să-mi sfărâmați trupul muritor. Spiritul meu, însă, niciodată! De spiritul meu vă temeți, rebelilor. Căci, acest spirit poate îmbrăca mii de trupuri. Unele mai puternice decât cel actual. Abia murind, noi ne naștem, rebelule!

Bubulii tăceau. Am prins-o pe Lou de mână, șoptindu-i protector:

— Nu te teme, prințeso! Nu-ți fac nici un rău. În țara mea, am învățat să ne batem numai cu bărbații. Cu muierile facem cu totul altceva.

— Ai tăi sunt departe, Varain, a reluat bubulul tentativa de atac.

— Din nou, greșit! Noi suntem pretutindeni. Nu e loc pe planetă în care să nu avem prieteni.

— Sunteți puțini, Varain! Și foarte săraci. Noi vă putem da bogăție și putere.

— Voi nu ne puteți da decât robie, mizerie și umilință, bubulule. Nu primim! Iar dacă vreți comandamentul nostru, căutați-l! Câștigați-vă cinstitul pileala și haleala!

— Ești un îngâmfat, Varain! Și un fanatic. Tot arsenalul tău psihic va fi demolat de tehnica noastră. Te vom aduce la stadiul de animal. Vei linge lături. Vei cerși o picătură de apă. Vei fi un animal inferior. Căci asta ești tu și neamul tău: animale inferioare. Facem ce vrem noi. Ori de câte ori vrem.

Tăceam. Așteptam momentul propice să-l croiesc în numele „animalelor inferioare”. Al neamului meu. Al neamului din Carpați.

— Auzi, Varain?! Dacă vrem, vă punem să vă sfâșiați între voi ca fiarele. Vă punem să vă bateți ca chiorii. Să ne dați și haina de pe voi. Și femeile. Și copiii.

Simțeam cum creștea în mine furia rece. Îmi aminteam cum ne lichidaseră oamenii. Cum ne puseseră să ne lichidăm între noi. Cum ne determinaseră să urlăm sloganurile lor internaționaliste. Cum ne bătusem între noi. Cum ne uram între noi, datorită urii semănate de ei și de oamenii lor. N-am mai rezistat. Am murmurat: Iertare, Stăpâne! Și am tras.

I-am servit bubulului o săgeată energetică direct prin instalație, i-am poruncit să facă el exact ce spunea că vom face noi. Tot ce promisese că ne va face nouă, să le facă colegilor săi. Să învețe el și ai lui ce înseamnă să-ți bați joc de Oameni. Să învețe umilința, durerea, disperarea, să guste și ei floarea neagră a discordiei pe care o prăsiseră printre noi. Apoi, cu o altă săgeată, le-am făcut praf instalația de spionat. Eram singur în cameră și nu mă mai puteam observa. Ba nu. Eram cu Lou. Uitasem cu totul de ea.

M-am întors către fată. Era albă ca hârtia. Și tremura ca varga. Înțelegea perfect ce se întâmplase. Era îngrozită. Stătea ca Ileana Cosânzeana în fața zmeului. Am asigurat-o că nu eram zmeu. Și că nu intenționez s-o consum la cina din seara respectivă. Nu putea scoate o vorbă. Dădea numai din cap și privea cu ochii mari, rugători. Îi era groaznic de frică.

Nici madam Varain, nici Octogonul nu mă învățaseră cum să calmez femeii înspăimântate. Nu făceau parte din linia mea de muncă. La început, am fost tentat să-i aplic metoda Varain. Aia forte. Ceva îmi spunea că nu era cazul. Am mers la inspirație:

— Prințeso, nu mai tremura. Poți pleca liniștită.

— Nu pooot! a izbucnit ea în lacrimi. Ușa e închisă. Și e blindată.

— Atunci, prințeso, până desfac meșterii ușa, ce-ar fi să-ți spun povești? Ori poezii?

Mă privea de parcă picasem de pe Lună. Un spai să spună povești și poezii?! Asta după ce trăsese în mod cu totul inexplicabil pe un mare expert bubul? Fetei îi căzuse ceru-n cap. Nu mai reacționa.

N-aveam nimic pregătit. I-am spus basmul cu Ileana Cosânzeana. Ăsta îmi venise în minte, prin conexiune. S-a mai luminat o țară la față. Era chiar uimită de fantezia ȕugulanilor din Carpați. Până atunci, crezuse că eram un trib de sălbateci, numai bun de dus în rezervații. Muierușca era un produs tipic al asfaltului, zgârie norilor, mașinilor de servit cafea ori plăceri. De Tibet, auzise. De celălalt centru – Carpații – mai vechi cu zeci de milenii, nu avea habar, i-am povestit eu. A început să înțeleagă de ce era atâta vînzoleală în jurul României.

Câștigasem câteva puncte bune în mintea fetei, când bubulii au reușit să-și pună în funcțiune jucăriile electronice:

— Varain, te joci cu focul. Răbdarea noastră are o limită.

— Buby boy, îmi spune mie inima că voi vă jucați cu focul. Și-o să vă cam ardeți.

— Va trebui să tratezi cu noi! Ești închis în cușcă.

— Vax! Voi sunteți obligați să tratați cu noi. Comandamentul vostru extern din Geneva e sub lupa noastră. Dacă mor, flăcării mei vor face din el teren de fotbal. Mă auziți? Teren de fotbal.

— Varain, să nu...

Am continuat, smulgându-i vorba din gură:

— V-ați repezit ca niște calici la pomană pe câțiva octogonari din Paris. Ați lăsat descoperit comandamentul vostru mondial. Asta o să vă coste.

Pauză. Tipul raporta cuiva ceva. Eram sigur că în câteva minute toate circuitele posibile vor lua foc. Telefon, fax, telex... Toate către Geneva. Alarmă mare în rândul bubulilor. Se întâmplau lucruri noi pe planetă. Din vânători, bubulii ajunseseră vânați. Și nu oricum. Pe toate fronturile. Începând cu centrul lor mondial.

Vocea a revenit. Nu prea sigură:

— Varain, nu întinde coarda! În anumite conjuncturi, chiar și noi uităm că suntem oameni civilizați.

— În care conjuncturi, bubulule? Când declanșați războaie pentru a vă putea vinde armamentul și tehnica de luptă? Când mențineți la putere cele mai crunte dictaturi, pentru a vă promova interesele voastre? Când faceți revoluții ori dați lovituri de stat pentru a vă ridica la putere oamenii voștri? Când inventați religii pentru drogarea unor întregi națiuni? Când răspândiți boli și molime create în laboratoarele voastre? Când înngenuncheați națiuni libere? Când furați cu nerușinare munca unor popoare? Când faceți experiențe pe națiuni și popoare, de parcă ar fi animale de laborator? Când strângeți ca niște hârciogii averea și cele mai importante descoperiri științifice ale lumii? Când

distrugeți imense cantități de mărfuri, lăsând omenirea goală și flămândă? Totul, pentru a menține înaltul vostru profit? Când unelțiți zi și noapte împotriva întregii omeniri?

M-am oprit. Trebuia să-l aduc la dialog. Să-i semăn floarea deznădejii în suflet. Bubulul tăcea. Primea indicații. Într-un târziu a revenit pe post:

— În definitiv, cine sunteți voi? Cavalerii dreptății? Nu se mai poartă! Sunteți niște țăranoi ridicoli! Cu tot cu ritualurile voastre anacronice, cu credințele voastre bizare, cu fanatismul vostru mistic.

Am început să râd. Rău de tot. Așa cum râdeam când mă enervam cu adevărat. Lou mă privea îngrozită. Începuse să înțeleagă cine era Varain. Și cine era Forța care îl ocrotea. Era timpul să le mai dau o lecție:

— Bubulule, de unde știi tu ce e modern și ce e anacronic în Credință? Iar misticismul vă va cuprinde pe voi. Chiar acum!

Le-am trântit trei săgeți energetice. Exact unde trebuia. Cu una, am chiorât și amuțit instalația de supraveghere din cameră. Cu a doua, am pus pe interlocutorul nevăzut să lămurească pe șefii săi că lupta cu noi nu mai avea rost. Iar a treia, am înfipt-o delicat în subconștientul doctoriței bubule. Să mă asculte. Să mă apere. Să nu execute ordinele primite de la superiorii ei. Am mângâiat-o apoi pe păr, liniștind-o:

— Nu te teme, prințeso! Țăranoiul din Carpați nu-ți face nici un rău. Stau cuminte pe pat, departe de tine.

N-a scos o vorbă. Era șocată. Nu-i strica să cugete la cât de complicată putea deveni viața pe planeta Pământ. M-am întins relaxat și am trecut la reîncărcarea cu energie. Pe ziua respectivă, nu mai era nimic de așteptat. Bubulii aveau prea multe dureri de cap. Nu erau chiar atât de dobitoci încât să nu ia în seamă cele petrecute.

Abia pe seară, Lou a îndrăznit să-mi vorbească:

— Domnule Varain, sunteți într-adevăr veniți din cosmos?

Sinceră. Și se temea groaznic. Nu era cazul să o mai sperii și eu. Putea claca definitiv. Am chibzuit o clipă. Puteam să-i spun anumite lucruri. Nu prea multe. Destule încât să-i schimb atitudinea.

— Da, femeie, purtăm în noi sămânță cerească. Nu suntem zei. Suntem Oameni. Ceva mai deosebiți și mai ocrotiți decât ceilalți. Ne ocrotesc Cerul și Pământul. De acolo ne vin toate calitățile de excepție de care se tem șefii tăi. Nu suntem deloc răi. Noi nu ucidem niciodată. Nu umilim, nu provocăm suferințe. Nu distrugem. Construim. Suntem pozitiviști. Constructivi. Construim cu mintea și sufletul. Cu brațele și imaginația. Cu fapta și cu vorba. Construim mereu. Am prefera să rămânem anonimi. Și am fi rămas, dacă nu ne-am fi confruntat cu ai voștri. Cu spiritul distructiv materializat în ființe decăzute spiritual. Oricâtă știință ați acumulat în creier, nimic nu sunteți fără suflete. Asta trebuie să știi tu, Lou!

Roșcata dădea înțeleghătoare din cap. Căuta să priceapă:

— Cum s-a ajuns la această situație?

— N-aș putea să-ți spun exact, prințeso. Nici eu nu știu exact. Și nu vreau să te mint.

— Îmi spui și mie? Atât cât știi. Ori nu e voie?

Ce-aș fi putut să-i spun? Am început-o țărănește. Așa cum îmi era firea:

— După câte știu eu, și dacă nu mă înșel, noi, românii, suntem urmașii unor rebeli din Ursa Mare. Din Lumea celor opt stele. Cam cu douăzeci și trei de milenii în urmă, orgoliul i-a împins pe strămoșii noștri să încalce Legea Universului. Să se ridice împotriva Adevăratului Dumnezeu.

— De ce au făcut-o? a vrut să știe Lou.

— Cam din aceleași motive pentru care ai voștri vor să domine planeta Pământ. Orgoliul e de multe feluri: personal, de grup, național, planetar, constelar, galactic...

— Și, ce a urmat?

Roșcata îmi sorbea vorbele. Credea. Credea tot.

— Rebelii au fost înfrânți de forțele fidele Lui. După câte știu, forțele au fost din Lumea Lirei și Lumea Lebedei. Pedeapsa a fost dreaptă: nici un ucis, nici un mort. Rebelii au fost trimiși să-și ispășească faptele pe planeta Pământ. Să se reîncarneze de mii de ori. Să sufere durerea cărnii. Să înțeleagă necesitatea Ordinii și Legii.

— Deci, voi sunteți urmașii lui Lucifer?

— Nu, prințeso, nu noi. Aia e altă poveste, din altă Lume. Nu ne privește pe noi, pe români. Noi suntem urmașii rebelilor din Lumea celor opt stele. Și a învingătorilor din Lebăda și Lira. Căci, unii învingători au rămas alături de rebeli, împărtășindu-le soarta.

Doctorița a rămas un timp pe gânduri. O frământa ceva și nu reușea să se decidă. Am îndemnat-o:

— Spune, femeie! Nimic nu ți se va întâmpla.

— Și asta e o poveste de pe la voi, din Carpații, nu-i așa?

— Ar putea fi și o poveste, am încheiat eu. Numai că ai voștri nu se tem de povești. Ei se tem de lucruri reale, cu manifestare în planul fizic. De fenomene perceptibile prin simțurile obișnuite ale oamenilor.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Poate că bătrânii noștri din munți cunosc. Eu nu știu răspunsul.

— În planul fizic, ce se întâmplă? a vrut să știe doctorița.

— Cam ce-ai văzut, prințeso. Și încă multe altele. La fel de inexplicabile.

— Și baza acestor fenomene? Care e baza lor?

— Nu știu. Nici nu mă străduiesc să știu. Cred că, la Timpul hotărât cu milenii în urmă, calitățile semănate de străbuni au început să iasă la suprafață. Simțim legăturile cu Lumile de origine. Simțim că din toate trei direcțiile vin către noi mesageri. Simțim că-i vom întâlni. Aici, pe planeta Pământ.

— Crezi că Lumile voastre vă mai țin minte?

— Ce credem noi nu are importanță. Noi vedem fenomene care sunt definite de omenire ca minuni. Am fi tâmpiți să le negăm. Te-ai întrebat vreodată de ce omul folosește ambele brațe, ambii ochi, ambele picioare, întreg stomacul, întreg ficatul, dar mai puțin de o zecime din creier?

Medicul din Lou și-a spus cuvântul:

— Nu m-am întrebat. Acum cred că înțeleg. Acolo e zestrea ancestrală.

— Exact! Vom avea acces la ea numai după ce vom fi în stare s-o folosim corect, conform Legii. Unii dintre noi am început s-o folosim deja.

Am păstrat un timp, tăcere. Gândeam fiecare la ale lui. Lou a încercat timidă să reia discuția:

— Și restul oamenilor? De unde vin?

— Nu știu. Nici nu încerc să aflu. Fiecare neam cu istoria lui.

— Domnule Varain, asta nu se poate. Din punct de vedere medical, toți oamenii seamănă între ei. Ce puteam să răspund la așa argument?

— Domnișoară doctor, vă rog să aduceți aici un tip care să semene cu Varain. Să facă ce face el, acum, când s-a trezit. Căci, acesta este secretul: trezirea forțelor moștenite de la străbunii celești. În această trezire e totul: ocrotirea Cerului și a Pământului, puterea de a ști dincolo de aparențe, legătura cu civilizațiile de bază.

— Atunci, m-a întrebat ea, de ce nu plecați înapoi?

Era o întrebare. Una dureroasă. La care nu găsisem personal răspunsul.

— Unde femeie? Unde? În Lumea Lirei? A Lebedei? A celor opt stele? Sau în Varanha, prima patrie planetară a strămoșilor?

A dat din cap înțelegătoare. Înțelesese drama noastră. Mintea omenească nu putea găsi soluția.

— Și, în această situație, ce veți face?

— Ce va vrea Dumnezeu. Numai El poate hotărî cum e bine.

Am stat în tăcere mult timp. Eu, gândindu-mă la munții mei, la Demian, la sfatul său. De sfatul său aveam nevoie. Căci, pe lângă multele probleme din confruntarea cu bubulii, mai apăruse una nouă: aripa morții îmi arătase patru Lumi diferite. Nu știam cui aparțineam. Un dor nelămurit mă chema către toate. Era un dor neomenesc. Numai Demian putea să l vindece.

Lou avea spirit practic:

— Domnule Varain, de ce nu spuneți lumii cine sunteți? De ce nu faceți publică această fenomenală situație?

Era o întrebare grea. De mii de ani, omenirea aștepta o salvare. Așa fusese educată la primul început planetar. La sosirea exilaților pe Pământ. În zeci de milenii, pământenii uitaseră ce așteptau. Nu uitaseră însă să aștepte. Solii celești soseau mereu. Sondau situația. Mișcau omenirea înainte. O ridicau din primitivism. O aduceau încet către nivelul de spiritualitate potrivit pentru comunicare. Asta se putea spune:

— Domnișoară doctor, priviți istoria omenirii! Câți șarlatani au promis tot felul de salvări? Câți au pretins că vin în numele Cerului? Și cât de puțini au fost cu adevărat soli celești? Noi nu putem proceda așa! Noi nu vrem să creem religii și secte. Noi suntem Oameni din neamul Oamenilor.

— O ieșire trebuie să existe, domnule Varain!

— La timpul potrivit, toate se vor rezolva de la sine, fără zgomot. Până atunci, noi creștem în munții Varanhei. Și ne aducem aminte, frântură cu frântură, cine suntem. Cerul și Pământul ne alege după Inimă. Ce va urma, e greu de prevăzut. Oricum, nu ne vom supune voinței voastre! Din contră, voi va trebui să vă supuneți Cerului și Pământului! Căci, așa simt eu: în următorii opt ani, problema planetei Pământ va fi rezolvată. Definitiv!

Pierdută în gânduri, Lou a șoptit visătoare:

— Ce splendid film științifico-fantastic ar ieși după acest scenariu! Încep însă să cred că nu e deloc un scenariu. Când vorbești de Lumile stelare nu mai semeni deloc cu spionul guraliv și obraznic. Aș zice că în tine sunt doi oameni total diferiți.

Am zâmbit calm, înțeleghător:

— Chiar așa stă situația. Spiritul rebelului barbarizat conviețuiește în bună înțelegere cu spiritul învingătorilor din Vega și Deneb. Căci, cred eu, părinții mei se trag din cele trei neamuri.

— Credeți? Ori aveți o istorie, o evidență exactă?

Spiritul practic, crescut pe asfalt nu înțelegea.

— Da, avem o istorie. E scrisă în subconștientul fiecăruia. În momente grele, mai ales în fața morții, ne aducem aminte cine suntem. Nu știu dacă ar fi bine să ne amintim mai des. Am suferi după paradisul pierdut. Greu ne va fi și dacă vom pleca în Lumea celor opt stele. Sau în Lumea Lirei. Ori a Lebedei. Generații de-a rândul vom purta în noi dorul neostoit după planeta Pământ. Așa cum repatriații născuți în diferite țări nu-și pot uita niciodată patriile adoptive, focurile în care s-au născut.

— Visezi să pleci acolo, în Lumile stelare?

— Nu știu, prințeso. Eu am fost crescut în spiritul datoriei. Va trebui să fac așa cum va dicta datoria. Pământul ne-a dat viață și ocrotire, mii de ani. Cerul ne-a dat puterea minții și inimii. Numai Dumnezeu știe care va fi soarta noastră.

Ceva anume frământa pe doctorița roșcată. Am mângâiat-o pe păr și nu s-a mai ferit. A ridicat ochii triști, înlăcrimați către mine:

— Dar cu noi, ce aveți?

Nu mă îndoiam de faptul că nu știa exact cu ce se ocupa organizația lor. Anumite lucruri erau cunoscute numai de șefi. Mulți bubuli de rând credeau că lucrează pentru o mare corporație mondială, specializată în spionaj economic și afaceri comerciale. Normal era să-i spun fetei adevărul. Chiar dacă nu erau șanse să-l creadă. I-am povestit despre visurile demente de stăpânire a lumii.

Despre provocarea de războaie și revoluții. Despre menținerea la putere a unor dictaturi, i-am povestit multe, cu probe concrete, pe care bănuiam că trebuia să le fi cunoscut. N-am uitat să-i înfig adânc în subconștient ideea că Frăția Florii de Argint luase deja inițiativa. Că puterea bubulă urma să apună.

Lou nu era deloc o fată rea. Educația de ani de zile o împiedica să creadă chiar tot ce-i spuneam. Fusesse crescută în spiritul gloriei bubule. Foarte probabil, întreaga ei familie făcea parte din organizație. Posibil să fi avut un prieten, logodnic ori amant în această organizație criminală mondială. De zeci de ori, m-a întrerupt. De zeci de ori a încercat să pledeze cauza lor. De zeci de ori, a trebuit să închidă gura. În ochii mei, nu era de condamnat, ci de plâns. Își apăra dreptul la viață. La lumea în care se născuse și crescuse. A plâns mult. Atât de mult încât mi-a înmuiat și mie inima. Mă bucuram că nu era Bălaiul de față, să mă ia în târbacă.

Peste noapte, am dormit adânc. Nu am simțit când bubulii au scos-o pe Lou din cameră. Nici nu mă interesa. Știam că nu puteau să-mi facă nici un rău. A doua zi, a apărut bubulul fără nume. Cel care mă anchetase în prima zi. Era un bărbat întreg. Nu se temea de moarte. Știam că și printre bubuli existau bărbați. Mai ales în clasa spionilor. O brânză similară cu a noastră. Mi-a vorbit deschis:

— Varain, poți face multe împotriva noastră. Viu ești un mare pericol pentru noi. Dacă te omorâm, oamenii tăi ne vor provoca grele pierderi. Poate că e mai bine că exiști și ești viu. Știm că tu impui un mod nonviolent de rezolvare a problemelor.

Un bubul care să aprecieze fățiș un octogonar era un lucru mai greu de crezut. Confruntarea din umbră cunoștea evoluții spectaculoase. Nu putea fi mai rău decât înainte. De asta eram sigur. Priveam întrebător la bubulul fără nume. Așteptam propuneri concrete. N-au întârziat să apară:

— Vin cu o nouă propunere: armistițiu general între noi și Floarea de Argint. Să hotărască șefii condițiile păcii.

Era o idee deosebit de interesantă. Prima de acest fel, în mai mult de un secol. Presiunea pe comandamentul din Geneva îi adusese pe bubuli la gânduri mai bune. De asta eram sigur. Nu amărâtul de Varain, cotonogit și plin de jale, determinase schimbarea de atitudine. Probabil, ai noștri făcuseră ceva demonstrații de forță. Mai erau de pus la punct unele detalii:

— La ce nivel se vor purta tratativele, domnule fără nume?

— Numai la cel mai înalt nivel! Consiliul mondial al organizației noastre și șefii centralelor naționale ale Florii de Argint.

— Cine garantează că nu e o capcană?

— Domnule Varain, trăim în secolul douăzeci. În secolul în care nici un fel de garanție nu mai are valoare. Întâlnirea va fi un risc. Fiecare parte își va lua măsurile pe care le crede de cuviință.

— Locul propus de voi?

— Andora.

— Negociatorii ambelor părți?

— Inițial doi – Varain și Haggard. Eu sunt Haggard.

— Când aveți nevoie de răspuns? Și unde?

— Îl așteptăm aici. Iei imediat legătura cu Bătrânul, îi transmiți propunerile noastre! Dânsul va contacta pe ceilalți șefi din Frăția Florii de Argint. Așteptăm numai trei zile. După asta, te lichidăm. Cu toate consecințele negative care vor rezulta din această faptă. Va trebui să te lichidăm. Nu ne putem permite să te mai lăsăm liber.

Părea o treabă cinstită. Am acceptat fără rezerve. Haggard a părăsit încăperea fără un cuvânt. Eram, totuși, adversari.

Am transmis mesajul către Bătrân. L-a primit fără comentarii. Mi-a amintit că trebuia să mă țin tare. Nu uitasem. M-am culcat liniștit și fără griji. Cam ăsta era principiul: numai cei slabi își fac griji. Iar grijile sunt absolut inutile. Din calea sorții nu te poți feri.

Pe la prânz, a sosit Lou. Un pic abătută și cam nedormită. M-a pansat atentă, vorbindu-mi în șoaptă, ca o conspiratoare.

— Știi că te vor lichida?

— Cunosc această nobilă intenție. Mă îndoiesc sincer că s-a născut bubulul care s-o traducă în practică.

— Aș suferi să te văd mort, a șoptit ea.

Altă dandana! Una din alea din filme cu spioni cuceritori și spioane care își trădează stăpânii de dragul lor. Din filmele în care nu credeam o iotă. Văzusem în copilărie zeci de filme din astea. Toate pe un calapod: spioana se îndrăgostește de ostăteac și etc. Vax! Bune pentru stors lacrimi din puștoaice romantice și din găsculițe zdrobite de dragoste neîmplinită. Nu era cu certitudine cazul de față. Aici era un nou joc. Trebuia să intru în el, să-i aflu punctul slab.

Am tras-o încet pe Lou către mine. Instinctul nu mă înșela. Nu mai era cea de ieri. Bubulii descoperiseră că o influențasem. Și-i aplicaseră o ședință de hipnoză pentru contracararea sugestiilor mele. Mă rog, știam pe ce front luptam. Am reînceput prelucrarea psihologică. Una menită să dea exact rezultatul invers decât cel exprimat în cuvinte:

— Fetițo, nu-i cazul să te ambalezi! Nu uita că eu sunt unul dintre cei care vă contestă dreptul la stăpânire planetară. Poate că și dreptul la bunăstare. Și nu face asta în stradă, gargarisind sloganuri. O face în cel mai periculos mod posibil: direct, în principalele voastre afaceri. Chiar în bârlogul vostru.

Lou a rostit destul de artistic:

— Și noi vă contestăm dreptul la existență.

Asta era adevărat. Bubulii contestau dreptul la existență oricărei națiuni libere. Numai că ea nu credea acest lucru. Îl afirma pentru că așa fusese instruită. N-am ezitat să atac la punct fix:

— De unde știi asta? Noi credeam că numai câțiva mari șefi nu cunosc adevărata ideologie a organizației voastre.

Lou privea la un punct fix din spatele meu. Părea transfigurată. Nu era. Vorbea sub hipnoză. Ca din altă lume:

— Sunt medic. Am tratat pe mulți din organizația noastră. Am aflat destule. M-am mințit că nu e adevărat. Că anumite lucruri nu sunt adevărate.

Era un joc deschis. Bubulii porniseră pe o pistă care nu le era caracteristică. Mi-a căzut fisa și am replicat:

— N-ai mai participat la lichidări, nu-i așa? Te frământă ideea că vei contribui la distrugerea unei vieți omenești. Nu-ți fă griji! Nu voi avea resentimente la adresa ta. Și, cred eu, nu va fi nevoie. Ai noștri vor accepta armistițiul propus de voi.

În timp ce-mi debitam gogoșa mă gândeam cât de naivi erau uneori cei mai mari profesioniști. Cum putuseră să creadă că n-aș fi mirosit făcătura lor?

Lou m-a atins ușor cu degetele mâinii drepte. Îmi mângâia rănilor de pe obraz. Simțeam în ea o încordare cu totul ieșită din comun. Era gata să plesnească. Știam de ce:

— Tu ești cea destinată să mă lichidezi, nu-i așa? Nu te mai frământa. Nu va fi cazul s-o faci.

Ochii îi înotau în lacrimi. Juca bine. Ar fi putut fi mare actriță. S-a aplecat și mi-a sărutat rana de pe frunte. A pornit, apoi, cu pași șovăielnici către ușă. Mergea ca în transă. Era hipnotizată rău. I-am repetat:

— Nu fi îngrijorată inutil! Va fi un armistițiu.

Desigur, jucam teatru. Știam deja că armistițiul nu va avea șanse de izbândă. Bubulii pregătiseră o capcană. Și jucau murdar de tot. Așa cum le era firea. Făceam însă tot ce trebuia ca sonda optică să înregistreze optimismul lui Varain, încrederea lui în reușita armistițiului. În branșă, nu e deloc rău să fii luat de prost. Ba aș zice că e foarte bine.

După plecarea roșcatei, am început să-mi verific pe ascuns starea organismului. Îngerul meu păzitor îmi comunicase deja că urmau fapte mari. Am încordat mușchii de la picioare. Răspundeau la comandă. Stângul durea un pic, dar nu conta. Mușchii brațelor erau ceva mai moleșiți, i-am exersat sub pătură câteva zeci de minute. Flexare, încordare, flexare, încordare... Restul mușchilor au trecut printr-un examen la fel de sever. Concluzia finală: întregul organism răspundea la apel. Nu era tocmai în formă, dar se putea conta pe o reacție medie. Presupuneam că bubulii nu-mi acordau chiar acest calificativ.

După vreo două ore de autoexaminare medicală, am trecut la somn. Mi l-am provocat prin autosugestie. Trebuia să mă încarc. Știam că voi avea nevoie de energie.

M-a trezit senzația că ceva neobișnuit se întâmpla în cameră. N-am deschis ochii. N-am mișcat. Educația Octogonului își spunea cuvântul. Înainte de a face un singur gest, trebuia să verific care era situația. Nu de altceva, dar exista pericolul să fie și ultimul gest.

Instinctul îmi funcționa fără greș. Simțeam în cameră două persoane. Ambele cu intenții ostile. Ambele hipnotizate cu un singur ordin: lichidarea lui Varain. Ciudat mod de a termina tratativele cu un adversar prins! am gândit eu. Imediat mi-am dat seama ce se întâmplase. După ce le răsucisem atâția oameni, bubulii găsiseră soluția: trimiteau roboți umani fixați pe o singură idee. Bănuiau că pe aceștia nu-i puteam descânta. Sincer, nici eu nu eram tocmai sigur că-i puteam anihila. Mai ales în starea în care mă aflam.

Am început metodic, conform legilor deja identificate de însuși conștiința mea:

— Zamolxe, Stăpâne! Dă-mi forța să lupt! Dă-mi forța să înving!

M-am concentrat o clipă. În fața ochilor mei a apărut camera în care eram prizonier. Ca într-un film, puternic luminată. Lângă fereastră, stătea un bărbat necunoscut. Foarte solid. Echipat de luptă. Cu mitraliera în brațe și un șirag de grenade defensive la cingătoare. M-am lămurit imediat. Era un sinucigaș. Un tip care trebuia să moară odată cu mine, explodând grămada de grenade. Nimic din el nu arăta că e în viață. Stătea cu ochii închiși, cu mâinile lipite de mitralieră. Scaunul pe care era așezat părea ceva mai uman decât el. Unu, am numărat eu în gând.

Am rotit încet camera, să-l văd pe cel de-al doilea. Nu m-am mirat deloc să o văd pe simpatica muierușcă roșcată. Era chiar la capul meu. Și ea stătea pe scaun. Avea însă ochii deschiși și o privire stranie. Privire de drogat. De zombie aflat pe drumul ordonat de stăpân. Deși purta halatul de doctoriță, nu avea niciun fel de instrumente medicale. Șefii ei erau deja siguri că Varain putea fi distrus prin arme de foc. Asta avea Lou în mână: un pistol de calibrul 9 milimetri. O sculă care se „potrivea” de minune cu fragilitatea ei. Mă rog, asta era lumea din umbră. Te puteai aștepta la orice. Și de la oricine.

Nu înțelegeam de ce nu mă lichidaseră în somn. Am încercat să-mi mișc degetele de la mână pentru o figură pe care o plănuisem. Nu le puteam mișca. Aveam mâinile legate. Fără să mă agit am trecut la verificarea restului. Eram legat ca o mumie. Zeci de metri de bandaj înconjurau trupul, ținându-l de pat. Asta semăna a sacrificiu ritual. Așa ceva nu mai întâlnisem la bubuli. Era evident că se ținiseră de-a binelea.

Am început să acționez pe „automat”. Adică fără să trec fiecare acțiune prin filtrul rațional. Învățămintele lui Demian îmi dădeau soluțiile, iar eu le executam. Pentru început, mi-am imaginat un paralelipiped de forță de forma camerei. Am început să-l măresc în imaginația mea pentru a ocupa întreaga cameră, îmi construiam un mic imperiu, în care legile general valabile pe planeta Pământ urmau să nu mai acționeze. O mică surpriză pentru bubuli.

Paralelipipedul creștea mereu. Acoperise deja patul în care zăceam. O atingea pe Lou. În acel moment, am auzit un bâzâit distinct. Auzul nu mă înșela. Era un elicopter, instinctiv am simțit nevoia să mă grăbesc cu dilatarea paralelipipedului de energie. Porunca din subconștient a fost scurtă:

— Păstrează ritmul! Nu te grăbi!

Am continuat cu urechea ciulită la zgomotul elicopterului. Se amplifică. Ori se apropia, ori erau mai multe. Paralelipipedul de energie o înglobase deja pe Lou. O încorporase complet în voința mea. Continua să se întindă sigur și lent în toate trei direcțiile.

Am simțit mișcare în cameră. Într-o fracțiune de secundă, am știut că bubulul de la fereastră se ridicase să treacă în acțiune. Îl auzeam deschizând fereastră. Paralelipipedul de forță se apropia de el. Mai aveam cel mult un metru. Am poruncit în gând roșcatei să lase pistolul jos și să pună mâinile pe spătarul scaunului. S-a executat fără împotrivire. Acțiunea de anihilare decurgea conform planului.

Odată cu deschiderea ferestrei, am înțeles exact ce se întâmpla. Nu era un singur elicopter. Erau mai multe. Nu puteam preciza numărul lor. Se apropiau de clădire. Câteva erau foarte aproape. Bubulul s-a răsucit către noi. Îl vedeam prin întuneric. A urlat cu voce răgușită:

— Invazie! Trage!

Paralelipipedul de energie îi atingea deja piciorul și o parte din șold. Nu mai era mult. Tipul se zbătea să înțeleagă ce se petrecuse. Îi comandase roșcatei să mă lichideze și nu auzise focul de armă. Era normal. Lou stătea total supusă voinței mele.

— Trage, cățea afurisită!

În timp ce urla la roșcată, bubulul ridică mitraliera. Foarte furios. Și foarte decis. Paralelipipedul de forță îi cuprinsese o parte din corp și țeava armei îndreptate spre mine. Nu mă mai grăbeam. Dilatam ritmic câmpul de forță.

Mai aveam puțin și cuprindeam întreaga încăpere.

Bubulul se zbătea spasmodic. Probabil încercase să tragă și arma nu-i luase foc. Era speriat de rezultat. A dat să arunce arma. Să apuce grenada. Era bine programat. Ca o mașină. Numai că era prea târziu. Intrase cu totul în câmpul meu de forță. Așa a rămas, încremenit. Cu o mână, pe grenadă, cu alta ridicată în aer. Ca o statuie caraghioasă, îmi întuneca câmpul de observare, i-am poruncit să se culce pe burtă. S-a executat fără șovăire. Bun executant, i-am ordonat apoi să adoarmă. Să scap de grija lui.

Întreaga încăpere era plină de forță pozitivă. Acesta era scutul de forță de care îmi vorbise părintele Demian. M-am relaxat și am ascultat atent. Încercam să culeg informații exacte. Să aflu în ce situație eram. Afară se auzeau deja clănțănit de mitraliere și zgomote de explozii. Cineva invada tabăra bubulă din Stâncoși. Prieten ori adversar? Răspunsul a venit din adâncuri: Prieten! Nu era cazul să-mi fac griji.

Era timpul să intru în acțiune. Am rugat-o pe Lou să mă dezlege. A trecut la treabă într-un mod foarte natural. Parcă nici nu fusese programată să mă trimită dincolo de frontieră. Moale, amabilă. Vorbea natural. Nici eu nu înțelegeam ce se întâmplase cu ea. Am lăsat rezolvarea nedumeririlor pentru mai târziu. Eram gol pușcă. Așa mă ținuseră bubulii tot timpul. Trebuia să-mi încropesc niște haine. Simțeam că urma să-mi fac apariția în public. Nu era frumos să mă prezint chiar în costumul lui Adam.

Am făcut un pas către bubulul adormit și camera a explodat. La propriu. În timp ce mă rostogoleam către zidul de care era lipită Lou, am realizat ce se întâmplase. Bubulii observaseră ce se petrecuse în cameră. Nu pricepuseră chiar de la început. Ori așteptaseră ordine de sus. Cert e că explozia venea cam târziu. Afecta numai pereții. Nu și interiorul. Câmpul de forță constituia un scut invizibil. Greu de explicat pentru mine. Greu de înțeles pentru ei. Am început să râd:

— Varain, primul care trebuie să înceteze a se speria de forța pe care ți-a dat-o Cerul ești tu!

Asta făcusem. Mă speriasem de explozie. Mai bine zis, acționasem reflex, potrivit instruirii, aruncându-mă la pământ în fața exploziei. M-am ridicat calm și am luat-o șchiopătând către bubulul de lângă fereastră. L-am dezbrăcat fără menajamente. Nădragii îmi erau cam mari, dar cămașa îmi venea scrisă. Cămașă și pantaloni. A trebuit să mă mulțumesc numai cu atât. Tipul avea un picior de neam prost. Cel puțin mărimea patruzeci și șase. Oricum, mă simțeam în stare de fapte mari. Chestie de psihologie. Dezbrăcați pe cel mai viteaz bărbat și veți înțelege ce spun.

Am admirat pentru o clipă teatrul de operații. Peretele din partea de vest a camerei era făcut fărâme. Prin spărtură se vedea o altă cameră, o ușă dată de perete și un hol. Nu era direcția care mă interesa. Lătratul mitralierelor și icniturele de bazooka se auzeau în cu totul altă direcție, în zona de nord-est. Bubulii se confruntau teribil cu niște tipi bine înarmați. E cazul să-mi spun și eu cuvântul în spectacol. Nu de altceva dar, cam de mult timp, nimeni nu-i întrebase pe români cum văd ei soluționate anumite probleme.

M-am îndreptat șchiopătând către fereastră. Lou mi-a adus aminte că nu eram chiar singur.

— Să nu mă lași aici! Te rog!

Glasul ei era implorator. Și natural. Îi trecuse hipnoza. M-am întors o clipă către ea:

— Cine crezi că atacă?

— Probabil, ai voștri. Numai tu știai că suntem aici. Nimeni altcineva.

— Șezi liniștită, atunci! Ai noștri nu papă prințese roșcate. Sunt oameni civilizați.

Mi-am continuat drumul către fereastra deschisă. Piciorul stâng mă cam ținea. Mă cam durea ca să fiu cinstit. Pentru o clipă, am fost tentat să renunț la

durere. Pe calea pe care o știam deja. Ceva m-a oprit. Un gând dintre cele implantate în subconștientul meu:

— Durerea e omenească, Varain. Trebuie să o suporti! Așa simți că trăiești. Fără durere, nu vei ști niciodată dacă trupul ți-e întreg ori vătămat.

Foarte logic, am apreciat eu. Ajuns la fereastră am aruncat o privire afară. Fără să-mi scot nasul. Mă păstram în scutul de energie oferit de Demian. Spectacolul era grandios. Cam prea grandios după părerea mea. Adică prea sângeros.

Patru elicoptere se învârtteau deasupra clădirii. Nu din pură distracție, ori din interes științific. Mitraliau zona. Mai trăgeau și câte o rachetă. Din poziția în care eram, nu vedeam în ce. Bănuiam că nu aiurea. La sol, către est, zăream două elicoptere. Unul ardea. Mogâldețele care se strecurau șerpește printre stâncile platoului pe care era amplasată vila mi-au dat de știre că trupele de comando luau cu asalt cartierul bubul. Nu mă îndoiam că erau flăcări unchiului Sam. Zgomotul era mult prea mare pentru a fi vorba de octogonari. M-am întors către roșcată:

— Lou, situația e cam albastră. Pentru voi. Dacă ții un pic la viață, trebuie să colaborezi cu mine. Numai eu te mai pot scoate vie de aici.

A dat din cap ascultătoare:

— Ce trebuie să fac?

— Hârtie și creion! am ordonat scurt: Desenează-mi planul clădirii în care ne aflăm! Să găsesc ieșirea secretă. Suntem între focuri. Între ai voștri și comandanții yankei.

S-a executat foarte prompt. A întors pe dos o foaie de observație medicală și a trecut la mâzgălit. Nu se prea pricepea, dar era plină de râvnă. Oricum, înțelegeam cam cum era construit cartierul bubul. O adevărată citadelă. Bine mascată într-o stațiune turistică.

Cartierul propriu-zis, în care eram în acel moment, funcționa ca hotel. Un hotel cu patru etaje, piscină, cabinete medicale... Mă rog, tot dichisul. Bine gândit. Orice bubul de pe planetă putea veni ca turist la ordinele șefilor săi. În plus, orice prizonier putea deveni un turist bolnav, aflat în tratament. În lateral de hotel, se întindea un platou folosit pentru parcare autoturismelor. Ocazional și pentru aterizarea elicopterelor. Către sud, se aflau restaurantul, barul și sala de jocuri. O acoperire excelentă. Nici noi n-am fi găsit alta mai bună. Numai că acoperirea în cauză cam crăpase pe la colțuri. Rangerii unchiului Sam făcuseră un foc de artificii pe cinste. În parcare, se vedea ca ziua. Și se auzea ca în infern: Bubulii nu erau chiar niște prunci de grădiniță. Trăgeau vârtos. În jurul elicopterului care ardea, zăream trupurile inerte ale unor flăcări din comandoul de asalt.

Ceva îmi spunea că era timpul să intervin. Curgea prea mult sânge. I-am făcut roșcatei semn să se îndepărteze. Trebuia să fiu singur. Am început:

— Zarmolxe! Stăpâne! Dă-mi Forța cea mare!

Așteptam neclintit. Așteptam să aud cântecul Lupului Alb. Să simt forța celestă. Așteptam, murmurând ruga străbunilor mei.

Crestele sure ale munților Moldovei au apărut în imagine. Clare, luminate. Lumina le scâldea de sus în jos. Acolo, pe cea mai înaltă creastă, înveșmântat în lumină, L-am văzut. Pentru prima dată în viața mea. L-am văzut dar. Era așa cum îmi închipuisem. Lupul Alb nu era fiară, ci Spirit. Spiritul Daciei libere. Două statui de lumină acoperea întregul orizont. Erau omenești și totuși neomenești. Ființele întrupate din Spirit erau uriașe. Radiau lumină și forță. De acolo, venea marea forță a dacilor liberi. Cerul și Pământul făcuseră posibilă această minune. Venise Timpul.

Am simțit din nou forța stranie care mă salvase anterior. Trebuia să salvez, cu ajutorul ei, alte vieți. Am întins palmele, cu degetele desfăcute în formă de stea cu zece colțuri. Încet, încet, mi-am rotit corpul în jurul axei sale. Când am terminat, m-am sprijinit de fereastră. Eram amețit. Extenuat. Urechea mi-a dat de veste că lupta încetase. Era o liniște de templu. O liniște de munți singuratici. Singurul sunet pe care îl mai auzeam era cântecul Lupului Alb. Cu imaginea Lui, m-am culcat pe pat. Trebuia să mă odihnesc. Știam că nimic nu se putea întâmpla. Totul în jur încremenise. Inclusiv gloanțele aflate în aer.

Am zăcut vreo jumătate de oră. Mă încărcam încet. Nu-mi puteam desprinde sufletul de munții mei și de imensele lumi celeste, materializate în cele două ființe uriașe, așezate spate în spate, cuprinzând întreg orizontul cu privirile. Stăpânul îmi permisesese să aflu Marea Taină a neamului meu. Să văd Lupul Alb. Să văd materializat spiritul Daciei Libere. De la această limită încolo, Varain era cu adevărat un Om liber. Am mulțumit în cuvinte simple Dumnezeului strămoșilor mei pentru această supremă dezlegare. Mă simțeam ușor ca un fulg, puternic ca un Om, limpede la minte ca strămoșul din vis. Puteam merge mai departe. Așa cum îmi fusese sortit în noaptea în care mama mă adusese în lumea planetei Pământ.

Am prins-o pe Lou de mână și am început să înaintez. În camera alăturată, am găsit doi bubuli zdrobiți de explozie. Nenorociții își omorâseră proprii oameni. Pe holul către ieșire zăceau de-a valma morți, răniți și adormiți. Toți înarmați până-n dinți. Cam greu de crezut că erau simpli turiști, veniți să ia o gură de aer. Pe platoul central, aterizaseră cele patru elicoptere. Exact cum le poruncisem eu. Stăteau cuminți, cu elicele pleoștite. Luptătorii de comando, cu fețele mascate, stăteau încremeniți, ca într-un muzeu al figurilor de ceară. Lou răsufla precipitată lângă mine. Putea face o criză. Spectacolul era atât de extraterestru, încât până și eu simțeam o oarecare irealitate. Deși știam că era perfect real. O lume încremenită aștepta o dezlegare.

Am trecut printre statuile umane privindu-le cu atenție. Căutam ceva anume. Căutam pe cei care veniseră cu scopul de a-l recupera pe Varain. Îl căutam pe Garrick. Pe omul cu Floarea de Argint. Nu mă îndoiam că el era la

mijloc. Nu-l găseam și asta mă nedumerea. Trebuia să procedez în alt mod. Am început să șoptesc încetișor:

— Garrick! Garrick! Mă auzi?

În sfârșit, vocea yankeului. Inconfundabilă. Foarte texană.

— Varain, lasă scamatoriile!

Am mers către voce. Sub unul dintre elicoptere, îmbrăcat în uniformă de comando, stătea Garrick. Mișca. Pentru că așa era porunca. Și-mi cerea să încetez. Nu știam încă dacă era cazul. Mai trebuia să lămuresc anumite probleme:

— Ce faci aici, Garrick.?

— Figurație. Film de desene animate. Sau ceva asemănător.

S-a ridicat, scuturându-se de praf. Șeful Serviciului Operațiuni Neconvenționale din CIA, Garrick, era foarte elegant. Echipat într-un costum de comando nou. Nu semăna deloc cu fermierul pe care îl cunoscusem la prima mea arestare pe moșia unchiului Sam. M-a atenționat rece:

— Iar ai uitat să dai bună ziua.

— Da, am fost eu de acord. Numai că, de data asta, nu prea am avut de ales. Nu știu cum am fost adus aici.

Garrick mă studia cu ochi critici:

— Ești cam pavoazat, Varain. Nu era cazul să-i lași să-și exerseze talentele pe tine.

— Aveți dreptate, domnule colonel, am confirmat. Și eu gândesc la fel acum. Atunci, nu prea am avut timp de cugetări.

— A fost trosneală mare, a apreciat yankeul. Vuiește presa pe tot globul. Nu-i nici o urmă. Marele mister al secolului.

— Are vreun rost să-l dezlegăm? am întrebat eu.

— Nu cred. Fiecare avem destule pe cap. Tu, în primul rând. Nu te dezminți. Ori de câte ori dau de tine, ești într-o companie feminină de invidiat. Nu mă mir că uiți să dai bună ziua.

— Soarta, Garrick. O damă tare cumsecade. E bună cu mine. Știe că și eu o iubesc. Mă recompensează cum poate. Cam cu ce-mi place.

Fața yankeului a devenit serioasă:

— De femeie, nu mi s-a comunicat nimic. E în plus. Cine e?

Am privit către Lou. Murdară de praf și fum, cu halatul sfâșiat, arăta ca un pui de bogdaproste. Mă privea cu niște ochi mari, speriați. Nu-i plăceau obiceiurile americane. Scaunul electric în primul rând. Și, pentru trosneala din noaptea respectivă, cam asta se arăta la orizont: scaunul electric. Am răspuns târăgănat:

— O norvegiancă. Medic. O iau cu mine, îmi trebuie.

— OK! a agreeat Garrick. Și așa avem prea mulți oaspeți. Am prefera să mai reducem numărul lor.

— Cum facem, Garrick?

Yankeul era calculat și plin de bunăvoință. Învățase ceva:

— Varain, trebuie să dispari. Eu nu te-am văzut aici. Ia-ți niște haine ca lumea, caută o mașină și șterge-o! Repede! Până nu vin alte forțe. Nu uita să-i trezești peăștia!

Era o idee! Nu știu, n-am văzut, nici pe-acolo n-am trecut. Am tras-o pe Lou de mână către hotel. Către ce mai rămăsese din el.

— Fă-ți valiza, fetițo! Urgent!

— Camera mea e distrusă, a făcut ea disperată. Cu tot ce era în ea. Inclusiv actele.

Iată ce înseamnă să fii spion de casă mare, am cugetat eu. Te vaiți pentru niște țoale, pentru niște acte. De parcă falsificatorii de documente trebuie să moară de foame! Ori nu sunt țoale de furgăsit peste tot!

Am trecut ca o furtună prin camere. Ne-am însușit tot ce ni s-a părut potrivit. Două valize, una de damă și alta de bărbat. Costume asortate pentru mine și Lou. Bani mulți. Câteva zeci de mii de dolari. Numai cash. Cu actele am pierdut câteva minute. Am ales un pașaport de mexican al unui bubul. Semăna cu mine numai privit din avion. Hârțoaga nu-mi trebuia pentru mult timp. L-am luat. Pentru Lou, am luat pașaportul unei blonde, nemțoaice. Eram gata de decolare. La ieșire, Garrick ne aștepta cu o Toyota:

— Varain, ultimul serviciu pe care ți-l fac pe ziua de azi. Șterge-o!

— Mulțumesc, Garrick! Nu te voi uita. Noi știm ce înseamnă recunoștința.

— Dă-i drumul, băiete! Nu garantez pentru libertatea ta.

Am privit la momăile adormite din jur. Căutam soluția. Nu era pe deplin non-violentă:

— Garrick, dacă se trezesc toți deodată, iese măciuceală. Arată-mi câțiva de-ai tăi. Să-i trezesc în primele zece minute.

Yankeul a dat din cap. Tip practic și eficient, în elicopterul său, era un comandou întreg, neatins. Doisprezece oameni. Mi i-a indicat cu privirea. Am ridicat palma în semn de înțeles! și am pornit către mașină. Curățenia generală cădea în sarcina lui Garrick. Avea de arestat peste o sută de bubuli. I-am precizat:

— Bubulii nu se trezesc mai devreme de o oră. I-ai așa adormiți!

— OK, Varain!

— La volan, prințeso! am ordonat eu scurt.

Lou a dat să protesteze. S-a reținut. Și-a adus aminte că piciorul meu stâng era cam paradiț. Nici cu brațul nu stăteam tocmai bine. A trecut ascultătoare la volan și a demarat.

— Încotro? a cerut ea indicația, ca un soldat conștiincios.

— Casper! am precizat eu sigur.

Nu știam încă nimic despre Casper. Îngerul meu păzitor mă trimitea acolo. Însemna că așa trebuia să fie.

Lou conducea în tăcere. Eu analizam critic situația. Primul polițist care s-ar fi înfipt serios în noi putea să ne aresteze. Speram să dăm numai peste polițiști superficiali. În Casper, nu cunoșteam pe nimeni. Singura legătură în toată zona era Rogoz din rezidența Nord-Americană. El și ai lui erau însă departe. Foarte departe. În Winnipeg, Canada. Dincolo de o frontieră. Una care îmi dădea anumite bătaii de cap. Și de inimă.

După vreo oră de stat în poziție incomodă, au început să mă doară rănilile. Mai ales cea din pulpa stângă. Răbdam. Odată cu răsăritul soarelui, a început și căldura. Una zdravănă. Căldură de iulie. Transpirația curgea pe rănilile încă vii. Ustura teribil. Răbdam. Lou simțea și tăcea? Eram doi adversari legați printr-o situație mai deosebită. Nu aveam îndoieli că își calcula șansele. Nu era proastă să nu-și dea seama că nu prea le avea. Cu mine, putea scăpa către patria ei. Singură, era o pradă ușoară pentru FBI ori CIA.

La prânz, eram la Casper. I-am ordonat aspru:

— Caută un hotel discret! Unul cam între două străzi. Cu etaje puține.

M-a privit scurt. Mă știuse politicos. Apoi a înțeles:

— Te doare tare, nu-i așa? De ce nu aplici metoda din prima zi? De ce nu elimini durerea?

Era ea doctoriță, dar nu cunoștea multe. Nu era treaba mea să i le explic. Exista o limită peste care ea și ai ei nu trebuiau să treacă. I-am ordonat din nou:

— Hotelul, păpușo! Și nu vorbi prea mult! Face rău la ten.

N-a mai mârâit nimic. A pornit să facă pase prin fața hotelurilor. La fiecare, se uita la mine. Iar eu refuzam printr-un simplu semn făcut cu capul. A trebuit să ieșim către periferie, la un motel. Nici un hotel nu corespunsese condițiilor de siguranță pe care mi le impunea situația noastră.

La motel, ne-am înregistrat ca soț și soție. O singură cameră. Simțeam că Lou creștea ceva urât în sufletețul ei roșcat. Nu-mi păsa. Era sub ochii mei. Cum mișca, cum o linișteam. Ca să fiu sigur, i-am și spus:

— Prințeso, îmi spune mie cineva că nu ești cuminte. Te sfătuiesc să-ți aduci aminte cam ce-ai văzut de când ești cu mine. Atât!

A dat să nege, apoi s-a oprit. Înțelese că știam.

Ajuns în cameră, m-am repezit direct sub duș. Șuvoiul de apă curgea peste răni ca un balsam. N-aveam nimic pentru a le dezinfecta. Cel mult spray after shave. În lipsă de altceva, am încercat cu spray. Lou privea și protesta:

— Te infectezi mai rău.

Simțeam că asta și spera. Ciudate mai sunt câteodată muierile! Cât fusesem în munți, mă simpatizase, în anumite limite, desigur. Acum, mă ura. Sau, dacă nu mă ura, pregătea ceva urât. Ar fi fost inutil să încerc să lămuresc situația. M-ar fi mințit cu nonșalanța specific feminină. M-am întins în pat, spunându-i:

— Nu-ți fă griji, prințeso! Țugulanii mei tratează rănilor cu pământ amestecat cu scuipat. Și se vindecă.

A strâmbat din nas și a intrat în baie. Să se dichisească. Am profitat de ocazie să dau un telefon. Unul scurt. Rogoz nu era la numărul indicat. Mi-a răspuns altcineva. Un bărbat. Poate de-al lui. Poate de-al altora. I-am lăsat o parolă neutră: Domnul Smith îi propunea o întâlnire de afaceri pentru a doua zi, la orele unsprezece. Eu eram domnul Smith. Dacă Rogoz era liber și „curat”, urma să fie la telefon, la ora indicată. Dacă nu...

Lou s-a întors în cameră cam goluță. Mult spus cam. Era goală. Și nu arăta deloc rău. Ba așa zice că arăta exagerat de bine.

O admiram în tăcere. Așteptam să-și înceapă repertoriul. Chiar și cele mai inteligente femei au repertoriul lor. Nu renunță niciodată la ideea că ar putea trage pe sfoară un mascul, numai pentru faptul că mămicile lor au fost o țară mai inspirate când le-au zămislit. Lou nu făcea excepție. Asta vedeam eu. Să fi crezut că-i căzusem cu tronc, ar fi însemnat să nu mă fi chemat Varain. Și să nu fi trecut prin câteva sute de fuste de toate culorile și mărimile. Nu știam exact ce urmărea. A început atacul:

— Îți plac?

— Teribil! am asigurat-o eu. Mai ales după un așa post îndelungat.

— Bem ceva? a sugerat ea.

— Sigur. Eu, Coca-Cola. Tu, orice-ți trăsnește prin minte. Bani avem berechet. Bubulii sunt pricopsiți. Dacă stau și mă gândesc bine, s-ar fi convenit să curăț tot. Erau acolo, în sala de joc, cel puțin un milion.

— Și de ce n-ai făcut-o? s-a interesat ea.

— Minte Țugulanului cea de pe urmă. Poate și decența profesionistului.

Lou părea satisfăcută. Își prezentase marfa. Fusese acceptată. Și-a tras pe ea o pereche de blugi și m-a anunțat:

— Mă duc să comand mâncare și băutură. Nu ți-ar strica și ție ceva mai tare. Poate un vin. Ești anemiatic.

— OK! am intrat eu în joc.

A ieșit. Iar eu am urmărit-o cu privirea. Cu simțul meu. Țăla special. Nu m-am mirat deloc că a plecat glonț la cabina telefonică. M-aș fi mirat să n-o fi făcut. Două lucruri căuta acolo: convorbirea mea cu Canada și legătura cu rezidența ei. În taină, am admirat-o. Iată o muiere care nu-și trăda idealurile. Care își învinsese frica și ieșea pe baricade. Nu era prima de acest fel din viața mea. De aceea m-am înțeles eu bine cu damele: le respectam pe cele care meritau.

M-am relaxat și am trecut la ritual:

— Zamolxe! Stăpâne! Dă-mi energie!

Simțeam cum mă încarc. Rapid, energia intra în mine. Un șuvoi care se răspândește în tot corpul. Când m-am simțit perfect încărcat, am făcut saltul către miezul nopții. Mai făcusem destule în viața mea. Ceea ce am văzut nu mi-

a plăcut deloc. Varain era legat fedeleș, între două gorile categoria grea. Iar Lou îmi zâmbea. Deloc fermecător. Triumfător. Avea curaj tipesa. Nu se juca. Ce o fi apucat-o? M-am întrebat eu. Are toate șansele în mână și se aruncă cu disperare într-un asemenea joc... Mare mister e femeia! a încheiat Varain cugetarea.

Pentru prima dată în viață, eram confruntat cu o problemă: Se putea schimba Destinul unui Om? Răspunsul era în mâna Stăpânului. M-am rugat câteva minute în gând. Am cerut Stăpânului să-mi permită să schimb Destinul. Să nu încap din nou în mâna bubulilor. Am simțit că mă liniștesc. Totul urma să fie bine. Am trecut la cugetări ceva mai terestre. Raționam ce ar fi putut pune la cale o minune roșcată din tagma bubulilor. Putea face multe. Dar și eu puteam face destule. M-am decis să-i fac jocul. Să aflu detalii.

Lou a intrat în cameră. Veselă și sprintară ca o puștoaică. Eu „dormeam”. Adică jucam rolul somnorosului. M-a trezit cu un sărut. Avea școală tipa. Nu era la prima fraiereală. E drept, nici eu nu eram un prunc nevinovat. Doi excroci sentimentali, creați de două școli diferite, se confruntau. Unul trebuia să câștige. Bănuiam cine. Nu mi se părea că ar fi fost cazul să trâmbițez vestea. Am păstrat secretul.

A fost o seară pe cinste. În timp ce Lou mă dezmiarda de mama focului, eu gândeam că armistițiul planetar ar fi fost ușor de realizat. Simplu: agenții noștri și agentele lor. Ori, invers: agentele noastre și agenții lor. Era, desigur, o glumă. Varain știa să aprecieze o glumă bună. N-aveam nici cea mai mică îndoială că tipa pregătea o fraiereală pe cinste. Și totuși, am fost gentleman. I-am aplicat tratamentul special. Tratament de zile mari. Piesa de rezistență a țugulanului Varain. Piesă cu care „lămurise” și alte tipe.

Lou a răspuns pe măsura așteptărilor. Juca una din marile cărți ale vieții ei. Poate că-i și plăcea genul respectiv de confruntare. Asta nu însemna că uitase cine eram. Și ce urma să-mi facă.

Muierușca roșcată mă chinuia ca pe hoții de cai. Spaiul din mine înțelegea și de ce: voia să mă adoarmă. Nimic nou sub Soare, de la madam Eva și până la domnișoara Lou. Când camera a început să se îmbrace în umbră, semn că Soarele se pregătea să apună, am decis să trec la acțiune. Cu o singură pasă, am trecut-o pe Lou în brațele lui Morfeu. Am întins-o frumos în pat. Am acoperit-o grijuliu. N-am uitat să-i las și un bilețel. Să nu creadă că nu-i apreciasem tratamentul:

Mulțumesc pentru partida din această zi. Ai talent. Ai putea să și profesezi cu mult succes. E o sugestie de la un specialist în materie. Te rog să mă ierți că a trebuit să plec cam în pripă. Am primit o moștenire cu termen. Nu pot scăpa ocazia. Pa!

M-am echipat în grabă și am dat să ies. Un gând de ultimă clipă m-a întors. Nu-i frumos să scotocești în poșetele damelor. Ei, bine, am făcut ceea ce nu-i frumos. În poșeta frumoasei Lou am găsit încă un rând de chei de mașină.

Isteață fată: mai închiriasse încă o mașină. Am stat o clipă pe gânduri, apoi i-am luat poșeta cu totul. Am încărcat în valize toate hainele. Și ale ei. Inclusiv halatul de baie. I-am creat, cum se zice, o problemă, Era cam dificil să dispară din motel fără bani și fără haine. Mânat de șugubățul din mine, i-am adăugat un PS pe bilețel:

Ți-am creat toate condițiile să te apuci de meseria pentru care ai înclinații. Salută pe cele două gorile din partea mea. Sarea de pus pe coadă o găsești la bucătărie.

Am lăsat valizele lângă fereastra deschisă. Am ieșit calm, cu mâinile în buzunare. Recepționarul m-a salutat politicos. Am cumpărat un pachet de țigări și i-am lăsat un bacșiș gras. L-am uns. Dădea din coadă ca un cățeluș bine dresat. Am ieșit să mă „plimb”. De îndată ce am ieșit din raza de vizibilitate a recepționarului, m-am îndreptat glonț către fereastra camerei în care dormea Lou. Am luat valizele cu haine, le-am aruncat în mașină și-am demarat.

N-aveam hartă, dar știam încotro trebuia s-o iau. Calculasem că orice bubul m-ar căuta către est, către Mineapolis. Ei, bine, eu am luat direcția nord – Glendive. Piciorul stâng mă jena serios, dar nu aveam altă ieșire. Trebuia să conduc zdravăn, pentru a mă depărta de bubuli. Nu aveam nici cea mai mică îndoială că tipa îi chemase la un mare spectacol. Dacă stăteam strâmb și judecam drept, oleacă de spectacol urma să iasă. Streeptease, dans apaș și alte chestii din astea... Numai că unul din actori urma să lipsească.

Către miezul nopții, am oprit la un promontoriu. Piciorul stâng mă durea cumplit. Mi l-am frecționat îndelung. Tot nu trecea. Atunci am hotărât că, în condițiile excepționale în care mă aflu, se putea face o excepție! Am trecut la invocarea strămoșului și am răsuflat ușurat. Durerea s-a muiat ca prin farmec. M-am descotorosit de valiza cu hainele roșcatei. Și de poșeta cu cheile mașinii închiriate. Am stat un timp, să respir în liniște aer curat. Era o noapte splendidă, cu cer înstelat. Foarte înstelat. Priveam miliardele de stele. O gănganie nesemnificativă admira stelele. Erau atât de mărețe și eu atât de mic, de neînsemnat! Am șoptit pentru mine:

— Varain, ai visat! În pragul morții, ai visat ceva. Tu ești un simplu pământean, legat de această planetă. Restul e vis! Ține minte Varain! E vis! Pentru o secundă, durerea din piciorul stâng a revenit. Atroce. Apoi, la fel de fulgerător, a dispărut. Nu era vis. Dar nici ceva pe care să-l poată înțelege un muritor.

Am condus întins până către ziuă. La primele raze de soare, am intrat pe o potecă din pădure. Am mascat bine mașina sub lăstăriș și m-am culcat fără grijă. Cine ar fi reușit să găsească o mașină în imensa pădure din nordul Stâncoșilor? Am dormit profund și fără vise. Foamea m-a trezit. Zadarnic! Nimic de înghițit de jur împrejur. Nici de băut. Ceasul arăta ora cinci după amiază. Mai trebuia să aștept minim trei ore. Le-am așteptat ca indienii. Stând pe pământul gol. Mestecând frunze verzi. Amețeau și foamea și setea.

La primul motel, către Glendive, am mâncat pe săturate. Și am băut ca o cămilă. La plecare, mi-am umplut portbagajul cu alimente și apă. Învățasem o lecție simplă, dar tare omenească: Indiferent cât de mare spai e cineva nu poate trăi fără apă și mâncare.

Către miezul nopții, eram la un telefon din Glendive. Vorbeam cu Canada. Scurt și convențional. Pentru că firul era controlat. Chiar de la primul apel, Rogoz a ieșit la iveală. Era îngrijorat. Făcuse de planton la telefon. Se reținea, însă:

- Da, domnule Smith! Hansen la telefon.
- Am o marfă, domnule Hansen. Perisabilă. Foarte valoroasă.
- Cumpăr! a fost răspunsul. Mă recunoscuse. Unde faceți livrarea?
- Ce-ați zice de Minot. Peste patru ore?
- S-a făcut! Peste patru ore?
- S-a făcut! Cumpăr!

Atât. Era și așa prea mult dacă eram interceptați. Am sărit în mașină, cu disperarea celui care a văzut libertatea. Direcția Minot. Am condus din carnea și din sângele meu. Nu mai simțeam durerea. Nu aveam decât un singur gând: Lou îi anunțase pe bubuli că vorbisem cu Canada. Probabil, cumpăraseră de la telefonista din motel și numărul la care vorbisem. Asta însemna că rezistențele bubule din SUA și Canada erau pe coada lui Rogoz. Ieșirea de sub nasul lor depindea de câteva minute. Pentru asta fixasem un termen atât de scurt. Calculasem că bubulii aveau nevoie de cel puțin zece-cincisprezece minute să se trezească. Și să țâșnească către Minot.

Am ajuns în Minot înaintea lui Rogoz. Nu stabilisem cum să ne recunoaștem, așa că am traversat orașul. La ieșirea către Winnipeg, am tras mașina în afara autostrăzii. Am deschis fereastra și am trecut la „scrutat”. Cheltuiam energie în disperare. Priveam prin fiecare mașină care venea din Canada. Și nu erau puține. Altă soluție nu era.

Au trecut cele patru ore și Rogoz nu se arăta. Se iveau zorile. Începuse să mă prindă îndoiala. Nu mai aveam energie pentru un salt, să-l văd pe Rogoz. Atunci a apărut jeepul. Inima mi-a spus că ei erau. Ai mei, adică. Rogoz și oamenii lui. Am făcut semne cu luminile. Litera O, în alfabetul Morse. Repetată de opt ori. Octogon, adică. Au tras lângă mine, sărind din mers. Rogoz m-a prins de braț, strigând românește:

- Măi țărane, credeam că n-o să te mai văd!
- Șezi ghinișor, țugulane, că-s cârpit ca vai de mama mea! M-au cam otânjit bubulii.

Ceilalți patru așteptau respectuoși. Eram șef. Eu trebuia să-i salut primul. Livadaru, Balaș, Cristescu și Munteanu. Le-am strâns mâinile și am ordonat scurt:

- Balaș și Cristescu, cu mine! Cristescu, la volan! Ceilalți, în mașina voastră. Direcția – Duluth! Bubulii sunt pe urmele mele. Și ale voastre.

N-au fost vorbe. Octogonarii știau ce înseamnă secunda. Au sărit la posturi și-am dispărut ca un fum. Direcția – Duluth, la limita Lacului Superior. Calculasem că bubulii ne vor căuta pe drumul către Canada. Sau către SUA. Adică pe drumurile pe care venisem noi. M-am întins în spate, pe banchetă și am spus:

— Măi fraților, bine e să mai vezi și pe unul de-ai tăi!

Balaș, secuiul, s-a întors zâmbitor.

— Ca să vezi pe cine prinde câteodată dorul! La drept vorbind și noi ne simțeam cam singuri fără tine.

Șoni Balaș începuse viața de octogonar după mine. Tot la Operațiuni Speciale. Era valoros în trosnelile pe SUA, Canada și Australia. Vorbea la perfecție maghiara și franceza. Era, după caz, refugiat maghiar ori francez. Blond, cu ochi albaștri, deosebit de pedant. Se îmbrăca atât de elegant, încât ai fi crezut că merge în fiecare zi la recepții. Încolo, era un băiat de zahăr. Pontos, curajos, inteligent. Cristescu venise din rezistența europeană. În Octogon, lucrase numai în informativ. Om de calcule și scheme, de informații și planur. Îi mergea mintea brici. Nu era însă potrivit pentru trosneli. Nu trecuse prin sectorul mușchi-Operațiuni Speciale.

După câțiva kilometri, am îndrăznit să pun întrebarea care mă frământa:

— Știi ceva de nevasta mea?

— Nimic, a fost răspunsul.

— De Bălai?

— Care?

— Colonelul Ursu.

— Rănit. În țară. Ți-a trimis o scrisoare. E la Rogoz.

Totul era în regulă. Am început să admir pădurea splendidă pe care o străbăteam, eram un om fără griji. Viața intrase în normal.

VĂ VOR FURA PĂMÂNTUL DE SUB TALPĂ...

Pe la prânz, am oprit. Ne-am afundat în pădure, pentru o pauză. În timp ce băieții aranjau o gustare, am trecut la sfat cu Rogoz. Mă ardea să-i cer scrisoarea de la Bălai. Misiunea, însă, prima.

— Știai că erați deja sub control? I-am întrebat eu.

— Nu. Chiar dacă aș fi știut, nu te-aș fi părăsit. Trebuia să aștept mesajul tău. Ești cam străin pe aici.

— Așa-i. Greșeala mea. Am lăsat o tipă să alerteze rezidențele bubule. Poate că era mai bine să o fi anihilat.

— Mai bine sau mai rău? Cine știe? Acum, suntem liberi. Putem alege.

— Cum, maestre Rogoz? Presupun că bubulii sunt deja pe sediul vostru din Winnipeg.

— Și ce vor găsi? Două fișete goale, patru scaune, patru birouri? Să se spele pe cap cu ele. Pe post de șampon.

— Adică, comandamentul nu-i acolo?

— Bineînțeles! Acolo era o tabără înaintată. Pentru recuperat agenții aflați la înghesuială. Pentru primit ponturi. Știi tu...

Știam. Stăteam ceva mai bine decât crezusem. Trebuia să luăm o hotărâre:

— Ce facem?

— Depinde, a spus Rogoz. Dacă vrei să trecem în Canada, mergem înainte. Avem conexiunile necesare. Dacă vrei să te streкори prin SUA, trebuie să așteptăm două-trei zile. Până mobilizez oamenii din zonă.

— Canada, am decis eu. Trebuie să ajung rapid acasă. Mă așteaptă Bătrânu.

— OK! Canada. Hai să mâncăm!

— Scrisoarea, mai întâi! Soția mi-a dispărut în Paris. La marea trosneală. Ți-au povestit băieții cum a fost?

— Îhî! Dar, dacă te iei după dâșii, poți trage și concluzii greșite. S-au cam înfierbântat. Au cam tras, nu?

— Destul de zdravăn. Vreau scrisoarea.

Rogoz mi-a întins petecul de hârtie. N-aș putea spune că-mi tremura inima. Dar nici că eram perfect calm. Bălaiul rămăsese neschimbat. Scrisoarea suna astfel:

„Piciule, să nu te sperii. N-am ajuns fantomă. Deși am fost pe aproape, i-am reclamat pe bubuli la ONU. Am asertimentul tuturor lipovenilor din Deltă. Auzi, măgărie! Să împuște un lipovean în gât! Să nu mai poată brojdi nimicuța! Ce sadism din partea lui buby! Las' că le-o coc eu! O să mă țină minte până la al nouălea neam. Dacă vor mai exista.

Cu prințesa araucană treburile stau binișor. E sănătoasă, dar face nazuri. Cică nu mai vrea să te vadă. Poți crede așa poveste? Subsemnatul, deloc. Pare întreagă la biluță, numai că i-a intrat o idee fixă: nu trebuie să te mai vadă. Cică îți poartă ghinion. Am încercat s-o lămuresc, dar nu ține. Numai un tratament forte, clasa Varain, ar putea-o scoate din bărdaca cu melancolie.

Odraslele barosanului din Gliboca sunt cât se poate de bine. Și de obraznice. Ceva mă îndeamnă să le aplic bubulilor cam tot ce-mi fac plozii mie. Au mai multă fantezie decât noi toți la un loc. Ninette e așa cum o știi.

Ai fost măreț în spectacolul ăla, Adio, Paris! Nu te credeam așa belicos. Păcat că n-o să mai pot lucra într-un târg așa valabil. Prea ne cunosc multe hahalere. Nici pentru tine nu e tocmai sănătos să-ți fâțâi mutrița pe toate străzile Parisului. Deși se spune că te-au aranjat bubulii de nu te cunoaște nici madam Varain. Sper să ajungi rapid în țară, să mă vizitezi la spital. Să mă vezi bând lapte. Ai mai pomenit tu lipovean să bea lapte? Dacă m-ar vedea lotcaru' cel bătrân, m-ar dezmoșteni. Te aștept.

Nen'tu Bălaiul.” Țsta a fost singurul comentariu la scrisoare. M-am întins pe iarbă, lângă ceilalți. La gustare. Sau prânz, căci era trecut de miezul zilei. Mâncam și sporovăiam fără grijă. Pădurile sunt elementul nostru. Ne simțeam și noi liberi. Scăpați de grija puterelor.

Livadaru și Balaș fuseseră cu mine, în Paris. Un fel de a spune că fuseseră. Fiecare acționasem în alt sector, cu altă misiune. Ne intersectasem numai ocazional.

— Ce mai scărmăneală a fost, maică, măiculiță! a început Livadaru. Nu cred să mai prind în viața mea așa ceva.

— Da, ne-au cam bumbăcit, am confirmat eu laconic. Putea fi și mult mai rău.

Spiritul războinic al secuiului se simțea ofensat. A sărit ca ars:

— Dar ei? Cam cum stau ei, te-ai gândit? Săreau din bârloguri cu nădragii-n vine, mai ceva ca muppeții. Cred c-am umplut un spital de mărime medie. Și-o să le mai trag câteva rânduri, de-o să-i apuce twistul.

— Măi fecior al pusteii, l-am întrerupt eu, nu te aprinde!

— Care pustă, șefu? s-a îmbățosat secuiul. Neam de neamul meu n-a călcat în pustă. Eu sunt secui, nu ungur! Noi suntem oameni de munte.

— Oi fi fost și tu vreodată om de pustă, l-am zgândărit eu din nou.

— Eu? Exclus! Secuii se trag din secui, nu din unguri. Unde ați mai văzut ungur blond cu ochi albaștri? Unguru-i smolit, îndesat și cu față de mongoloid.

Avea oleacă de dreptate. O problemă delicată care nu fusese încă rezolvată de știință.

— Dacă ești secui, de ce vorbești ungurește? l-am întrebat eu, între două înghițituri.

Secuiul s-a aprins. Asta era una dintre slăbiciunile sale. Se aprindea când era vorba de origini. Încolo, era băiat liniștit. A început să depene pe degete:

— Cum să fim unguri, șefu? Nu suntem mongoloizi, unu. Avem alfabet propriu. Vechi de aproape două mii de ani. Ungurii n-au alfabet. L-au luat pe cel latin. Și asta destul de recent, când au învățat carte. Doi, de când ne știm, am stat lângă munți, lângă Carpați. Trei. De când ne știm, ungurii ne-au recunoscut oficial, în documente, ca naționalitate separată. Patru. Acum, în ultimii ani, au lansat teoria că suntem unguri. Din motive parșive.

— Șoni! l-am întrerupt eu din nou. Nu mi-ai răspuns. De ce vorbești maghiara?

Secuiul era foc de deștept:

— Șefu', ce limbă vorbești voi, românii?

— Latina vulgară, am răspuns eu neatent, preocupat de potolirea foamei.

— Și, sunteți cumva latini vulgari? Neee! Sunteți români. Daci latinizați la limbă. Ei, bine, peste noi au venit maghiarii și ne-au maghiarizat. Numai în limbă. Că, în rest, noi ne știm cine suntem. Alte obiceiuri, alt mod de a privi lumea...

— Ce să fie, Soni baci? Un borcan cu muștar.

— Ba nu! E un dublu argument! În limba secuilor găsești cuvântul borcan. La unguri, nu. Iar când ne sare nouă muștarul, odată spunem: Mă, nu te pune cu mine, că sunt secui! Și ungurul tace. Știe el ce înseamnă acest argument.

L-am lăsat în plata Domnului. Numai de dezbateri istorice nu-mi ardea în situația dată. Oricum, problema ridicată de Balaș era interesantă. Merita analizată pe îndelete, într-o conjunctură mai favorabilă. M-am tras deoparte, cu Rogoz, să stabilim detaliile:

— Cum trecem lacul? a fost prima mea curiozitate.

— Ca orice alți turiști, m-a asigurat Rogoz. Cu șalupa.

— Ne putem aștepta la necazuri?

— Mai puține decât din altă direcție. Am în mașină acte în regulă pentru tine. Ești din nou sud-american. Ți-am schimbat numai numele și țara. Panama și Argentina erau deja cunoscute de bubuli. E-n regulă?

— Destul de. Merg cu tine, îmi mai spui și pe drum.

— Bine. Îi dăm drumul. Cel mai potrivit ar fi să ajungem la Lacul Superior pe seară. Cu bani buni, trecem frontiera chiar în noaptea asta. Bani avem. Noroc, să sperăm.

Am reluat marșul către Duluth în coloană. Ușor disimulată, să nu bată la ochi. Un singur post de poliție ne-a verificat pe traseu. Căutau un tip care ușurase o bancă. Le-am urat polițiștilor să-l prindă. La ora nouă seara, eram în Duluth. Mersesem, nu glumă!

Ajuns în oraș, Rogoz s-a topit. Ne-a lăsat la un restaurant și a plecat să aranjeze trecerea. Singur. Anumite chestii din brânșă se fac de unul singur. Chiar fără știrea șefilor. Metoda reduce considerabil riscul. Și trecerea prin frontiera lacustră era un risc. Ne-am întins la vorbă în restaurant. Femei, fotbal, pescuit, mașini. Nimic profesional. După ani petrecuți în brânșă, înveți să-ți închizi gura, ori de câte ori te afli sub un acoperiș. Instinctiv. Fără măcar să realizezi că o faci. Și de ce o faci.

Pe la unsprezece noaptea, a apărut Rogoz. Luminat la față. Reușise.

— Facem treaba? am întrebat eu.

— Da, dar ne costă.

— Ai văzut tu pipițe să nu coste? am trecut eu pe cifrat.

— Astea costă greu. Da-s faine. Prima calitate. Mergem?

Ne-am ridicat ca niște oameni care schimbă locul de petrecere. Stațiunea era plină. Mai greu de presupus că era cineva cu ochii pe noi. Totuși, paza bună nu strica. Am golit frumos mașinile. N-am lăsat măcar un petec de hârtie. Le-am parcat regulamentar și am plătit taxa. O mașină parcată bate mai puțin la ochi decât una abandonată. Cel puțin o zi, eram asigurați.

Cu puținul nostru avut, ne-am prezentat la cheul de est. Șalupele se legănau domol în noaptea curată. Am simțit o adiere de nostalgie. Ce viață dusesem eu la mare! în tinerețe. Când nu eram nici hăituit, nici hăitaș. Eram un om fără griji. M-am controlat brusc. Doamna aia, soarta, hotărâse. Nu era cazul

să-mi pară rău. La drept vorbind, puteam să ajung o epavă. Un bețiv, un ratat din dragoste. Noroc de soartă. Și de instrumentul ei, Alistar. Omul care mă adusese în Octogon.

Trei oameni formau echipajul șalupei. Doi desculți, cu pantalonii suflecați și cu tricouri bălțate pe ei. Marinari de apă dulce. Al treilea, proprietarul, era și comandant. Răi sau buni ca oameni, ca parteneri de afaceri erau eficienți. N-au scos o vorbă. Au trecut la treabă cu viteză de mari specialiști. Ne-am îngrămădit la pupa, sub o tendă cam jerpelită și au pornit motoarele. Se grăbeau. Aveam mai puțin de cinci ore de întuneric pentru a trece frontiera.

Am profitat de momentele de respiro pentru a-mi face toaleta rănilor. Munteanu o făcea pe infirmierul. Avea cam tot ce trebuia. Mi-a dezinfectat rănilor de la braț și picior. Le-a uns metodic cu un antibiotic și le-a pansat cu pricepere.

— Până la nuntă trece, m-a anunțat el. Poate și mai devreme.

Capătul de discuție n-a prins. Tăceam cu toții. Fumam și tăceam. Fiecare cu gândurile lui. Așa se întâmplă noaptea, sub bolta clară. Te apucă gândurile.

În jurul orei trei, ne-au somat sirenele grănicerilor americani. Erau două vedete. Veneau cu mare viteză. Prindeau cel puțin dublul vitezei noastre. Să fi fugit din calea lor ar fi fost o prostie, începeam să mă pregătesc de descânte. Rogoz a simțit ceva. M-a oprit cu o ușoară apăsare pe braț. Treaba era aranjată.

— În apă! a poruncit el.

Unul dintre matrozi lăsase o scară de piscă în tribord, în bordul opus celui din care veneau vedetele grănicerești. Ne-am dat drumul în apă, de-a lungul unei parâme. În timp ce încercam apa, i-am șoptit lui Rogoz:

— Dacă taie parâma?

— Exclus! m-a asigurat el. Banii sunt la mine. Douăzeci de mii. Mai mult decât face șalupa.

Căpitanul a oprit motorul. Ne proteja. Să nu ne atingă elicele în mișcare. Pentru grăniceri, gestul său nu era deloc suspect. Mai degrabă normal. Se supusese somației. Era un cetățean onest. Așa credeau ei. Noi aveam unele îndoieli. Nu țineam să le facem publice.

Grănicerii yankei erau puși pe treabă. Stăteam în apa rece, cu rănilor zvâcnind. Ascultam interogatoriul:

— Încotro, bătrâne?

— Fort William, a fost răspunsul comandantului.

— Iarba unde-o ții? a fost curios militarul. Iarba însemna droguri. Așa era argoul băștinaș.

— N-am. Sunt în regulă, omule. În regulă, înțelegi?

— Ce duci?

— Nimic. Am contract să iau marfă din Fort William. Uite hârtia!

Grănicerii studiau hârtia. Nu păreau prea convinși. Au trecut la control. Ca la carte. Din măr, la chilă, cum spun marinarii. Ne încurcau socotelile.

Controlul a durat cam o oră. Cu mult peste ceea ce ne permiteam. Ne prindea ziua pe lac, în partea americană. Trebuia să apelez la mijloacele noastre. La descântece. Asta am și făcut. Abia când am ajuns din nou la bord, cu apa șiroind pe noi, l-am atenționat pe Rogoz:

— Pe viitor, să mă consulți! Nu vei regreta.

— OK! a fost el de acord. Oricum, am scos-o la vopsea. Ne putem considera trecuți în țara frunzelor. În Canada.

Răcoarea dimineții ne cam strângea. Ne-am dezbrăcat la piele și am stors hainele. Fiecare „criticând” după obiceiul propriu. Singurul fericit eram eu. Aveam haine de schimb. Nu și pansamente. Căci, în viteză, Munteanu luase cu el în apă și trusa de prim ajutor. A trebuit să mă mulțumesc cu refacerea pansamentelor stoarse. Abia când a dat soarele, ne-am putut întinde, să dormim. Atât cât se putea dormi pe șezlonguri. Dormisem noi și în condiții mult mai proaste.

Fort William ne-a primit ospitalier. Polițiștii canadieni aveau alte treburi. Nu părea să-i deranjeze faptul că niște tipi cam boțiți fuseseră lăsați pe un mal, departe de portul propriu-zis. Am plătit și am luat-o la picior. Pentru a bate mai puțin la ochi, ne-am scos hainele și încălțările. Păream niște turiști. La sugestia mea, ne-am împărțit în trei grupe: eu cu Rogoz, în frunte. Secuiul, singur, ultimul. Cam așa am intrat în oraș. Stil oastea lui Papuc.

Ne-am oploșit sub o umbrelă, la un bistro. Să bem bere.și să pălăvrăgim în franceză. Toți vorbeau, eu tăceam. Simțeam ceva plutind. Rogoz plecase să-și cheme ajutoarele. Balș, pedant cum îi era felul, se lansase prin magazine. Nu-i convenea să umble ca un hippy. Norocul lor. Căci, pe restul, ne- a înșfăcat poliția canadiană. Direct de sub umbrelă. Cu paharele de bere în mâini. Și fără prea multe fasoane. Ne-au dus pe gratis la secție. Cu mașina lor. Băieți amabili. Oleacă cam prea discreți. Nu scoteau o vorbă despre motivul arestării. Bănuiam noi ceva. Ceva mai mult. Pe pașapoartele noastre nu figurau două vize: una de ieșire din SUA și alta de intrare în Canada. Ne aștepta o mică judecată. Și câțiva ani de odihnă. Dacă eram și noi de acord. Ceea ce nu se prea potrivea cu intențiile noastre.

Arestul poliției din Fort William arăta mai bine decât o cameră de hotel. Avea televizor, paturi moi și curate. O minunăție. În timp ce îi treceam pragul, m-am scărpinat vizibil. Să vadă ceilalți doi Ploșnițe! Adică: Nu vorbiți că ne ascultă!

Ne-am întins în paturi de parcă tocmai asta așteptam. Nu aveam dubii că vom fi lăsați la fiert. Adică, la întins nervii. Să ne frământăm. Să fim gata să mărturisim. Mi-am adus aminte de istoria Bălailui cu pușcăria din Orient și am zâmbit. Asta era soluția: umorul. Aveam și de ce face. Polițiștii ne lăsaseră fără

un șfanț, fără acte și fără curelele de la pantaloni. Regulamentar. Eram ușori și fără identitate ca porumbeii.

Chibzuiam întins în pat. Ancheta nu putea întârzia mai mult de o zi. Până a doua zi. Aveam la dispoziție o noapte pentru a renunța la ospitalitatea guvernului canadian. Destul pentru cazul de față. Un singur lucru mă deranja. Rogoz și Balș erau prin oraș. Nu știau de ghinionul nostru. Erau în stare să facă noi greșeli. Și nici nu-i puteam anunța. Nu erau instruiți în telepatie. Ajuns aici, am constatat că-mi făceam griji inutile. Ambii erau meseriași. Știau ei ce aveau de făcut. M-am cufundat într-un somn adevărat. Nu înainte de a-mi comanda să mă trezesc la miezul nopții.

La ora fixată, am făcut ochi. Dincolo de gratii, era lumină. Nu se vedea nici un polițist. Probabil, am gândit eu, e unul singur pe tot holul. În celula din dreapta noastră, un tip făcea gălăgie. Protesta. Invoca. Nu-l asculta nimeni. Cristescu și Munteanu dormeau duși. I-am trezit încetitor. S-au orientat cu rapiditate gata de acțiune.

M-am apropiat de grilajul metalic al celulei să studiez terenul. Nu era rău. Nici foarte bine. Doi polițiști jucau șah la o masă din capul holului. Totul era luminat ca ziua. Mă frământam în dilemă. Dacă făceam întuneric, speriam tot stabilimentul. Dacă evadam pe lumină, ne vedeau arestații. Căci, de polițiști urma să am grijă. Cine frământă o dilemă în cap poate fi sigur că găsește a treia soluție. Cea justă. Am luat hotărârea să dau adormirea generală. Și la polițiști și la arestați. I-am prins pe colegii mei de mână și am trecut la ritual. În două minute dormeau de-a valma cu toții. Ca pruncii nevinovați. Mai aveam o problemă. Ușa.

Era o încuietore destul de simplă. Solidă, înșă. Trebuia s-o deschid prin metode mai puțin clasice. Nu aveam la noi măcar un cui. M-am concentrat. Când am auzit zăvorul răsucindu-se, am răsuflat ușurat. Eram liberi. Urmat de cei doi colegi, am pornit tiptil pe hol. Am urcat la parter, lăsând subsolul cu celule în spate. În față, era ușa centrală, în laterale, mai multe birouri, în cel din stânga, se auzeau voci. Erau mai multe. Până la ușa de ieșire, aveam vreo zece metri. I-am străbătut în vârful picioarelor. Cheia era în broască. Răsucită. Am deschis cu maximum de precauție și ne-am luat zborul.

Abia după vreo cinci-șase sute de metri, am întrebat:

— Încotro, flăcăi? Unde i-am putea găsi pe norocoși?

— Greu de spus, a fost răspunsul lui Munteanu. Poate chiar în locul de unde ne-au umflat.

Era o idee. Singurul loc comun între noi și cei liberi era bistroul. Acolo ne-am dus. Cu mare viteză. Pe jos. Eu, parțial și pe sus. Când am simțit că mă trage prea tare piciorul, am apelat la colegi. M-au cărat pe străzile semipustii ca la cursa de o mie de metri.

Bistroul era încă deschis. Afară, se strânseseră umbrelele. Și mesele. Ne-am oprit să studiem situația. Câteva mașini parcate. Nici un om.

— Rateu? a făcut dezamăgit Cristescu.

— Greu de crezut, am răspuns. Băieții știu ce-i aia treabă serioasă.

O mașină ieșea încet din parcare. Își încerca farurile. Ce mai lumină, mamă dragă! Bătea în Morse litera noastră: O – Octogon. Ne-am repezit. Din fugă, ne-am înghesuit în ea, Șoni la volan cu Rogoz alături. Știusese eu că erau luptători de calibru. A demarat ca din pușcă. Fără să întoarcă capul, Șoni a remarcat sarcastic:

— N-ați știut că muierile băștinașe vă iau și chiloții de pe voi? Uite în ce hal sunteți!

— Ba am fost la poliție, a protestat Munteanu. Arestați.

— Știm, a confirmat Rogoz. Și e cam putredă situația. Depinde când se dă alerta.

— Cam multe ghinioane, maestre Rogoz, am remarcat eu caustic.

— De la o anumită tipă se trag, mi-a servit-o el. Măcar era ceva de capul ei?

— Era, am răspuns eu ceva mai domolit. Acum, nu cred că mai este. Nu știu ce răspunsuri poate da șefilor ei.

— Cam bănuiam. Dar nu ne mai interesează. Mergem la un bârlog. Stăm acolo cumiști. Ca sfinții. Cel puțin o săptămână. Până se liniștesc presarii.

O săptămână era mult. Dar, cu poliția canadiană nu era de glumit. Am acceptat fără să murmur sugestia lui Rogoz. Am trecut săptămâna în cauză la capitolul concedii nefăcute în ultimii zece ani. Căci, a fost concediu. Și încă unul plăcut. La o fermă. Aer curat. Liniște. Sănătate. M-am pus și eu pe picioare. Mi s-au mai liniștit rănilor.

Joi, 23 iulie 1992, mă aflu în cursa Canadian Air Lines, cu direcția Londra. Doi flăcăi de-ai lui Rogoz mă acompaniau. Pe post de doici. De mămici de ocazie. Foarte grijulii. O treabă la care nu eram tocmai experți. De la înființarea sa, Octogonul nu gardase pe nimeni. Ai noștri își purtau singuri de grijă. Inclusiv șefii cei mari. După atâtea ghinioane succesive, Rogoz considera că trebuia să rupă tradiția, iar eu acceptasem. Oricum, chiar fără voia mea, tot mi-ar fi plantat flăcăii în avion.

La Heathrow, pe aeroport, nu mă aștepta nimeni. Nici nu era cazul. Trebuia să trec prin Londra cât mai anonim cu putință. Un singur om trebuia să afle că Varain trecuse pe acolo: domnul Parsons. Un bun prieten al românilor. O relație sigură a Bătrânului. M-am cazat la micul hotel The Globe din City, zâmbind amuzant. În timp ce completam formularul de cazare, mă gândeam cam câte biografii îmbrăcasem în trei ani. Pentru prima dată de la pătrunderea în Malta, aveam acte românești, perfect valabile. Pe numele de Sântimbrian Vasile, comerciant.

Întâlnirea cu simpaticul domn Parsons a fost deosebit de interesantă. Locuia singur, într-o vilioasă din periferie. O casă cu grădină verde, tipic

englezească. M-a primit ca la carte: fix la cinci după amiază, cu ceai și prăjituri. Toate servite de el însuși.

— Ei, tinere, ce mai e prin țară?

Prin țară. Adică prin România. Parsons lucrase mulți ani în România, ca inginer în petrol și gaze. Cunoștea despre țară mai multe decât o bună parte a băștinașilor. O bătuse cu piciorul de la un cap la altul. și o îndrăgise.

— Greu, domnule Parsons. Ofensiva bubulă a reușit parțial. Ne-au ușurat de multe miliarde. Ne-au făcut zob bruma de economie. Ne-au distrus complet sistemul de relații economice.

— Ce-ați fi vrut să vă facă? a replicat englezul tăios. Să vă mângâie pe creștet? Țsta e visul lor: să lase goi toți planetarii. Și-or să-i lase dacă nu se vor trezi.

— Sunteți destul de departe de evenimente, domnule Parsons. Treburile evoluaseră urât de tot. Acum, se pare, au luat o direcție ceva mai favorabilă.

— Tinere, nu fi naiv! Bubulii sunt cameleonici. Îi știu de-o viață. Se adaptează cu viteză neobișnuită. Unde, nu pot, cu forța, intra cu alte metode. Corupție, în primul rând. Vă vor lua și pământul de sub talpă. Veți ajunge o națiune aeriană. Va trebui să plătiți chirie pentru a călca pe propriul pământ. Așa cum ați plătit, pe vremuri, biruri pe fumul de pe casă. Sau pe dreptul de a primi lumina Soarelui prin fereastră.

— Mai greu să se bage la pământ. Nu-i interesează. Nu-l iubesc. Lucrul pământului e greu și dă profit mic.

— Ba vor intra! Mai precis, au și intrat. Prin interpuși. Ceea ce nu au reușit să cucerească direct, ocupă deghizat. Ca ciurma. Ca foamea. Căci, românii nu pot fi supuși atâta timp cât au pământ.

Am stat o clipă pe gânduri. Parsons cunoștea cam multe pentru un inginer pensionar. Era foarte instruit în direcția noastră.

— Domnule Parsons, l-am abordat eu direct. Cunoașteți multe informații. Informația e pasiunea dumneavoastră?

— Tinere, la vârsta mea de 83 de ani, pot să-ți spun că nu e numai pasiune. E deformație. Căci, mai mult de patruzeci de ani, a fost și profesie.

Era clar. Un profesionist nu se retrage niciodată. Parsons luptase pe frontul din umbră. Și nu încetase să fie interesat în problemă.

— Ce credeți că-i de făcut? am întrebat eu.

— Ce cred eu nu are importanță. Noi am scăpat. Am rezistat multor atacuri. Și vom rezista la orice alt atac. Îi cunoaștem bine pe bubuli. Ce credeți voi că interesează acum?

— Noi nu mai emitem ipoteze. Am trecut la confruntare directă. E periculos și sângeros. Dar nu avem de ales. Ori ei, ori noi!

Parsons și-a mângâiat gânditor splendida barbă albă.

— Da, cam ăștia sunt termenii problemei. Ori ei, ori voi. Căci au decis să vă desființeze ca stat și națiune. Ați încurcat prea multe jocuri. Au și trecut la treabă.

— Cum credeți că vor merge? În ce direcție?

— În nici un caz, frontal. Nu le convine. Nu le place lumina. Vor acționa ca ciurma prin spate. Corupție și șantaj, îndoctrinare și manipulare. Dezbinare și conflicte interne. Vă vor lovi credințele, idealurile, tradițiile. Aici stați slab: la tradiții. Noi am rezistat grație tradițiilor. Un popor cu tradiții solide nu poate fi distrus. Trebuie să vă reînviați tradițiile! Căci, cred că știi, voi aveți tradiții puternice. Cum mulți alți pământeni nu au. Numai că au reușit să le acopere cu un strat de uitare.

— Asta știu, domnule Parsons. Știu că aproape întreaga Europă își trage seva din Carpați. Și nu numai Europa. Multe alte civilizații din Asia.

— A, Sumerul? Așa-i. Civilizația militară a Sumerului e mai tânără cu câteva secole decât civilizația dacă. Probele scrise de la voi, de la Tăria aia, sunt edificatoare. Dar cine știe de aceste scrieri? Câțiva arheologi americani. Poate și câțiva români. Atât. Restul știu de Olimp, de Vede, de Upanișade, de Mahabharata, de Ramayana. Da Cartea legilor lui Manu, de Biblie. Faptul că toate acestea își au rădăcinile în Hiperborea este trecut sub tăcere. Anume.

— Dar dumneavoastră știți. Și nu treceți sub tăcere.

— Tinere, eu nu numai că știu. Eu sunt un implicat. Și nu de astăzi. Eram cu mult mai tânăr decât tine când am aflat de Hiperborea. Și m-am simțit un hiperborean. Apoi am căutat și am găsit probele. ăsta e adevărul: leagănul civilizației omenesti se află în Carpați.

— Domnule Parsons, eu sunt ceea ce știți. Nu mă joc cu vorbele. Vreau probe solide. Să reziste în fața celor mai mari calomnatori ai neamului meu. Poate că și ai neamului nostru. Căci ați spus că sunteți hiperborean.

— Da, sunt. Și sunt mândru de asta. Probe vrei? Probe vei căpăta. Îți dau o bibliotecă întreagă. Să studiezi până la adânci bătrâneți.

— O vreau, domnule Parsons! O plătesc. Oricât mi-ai cere...

Parsons a început să râdă înțeleghător. M-a bătut protector pe umăr.

— Tinere, tinere... Nu-s bani pe lumea asta să plătească ce am eu. Ești pătimăș și cutezător. Ți le dau pentru că tu vei învinge. Îți vor trebui ani dar vei învinge. Vei demonstra ceea ce eu n-am reușit. Țara Mu din Pacific a dispărut. Atlantida s-a scufundat. Lemuria nu se poate găsi. Hiperborea există încă. E aici. Se numește Europa. Iar centrul de roire a civilizațiilor hiperborene au fost Carpații.

— E prea frumos, domnule Parsons. Câteodată cred că visez. După atâția ani de la latinizare, sângele dac să iasă la suprafață...

— Tinere, m-a oprit Parsons cu un gest. Ești în gravă eroare. Dacii nu au fost latinizați niciodată. Niciodată, pricepi? Limba latină e limba unei ramuri a

hiperborenilor. Dacii vorbeau aproximativ aceeași limbă cu romanii. Romanii au revenit în calitate de cuceritori în vechiul lor leagăn. Atât!

— Nu se poate! Probe, domnule Parsons!

— Probe? Câte vrei. Roma a cucerit cam o șeptime din Dacia și a stăpânit-o numai 165 de ani. Putea s-o latinizeze în acest scurt timp? Nu! Dar zonele dacilor liberi? Nici atât! Mai mult, Roma a stăpânit Malta timp de 1088 de ani. Care sunt cuvintele latine din limba malteză? Nu-s! Peninsula italică este leagănul latinității, nu?

— Sigur. Asta nu se poate contesta.

— Atunci, cum se explică faptul că italienii nu vorbesc latina? Și, mai curios, că nu vorbesc o limbă unitară? Că dialectul din Lombardia se deosebește net de cel din Toscana, Calabria, Sardinia, Venetto, Regio Emilia? Și cum se explică faptul că, la voi, moldovenii, ardelenii, oltenii, muntenii, bănașenii, dobrogenii se înțeleg perfect? Că nu aveți dialecte? Că diferențele locale sunt nesemnificative?

— E o probă, am spus eu dus pe gânduri. Una serioasă. Normal era ca latinizarea să se facă în primul rând acasă. Sau aproape, în Malta. Nu la depărtare de 1 500 de kilometri, în Dacia. Și v-aș mai putea spune eu ceva: în Moldova de peste Nistru, până la Bug, au existat daci. Care nu au văzut niciodată picior de ocupant roman. Și au fost cunoscuți nu ca moldoveni, ci ca daci.

— Asta n-o cunoașteam. De unde e?

— Cronicile poloneze. De Bogdan Hmelnițki ați auzit?

— Da. Am câteva date. Nu destule.

— Ei, bine, cronicile poloneze menționează că în oastea sa cele mai viteze erau cohortele de veterani ale dacilor transnistreni. În secolul 17 ne mai numeam încă daci!

— Da, tinere, dar au venit fanarioții să vă șteargă memoria națională. Să vă distrugă zestrea genetică. Să vă transforme în rotii... Și așa, secol după secol, ați fost educați în contra intereselor voastre!

— Vedeți mult mai departe ca mine, domnule Parsons. De Varanha ce cunoașteți?

Parsons m-a privit câteva clipe în ochi. Eram cântărit cu o privire de spion. Și de luptător anti-bubul.

— Tinere, tu vrei să umbli la fructul oprit. Eu n-am avut curajul s-o fac. Uneori îmi imput această lipsă de curaj. Ai un motiv serios să mergi până la capăt? Să afli secretul Varanhei?

— Foarte serios, domnule Parsons. Numele meu adevărat este Varain, Sântimbrean este nume conspirativ.

Parsons a întins mâna peste masă, să mă pipăie. Să se convingă de ceva. Ceva care știa numai el. Apoi, a cerut cu voce neobișnuită să-i dau o țigară. Nu-

I înțelegeam. Știam că nu fumează, i-am dat țigara și i-am aprins-o. Priveam la el cam prost. Fuma cu sete. Mă și speriașe.

— Domnule Parsons, s-a întâmplat ceva?

Parsons privea departe, departe... A răspuns într-un târziu, cu o voce din altă lume:

— Da, s-a întâmplat. Îmi pare rău că am 83 de ani. Și că Radu Boureanu nu mi-a spus mai devreme că există.

Mă simțeam prost. Cam cum se simte orice țugulan român când cade într-o societate simandicoasă. Simțeam că ceva neobișnuit era legat de persoana mea. Educația mea de spion, de om total anonim, țipa disperată. Nu știam cum să mai acționez. Parsons s-a ridicat și a încălcat tradiția răcelii britanice: m-a prins în brațe strâns, murmurând:

— Tinere, te-am așteptat ca pe copilul meu. Te-am căutat ani de zile, prin toată România. Am fost sigur că există. Că ești născut. N-am greșit decât cu câțiva ani. Maxim douăzeci.

M-am recules. Trebuia să lămurim problema:

— Domnule Parsons, m-ați speriat. Nu credeți că-mi sunteți dator cu o explicație?

— Cu una? Cu multe, tinere. Cu multe. Cam câți crezi că te caută? Crezi că numai bubulii?

— Domnule Parsons, mă faceți să mă simt prost. Și eu nu sunt. Dar, ori de câte ori cineva încearcă să-mi sugereze ideea că aș fi o persoană importantă, mă alertează. Ba chiar mă sperie.

— Deștept lucrat! Stilul Serviciului Secret de Informații al României. Stilul lui Radu Boureanu. Vocația anonimatului apără teribil. La unele persoane, la Varain de pildă, se și poate dezvolta o astfel de vocație.

— Domnule Parsons, am pus eu capăt divagației, ce se întâmplă? Eu sunt spion. Unul bun. Cunoscut de bubuli. Și cam temut. Atât!

— Și aici e deștept lucrat. Dacii nu se dezmint. Pentru că, tinere, Varanha a existat. Era imposibil să fi dispărut cu totul. Trebuia să fi rămas o urmă. Asta am căutat eu: urma Varanhei. Și-n Vrancea, și-n Valahia...

— Era important?

— Foarte important! Varanha e calea către Hiperborea. Către paradisul pierdut. Căci paradisul din legende a existat. Dar nu acolo unde-l plasează Biblia, ci în Carpați.

Am cumpănit o clipă dacă să-i spun mai multe. Îngerul meu păzitor mi-a dictat să ascult. Și am ascultat. Am și înțeles.

— Deci, Varanha s-a ascuns în oameni. În daci! Tu trebuie să ai în memoria ancestrală ceva de-a dreptul fantastic. Ceva care va răsturna puterea bubulă.

— Cred că exagerați. În satul meu, sunt zeci de Varaini. Unii nici nu ne mai ținem de neamuri Majoritatea sunt țărani. Abia au învățat să scrie și să citească.

— Nu asta contează, tinere. Celula informativă ancestrală nu are nevoie de cultură. La termenul programat, se deschide și scoate la iveală informațiile. Informațiile pe care le caut de zeci de ani.

— Domnule Parsons, ne flatați. Dar, sincer să fiu, cred că problema nu stă chiar așa.

— Ba stă exact cum spun eu! Sunt specialist în problema asta. Am luptat pentru ea aproape șaizeci de ani. Ar fi fost nedrept să nu ajung la ea. Destinul a fost corect cu mine. Am ajuns la ea.

Parsons se avântase. Nu prea mai părea englez. În sinea mea, gândeam că, datorită vârstei, făcuse o fixație. Mă pregăteam să găsesc o scuză plauzibilă pentru a scurta vizita.

Nimic nu poate fi mai obositor decât un tip cu fixații. N-a fost să fie așa. Parsons m-a condus aproape forțat în biblioteca sa. Una mare. O cameră întregă plină de cărți. Atât erau în cameră: rafturi cu cărți, o masă și un scaun.

— Privește tinere, aici! Vezi? Probe! Asta mi-ai cerut. Ale tale sunt! Ale voastre, că sunteți mai mulți. Am măsurat gânditor rafturile:

— Cam cincizeci de mii de volume...

— Privește, tinere, aici! Istoria triburilor britanice, conduse de regina Boadiceea. Confruntarea lor cu ocupanții romani. Sinuciderea mândrei regine pentru a nu cădea în mâinile invadatorilor. Nu ți se pare ciudată soarta ei? Nu seamănă cam mult cu soarta marelui rege Decebal?

— Domnule Parsons, cunosc aceste evenimente. M-a frapat și pe mine similitudinea.

— Uite, aici! Istoria lui William Cuceritorul, duce de Normandia. Unul dintre strămoșii noștri! Ce descendență își revendică normanzii?

— Greu de spus, domnule Parsons. După amestecul cu anglo-saxonii...

— Deloc. Uite probe! Își revendică descendența dacică. Din Dacia, înțelegeți?

Mi se pare că plutesc, i-am și spus-o:

— Domnule Parsons, nu mă băgați în narcoză! Abia am scăpat cu viață dintr-o ciocnire cu bubulii.

— Nu te bag, tinere, în narcoză, îți arăt probe. Asta ai cerut, ca Toma: Vreau să văd rănilor! Ți le arăt. Nu sunt ale mele. Sunt ale europenilor. Căci, majoritatea europenilor sunt un singur neam. Neamul hiperborean.

— Domnule Parsons, vă dați seama ce simte un carpatian când află că e neam cu aproape toți europenii? Că nu mai e singur, în munții lui?

— Îmi dau. Am trăit aceste sentimente. Ce zici de studiul acesta? E făcut de un român. Argumentele sunt acceptate de toți oamenii de știință.

Era un studiu lingvistic. Demonstra, cu probe, că limba franceză, numită în vechime limba romanescă, avea aceeași rădăcină cu limba dacilor, a hiperborenilor. Avalanșa de informații mă uluia, mă deruta. Omul din fața mea muncise o viață pentru a dezgropa comoara Hiperborenilor. Nu se putea s-o fi făcut întâmplător. Cineva mai presus de înțelegerea și voința omenească îi călăuzise pașii. Am îndrăznit să-l întreb:

— Atunci, scrierile considerate sacre de ce nu menționează nimic? De ce se plasează leagănul civilizației- umane între Tigru și Eufrat?

Parsons s-a oprit câteva clipe. Era un subiect delicat, cu implicații greu previzibile. M-a întrebat preventiv:

— Ce religie, ai, Varain?

Era greu de spus. Și, totuși, foarte ușor:

— Sunt credincios prin faptul nașterii. Creștin, prin botez. Nu sunt habotnic, nu sunt mistic. Îmi este suficient să știu că Dumnezeu există și are grijă de noi.

Parsons m-a prins de mână:

— Varain, să-mi răspunzi cinstit la întrebări! În Credință nu există subterfugii. Ce crezi de Vechiul Testament?

— E istoria triburilor ebraice. O compilație dintre credințele și miturile hiperborene, receptate din zona Mediteranei și a ritualurilor indiano-tibetane. Tot hiperborene. Plus câteva contacte cu o civilizație extraterestră, percepută de băștinași ca o divinitate. Peste ele, s-a grefat istoria triburilor ebraice. S-a sacralizat istoria unui popor. Nu reprezintă purul adevăr! Nici istoric, nici religios. Nu rezistă la verificări. Are însă și adevăruri mascate în eL Multe.

— Și Dumnezeu?

— În Vechiul Testament nu se vorbește de Adevăratul Dumnezeu. De Stăpânul Universului. Se vorbește de un zeu ebraic, copiat după Upanișadele indiene. Vă pot arăta citate întregi copiate din Upanișade. Însăși afirmația că omul e creat după chipul și asemănarea Lui este o blasfemie. O manifestare a orgoliului primitiv. Noi, oamenii, nu ne putem asemăna cu Dumnezeu. Sunt mii și mii de înfățișări ale Adevăratului Dumnezeu. Nici măcar nu-l putem intui ori defini complet. Putem intui și defini numai unele dintre manifestările Lui.

— Atunci, de ce ești creștin?

— Domnule Parsons, Adevăratul Dumnezeu a trimis mulți soli pe Pământ. Unii religioși, alții cu misiuni de luminare științifică. Nici un sol ceresc nu-și arogă drepturi pământești. Pentru hiperboreni, au fost mai mulți. Eu îl știu pe Zamolxe, trimis de Cer în Carpați. Mai știu de Cel numit de Biserică Iisus Cristos. Cel venit cu dragoste și întâmpinat cu ură. Cel sacrificat de dogmaticii conaționali. Cel interpretat greșit de multe culte și secte. Cel care a învățat și pe cel mai umil pământean să spună: Tatăl Nostru care ești în Ceruri. Cel care a readus speranța că fiecare om curat are dreptul să spună Adevăratului Dumnezeu, Tată. Ați înțeles de ce îl recunosc pe Iisus Cristos?

— Da. Ești Varain. Ești hiperborean. Dacă Iisus Cristos s-ar fi născut în Dacia, omenirea ar fi urmat alt drum. Pentru că, pentru daci, învățămintele Sale nu ar fi fost o noutate șocantă. Le mai primiseră înainte, în forme asemănătoare, de la alți soli creștini:

Aveam și eu un gând. Bun, speram eu:

— Domnule Parsons, ce știți despre Lupul Alb?

Parsons m-a condus către un colț al bibliotecii sale. Pergamente, manuscrite, cărți vechi și noi.

— Tinere, legenda Lupului Alb și Luminos a existat în toată Europa. În tot bazinul mediteranean. Dacă ai timp, poți să-ți lămurești nedumeririle. Eu n-am reușit. Pot să spun numai că nu e vorba de o legendă păgână. E foarte spiritualizată. Poate că nu suntem destui de înțelepți și instruiți pentru a o înțelege.

— În ce direcție ați mers dumneavoastră pentru a lămuri mitul?

— Hiperborea. Bazinul mediteranian. Legenda lui Apollo Hiperboreanul, conducătorul Muzelor. Nouă muze, nouă planete în sistemul solar. Nu șapte, cum au crezut triburile necunoscătoare ale tainelor Cerului. Apollo Luminosul, Apollo Lupul, adică Apollo Lupul Luminos. Aici vei găsi toate scrierile vechi cu privire la mitul lui Apollo Lupul Luminos. Nu știu dacă vei izbuti să te lămurești. Problema e mult mai încurcată decât o crezi. Vei descoperi că zeii olimpici coborau din Hiperborea, din Carpați. Manseas din Patrae, Diogenes, Laertios și Kesycnius sunt în deplin acord când afirmă că Zamolxis este însuși Kronos (Saturn). Strabo îl numește pe Saturn, Zeul Daciei – Omul. Nu ți se pare că ceva sună foarte misterios? Silaba sacră din Upanișade – OM? Silaba cu care se șterg păcatele, se atinge eliberare și se obține bogăția?

— Cunosc pasajul din Upanișade, l-am întrerupt eu: Din OM au luat ființă zeii, Din Om au luat ființă aștrii Din Om – tot acest Univers...

— Exact! Hesios ne spune că Saturn-Omul s-a născut din unirea zeiței Gee (Pământul), cu Cerul (Uranus). Acesta e secretul pe care trebuie să-l pătrunzi. Căci, e un mesaj cifrat privind originile Hiperborei. Voi trebuie să lămuriți secretul! Voi, carpaticii. Singurii care ați păstrat silaba OM nealterată pentru a vă desemna pe voi înșivă. Voi care aveți un munte denumit Omul. Voi care sunteți coborâtori din Varanha. Voi care trăiți în leagănul civilizației umane. Nu uita, că există o lege a întoarcerii la origini! Acolo unde e comoara, puterea, forța, inteligența, intuiția. Acolo e totul. Primul mesaj al Cerului...

Eram scos din matcă. Am încercat să-mi apăr bruma de certitudini:

— Perioada pre-istorică abundă în zei. Politeismul nu e specific românilor. A relua asemenea mituri, înseamnă poate, să ne avântăm pe o cale greșită.

Parsons a început să râdă încetitor:

— Și pe tine te-au prelucrat bubulii. Deși nu ești conștient de acest lucru. Ei au inventat legenda fructului oprit. Dumnezeu cel Adevărat nu a inventat interdicția de a cunoaște. Mai mult, ne-a dotat în mod excepțional pentru a

cunoaște. Atât pe cale intuitivă cât și pe cale rațională. Ne-a dat organe de simț, ne-a dat creier, ne-a dat capacitate de intuiție. Să cunoaștem. Aceasta a fost porunca: Cunoaște, omule. Nu uita că și Iisus Cristos a spus: Cunoașteți Adevărul și Adevărul vă va elibera!

Avea dreptate, i-am confirmat:

— În această direcție, gândesc exact ca dumneavoastră. Credințe fără acoperire nu pot exista. Dacă Dumnezeu ar fi avut ceva de ascuns față de Om, ar fi fost foarte simplu: nu ne-ar fi dat gândul de a cunoaște.

— Da, tinere, aici am vrut să ajung. Cunoașterea ca și Lumina este de natură divină. Necunoașterea e produsul firilor malefice. Omul a fost creat pentru a cunoaște, a ști, a se lumina și a urca către Cer. Treptat, pe măsura dobândirii calităților necesare. Căci, vreau să subliniez, legendele zeilor nu sunt păgâne. Au ascuns în ele mari adevăruri, pe care încă nu le putem pătrunde. Kronos-Saturn, Marte, Apollo Lupul Luminos s-au născut pe teritoriul Hiperborei, în Dacia. Așa spun miturile. Află-mi taina ascunsă în aceste mituri și vei sparge poarta întinericului!

— Adică, vreți să spuneți că, în preistorie, a existat o înaltă civilizație pe Pământ? O civilizație considerată de băștinașii primitivi drept de origine divină?

— Poate că a fost de origine divină. Nu știu. Și nu pot afirma că voi apuca să știu. Am 83 de ani. Tu vei ști însă Adevărul. Marele Adevăr.

— Domnule Parsons, dacă leagănul înaltei civilizații a fost în Hiperborea, cum se face că nu au rămas probe? Ne căutăm probele prin Tibet și India.

— Și asta trebuie să aflați voi, varainii. Eu pot să vă dau numai hărțile făcute din satelit. Hărțile în care apar construcțiile Hiperborene cufundate la zeci de metri sub pământ. Să afli de ce au fost cufundate! Să afli dacă legenda potopului nu s-a născut cumva dintr-o realitate hiperboreană. Să afli de ce înțelepții din Hiperborea au migrat către est și sud. Când vei afla răspuns la aceste întrebări, vei afla totul. Totul cu privire la Pământ. Căci, Cerul e încă departe, tare departe...

În fața nostalgiei bătrânului Parsons, am simțit bucuria de a fi tânăr. Aveam în fața mea ani mulți. Ani în care urma să aflu, să cunosc. Am revenit la realitatea prozaică:

— Domnule, Parsons, ați spus ceva de bibliotecă. Ne-o dați?

— Tinere, am spus! o veți avea. Eu vă voi trimite-o în România. Acolo trebuie să ajungă. Aceste cărți sunt cele mai cumplite arme. Sunt armele Luminii. Cu ele veți înfrânge bubulii. Cu ele veți obține eliberarea planetei. Căci robia se naște din necunoaștere. Și nu este rob mai de plâns decât cel care este robul propriei ignoranțe și propriilor slăbiciuni. Trebuie să eliberați omenirea!

Glasul lui Parsons căpătase accente imploratoare. Luptase și nu voia să fie înfrânt. Preda ștafeta. L-am asigurat:

— Domnule Parsons, m-ați impresionat profund. Și eu nu sunt impresionabil. Sunt un spion rece și calculat. Vă înțeleg și vă respect mult. Ce-ați vrea să facem pentru dumneavoastră?

Parsons m-a bătut încet pe umăr:

— Îmi ajunge ce faceți. Îmi redați identitatea de hiperborean. Identitatea după care am alergat o viață.

Ne-am despărțit în liniște. Parsons m-a condus până la poartă. Pe alee, a mângâiat drăgăstos florile. Când să trec pragul, m-a prins de haină. A luat o mână de pământ de la rădăcina unei flori și mi-a arătat-o:

— Nu uita, Varain! Vă vor fura și pământul de sub talpă! Veți plăti chirie pentru dreptul de a merge pe pământul strămoșilor voștri! Așa cum ați plătit bir pe fumul de pe casă. Și pe dreptul de a primi lumina Soarelui prin ferestre. Dacă nu veți învinge, veți fi prima națiune aeriană. Lipsită de pământ Căci asta vor: să vă lipsească de legătura cu Geea, cu Maica primordială.

L-am asigurat închrâncenat:

— Nu vă temeți, domnule Parsons! Vom lupta și vom învinge! N-or să ne ia pământul de sub talpă! N-or să ne rupă de Maica primordială! Cerul și Pământul ne ocrotesc. Vom învinge.

Am plecat la fel de închrâncenat. La colțul străzii, m-am întors. Parsons era tot acolo. Cu pământul în mână, privind după mine. Nu prea arăta a englez. Semăna uluitor cu țăranii mei codreni, din nordul Moldovei.

ZIUA ÎN CARE SE FAC CĂRȚILE.

La Otopeni, mă aștepta numai Cernescu. Numai pe el îl anunțasem telefonic de sosire.

— Bun venit, boierule! m-a luat el în primire. Te-au cam șifonat băieții lui buby. Și te-au cam cârpit.

Mi-am mângâiat gânditor rana de pe față:

— Legea firii, Cernescule. Până n-o încasezi, nu înveți.

— Aha! Ți-a trecut pofta de pocăit bubuli. Ai prins, în sfârșit, șpilul. Tipii nu respectă decât trosneala. Și nu de orice tip. De aia, de categoria Bălai.

— Ba au cam început să ne respecte și forța spirituală. Mai precis, au cam început să se teamă de ea.

— Nu-i rău, a apreciat Cernescu. Dar nu-i destul. E loc de mai bine.

M-a condus la mașina sa. Un Fiat 850 de care era tare mândru. Deși erau cam de aceeași vârstă. M-a asigurat că nu-l schimbă cel puțin până la sfârșitul secolului. Pe drum, ne-am contrafilat serios. Nu era cazul să afle tot Bucureștiul că Varain sosise în țară. Nici că urma să fie adăpostit la madam Velisar.

Priveam Bucureștiul din fuga mașinii. Se mai luminase oleacă. Nu mult, dar vizibil. Rămânea de văzut dacă omul mediu își putea permite să se bucure de mărfurile etalate în magazine. Am încercat să mă lămuresc prin Cernescu:

— Matrozule, treburile au început să meargă, nu-i așa?

— Merg, a confirmat el. Excelent. Dar nu pentru destui țugulani. Unii dorm pe țăhalul cu parale, alții în Gara de Nord. Ori în WC-uri publice. Ori pe stradă. Cam nasol. O națiune nu se poate ridica prin câteva sute de pricopsiți. Ne trebuiesc mulți țugulani întreprinzători. Mai mult de jumătate din populație. Altfel, n-am făcut nimic. Ne întoarcem la plugul de lemn și la fabrica de lumânări. Alea din perioada mult cântată de anumiți nostalgici. Și descrise exact de jurnalele vremii.

— Crezi că vom ajunge?

— Sigur! Când vom fi mai pragmatici decât flăcăii unchiului Sam, mai harnici și mai meticuloși decât japonezii. Și mai grijulii cu propriul popor decât suedezii. O să ajungem!

— Startu-i bun, nu-i așa?

— Nexam! Foarte rău. Lăcomia și nelegea ridicate la rangul de principiu. Cei care îl înjurau pe nea Nicu pentru vânători, vile, franci și alte chestii erau niște vulpițe. Nu ajunseseră la struguri.

Cum au ajuns, cum au făcut exact, absolut exact, ceea ce făcea clanul. Și-au împărțit vilele, să se simtă și ei boieri. Tușeau să rămână în apartamente. Deși, dacă închiriam aceste vile la străini, scoteam gologani cu sacul. Verzișori, mărculițe. Pentru amărâtul nostru de stat. Să nu ajungem să întindem mâna la alții.

— Și celelalte? I-am întrerupt eu.

— Celelalte? La fel. Cam toată caracuda a visat să trăiască ca nea Nicu. Să facă petreceri vânătorești în rezervații. Să primească osanale pe covorul roșu. Cum nu-i cânti osanaua, cum ești un destabilizator. Să se plimbe pe tot globul pe banii noștri. Să-și cumpere mașini luxoase și gagici scumpe. Asta fac în timp ce țugulanul își pune probleme cum să cumpere un sac de barabule pentru iarnă. Sau câteva verze de murat.

— Și nen'tu Ionică ce zice?

— Greu de ghicit. Dacă și-ar da seama de situație, s-ar retrage la o mănăstire să-și ispășească păcatele. Are destule. Numai că nu-și dă seama. A intrat în secta tremuricilor. Se ține de putere cu dinții, tremurând din toate mădularele. Cam știu de ce tremură: dacă pierde puterea, va trebui să dea răspunsuri la întrebări. Și nu știe ce să răspundă.

— Candidează din nou?

— Exact. Un aparatșcik visează întotdeauna vârful ierarhiei. Boală grea. O prind încă de la prima funcție din organizația de pionieri. Și nu se vindecă niciodată. Nenorocirea-i că o dată ajunși la putere, nu știu ce să facă cu ea. Ori o folosesc exact invers de cum au promis. Stă țugulanul crăcănat și se miră de așa situație.

— Deci, în politică, lucrurile sunt cam cețoase?

— Cețoase? Mai bramburite decât într-o comedie de situație. Umflate la ambele capete. Și zăpăcite rău. Cei care se dau de dreapta sunt

internaționaliști. Majoritatea, nu toți. Ai mai văzut tu internaționaliști de dreapta? Ai mai văzut așa calimeră?

— Greu de crezut că s-a ajuns la așa ceva. După atâta amar din epoca aia. Și după avântul revoluționar din decembrie...

— Șăzi cuminte, fecioraș! Nu-i greu de înțeles. Pecereul n-a dispărut deloc. S-a fracționat în mai multe partide. Cei mai mari guriști ai „epocii” au devenit peste noapte serafimi ai democrației. Niște serafimi ceva mai aparte. Trosnesc cu ce-au supt la țâța marxist-leninistă: sloganul, eticheta, minciuna, calomnia, lovitura sub centură. Aceeași mazăre de patru lei și șaizeci de bani cutia. Cu altă etichetă. Și cu alt preț. Mult mai mare. Oricum, țugulanul plătește, îl ustură la rărunchi, dar plătește. Pentru că nu-l întreabă nimeni dacă e de acord.

— Interesantă viziune!

— Interesantă? Crapă calculatorul lui buby-analistul și tot nu dă răspuns la întrebarea: Ce-i cu vânzoleala asta din România? Bostănelul lui buby nu poate pricepe că nu i-au ieșit pasiențele. Crede c-a găsit soluția deșteaptă: simplificarea. Adică, cine nu-i cu noi, e împotriva noastră. Exact cum i-a instruit Marx și Lenin. Bubuli și ei.

— Cum decurge chestia, în concret?

— Păi, cânti imnul internaționalist bubul – ești democrat, civilizat etc. Nu-l cânti – ești comunist, securist, extremist, cioban etc. Simplificarea extremă. Exact ca la bolșevici. Până și sloganele sunt aceleași: Votați papucul găurit! Votați șperaclul! Votați punga goală Votați măceșul singuratic! Votați tufa! Votați liniștea! Liniștea supremă, adică. Am început-o împreună, s-o sfârșim împreună! Ce pretenție sadică, nene! S-o sfârșim împreună? Auzi! De parcă ne-am fi înfruptat împreună din cașcavalul galben și gras numit tezaurul României.

— Cernescule, în ciuda acestor brambureli, noi trebuie să facem ceva. E timpul să facem ceva! Să măturăm ograda de gunoaie, de pildă.

— Cum boierule? Cu șoapte de amor? Cu lozinci, ca bubulii? Cine are puterea?

— Noi avem puterea, Cernescule! Puterea reală! Cea formală, de investitură, nu importă. E trecătoare, ca petalele trandafirilor. Noi, românii, avem puterea! Numai că suntem bolnavi. De ură semănată diabolic și insistent. De suspiciune între frați. De minciună și dezinformare. De disperare și foame. De griji mărunte, anume, făcute să îmbolnăvească. Să nu lase timp țugulanului pentru a gândi. Și a se deștepta. Trebuie să-l vindecăm! Trebuie!

— Frumos spus, boierule. Numai că oblojeala țugulanului nu e tocmai specialitatea mea. Nu știu dacă-ai observat, dar eu m-am specializat în osăreală. Am un siloz.întreg de torpile. Toate pline. Toate faine. Categoria lux. Lansez câte una. Direct în țurloiul bubulului. Cotonogesc cu sânge.

— Calitatea încărcăturii lasă de dorit.

— Încărcătura nu-i de calitate? E TNT. Dinamită. Spaima jivinelor bubule. Adevăr și credință. Plus demnitate. Singurul leac pentru țugulanul prăbușit, cu nervii făcuți praștie și cu credința-n pioneze.

— Cam cât crezi că te vor lăsa liber?

— Da tu crezi că-i întreb? Tactica torpilorului: lansez torpila, las perdeaua de fum și-o șterg. Până se trezește buby, îl trosnesc din altă direcție. Îl apucă damblalele, dar n-are ce face. Trosnesc legal, conform cu drepturile țugulanului afișate în Constituție. În plus, nu ies din frontiera morții. Acolo, neam de neamul lui buby nu intră de bună voie. Se tem de doamna în negru, cu coasa-n mână. De altfel, o fată tare cumsecade.

Madam Velisar ne-a primit încântată. Se plictisea de una singură. Iar, cu nepotul, Iliuță Orozan, nu putea schimba o vorbă. Era plin de circuite integrate, ploșnițe și alte chestii. Se tehnicizase complet.

În sinea mea, o suspicionam pe bătrână că, din când în când, mai falsifica câte un document. Așa, pentru propria plăcere. La fel cum unii hoți, deja înstăriți, mai ciordesc câte ceva de amorul artei.

— Unde e fermecătoarea doamnă? m-a interpelat bătrâna. Tare scumpă, mititica!

Inima mi s-a strâns ușor. Carmela era departe. Nu știam unde. I-am răspuns, totuși:

— Doamnă Velisar, Carmela nu a putut veni. Regretă și ea.

— Păcat! a oftat bătrâna. Mai aveam și eu cu cine schimba o vorbă. Că voi sunteți ca poștașii: veniți și plecați.

Era o imagine interesantă. Poștașii. Putea ieși ceva fain din idee. Am sporovăit cu bătrâna vreo oră. Ne-am cerut, apoi, scuze. Trebuia să mergem la spital, la un prieten. Doamna Velisar ne-a condus nostalgică la poartă. Bănuia că mergem la o acțiune. Fără ea. Nostalgia calului de regiment care aude sunetul goarnei.

Îl văzusem pe Bălai în multe posturi. Niciodată bolnav. Ori deprimat. Până la spital, am căutat să mi-l imaginez și în aceste situații. Toate clișeele construite în mintea mea s-au evaporat în momentul întâlnirii:

— Florile, unde-s mă? Nu te-a învățat mămică-ta să duci flori la bolnavi? Că mutră voit îndurerată văd că ai arborat...

Așa m-a luat lipoveanul. Mi-a tăiat maul. Când să spun și eu ceva, a reluat cu vocea-i găjăită, afectată de rană:

— Să nu-mi spui că te prăpădeai de dorul meu! Ai venit să-ți spun ceva. Nimic pe gratis, pușor! Unde-i borțoasa cu spirtoși? Flori, nu! Trăscău, nu! Ce maniere sunt astea, piciule?

Era minunat, intrasem în lumea plină de amor și optimism. Lumea de care se înfricoșau bubulii. Știau ei că nu vor putea învinge niciodată speranța în mai bine și adevărul.

— Bălaiule, am început eu cu glas voit spășit, ai căzut în boala poslușnicilor reconvertiți: cum vezi un țugulan, cum îl culpabilizezi. Mă faci să mă simt vinovat. Încep să cred că sticla aia era singura salvare a vieții tale. Că, fără ea, o să decolezi către locul acela cu verdeață, de care zice taica popa.

— Te-ncearcă cel mai sigur sentiment, piciule. Nu beau nimic – mor! Auzi? Te lasă pe tine inima să-l lași pe nen'tu să-și dea obștescul sfârșit în fața ochilor tăi? Mai ales că nu moștenești nimic?

Soluția era lângă mine:

— Cernescule, ai tu inima să-l lași pe Bălai să plece?

Matrozul a ieșit fără cuvinte. Mare talent să înțelegi rapid mișcarea.

Mi-am tras un scaun lângă patul Bălaiului și l-am întrebat din priviri dacă se putea vorbi:

— Zi-i tare, șoldovene! Pârliții ăștia a lu' domn' profesor Astalosz n-au văzut ploșnițe decât în filme. Și nici măcar toți. O parte, care nu aveau merite deosebite, au ascultat numai o conferință despre ele. Unii se și îndoiesc de faptul că asemenea „minuni” există.

— Jale mare, Bălaiule! Un serviciu secret nu e mănăstire de maici. Țara are nevoie de profesioniști. Ce naiba face Virgilică?

Bălaiul a adoptat o moacă tare scârbită:

— Pe moaș-sa pe gheață! Ai mai văzut tu spai să mulgă vaci? Ori să vândă elastic de chiloți? Asta au făcut măgurenii: ferme agricole și buticuri. Râd și curcile de ei. Dacă se află. Ceea ce cred că se va întâmpla destul de curând. Să vezi tu reacții la țugulani!

— Îmi închipui. Sute de dame care au cumpărat elastic de la buticurile conspirative vor începe să arunce priviri suspecte în oglinzi. Mii de plozi care s-au înfruptat din ciungamul securist or să-și ia la filat babacii. Ca să nu mai vorbesc de vigilența ridicată a vacilor crescute în sistem: nici un taur aparținând unui serviciu secret străin nu va rezista farmecelor joianelor măgurene. Încep să mă simt mai sigur. Sistemul lucrează. Totul; e sub control: chiloții, ciungamul și joianele.

Bălaiul se luminase la față:

— Așa, piciule! Asta analiză pe situație operativă. Pune degetul pe rană! Că pe hârtie are cine să-l pună. Neștiutori de carte-s mulți. Toți cu funcții barosane. Dar să-i lăsăm în bâlbâiala lor! Ia zi-i, cum te-ai simțit în bârlogul lui buby?

— Ca-n filmele cu bandiți. Flăcăi mari, plini de gologani, dar lipsiți de înțelegere pentru țugulanul român. Se joacă de-a mafioții. Exagerează.

— I-ai pipăit bine?

— Oleacă. Pe una chiar mai îndeaproape. Apropo, știai că ne interceptaseră în casa ta din Paris? Că tipa pe care am pipăit-o știa tot ce discutasem noi?

Fața Bălaiului s-a lungit. A scos o mână de sub cearceaf și a început să se pipăie pe față, pe gât, pe corp, în sfârșit, a răsuflat ușurat:

— Nu-i el! Bălaiul n-a pus ploșnițele!

Apoi s-a revoltat:

— Născătoarea mării lor de bagabonți! Mi-au încălcat drepturile de cetățean francez! Mi-au interceptat convorbirile. Mi-au violat domiciliul. Îi reclam!

— Shut up, Bălaiule! De când te-a apucat boala lui reclam? Aveai tu sisteme mai sigure de tras linie și de adunat.

Bălaiul s-a ridicat în capul oaselor.

— Piciule, știi că ai dreptate? M-am molipsit de la țugulanul băștinaș: una-două, grevă, protest plângere. Inclusiv la foruri internaționale. De parcă ăia nu pot înghiți halbele de Pilsen de durerea țugulanului.

— Așa te vreau, Bălaiule! Pe cont propriu!

— Mersi, piciule! Ai crescut. Te-ai copt la biluță. Mă prinde mândria când te văd.

Dialogul a fost întrerupt de sosirea lui Cernescu. Plus a unei sticle. Whisky scoțian. Bălaiul s-a luminat:

— Ceaiul scoțian e salvarea mea. Cu multă gheață.

— Bălaiule, ești sigur că ai voie să bei? am intervenit eu îngrijorat.

Bălaiul m-a privit lung. De parcă nu mă cunoștea.

— Domnule Varain, a început el să-mi maimuțărească stilul de vorbire, când ați cerut ultima dată voie să faceți ceva? Să trosniți bubuli, de pildă? Ori să luați cuvântul lui nea Nelu Cotroceanu în răspăr? Sau să dezvăluiți țugulanului secretele cooperativei Trandafir et comp.?

Avea dreptate. Și încă nu terminase:

— Piciule, ascultă vorba lui moș Darie din Gliboca. Singurul filozof valabil pe planetă. Bei-mori. Nu bei-tot mori. Să bem, să știm de ce murim!

În loc de răspuns, i-am turnat o porție generoasă de trotil.

— Gheață! a cerut imperativ Bălaiul. Nu-i gheață, nu dau bacșiș!

Cernescu a dispărut să caute gheață. Trebuie să existe așa ceva în spital. Profitând de absența matrozului, l-am întrebat pe Bălai de Carmela. Bălaiul a trecut la frunzărit conținutul sertarelor de la noptieră. Scotea tot felul de chestii: pilule, bani, chei, articole decupate din jurnale. În sfârșit, a exclamat triumfător:

— Uite-o!

O fotografie color. Carmela cu Ninette și copiii, într-un parc.

— Întoarce-o! a ordonat Bălaiul.

Pe spate, era scris ceva de mâna Carmelei. Ceva frumos. Ceea ce nu visam niciodată în viață. Eu, un spai hăituit. Câteodată hăitaș.

Dragul meu,

Aștept un copil. Va fi ca tine. Așa simt eu. Și va fi băiat. Nu mă lăsa singură! Sună-mă să vin acolo unde ești tu! Numai cu tine mă simt întreagă.

Carmela

Mai să-mi dea lacrimile. Un copil! Varain să aibă un copil! Un fiu! Dumnezeu mare și drept! Eram năucit. Poate că în adâncurile inimii mele visam tainic la un așa eveniment. Rațional, însă era o imposibilitate. Situația confruntării cu bubulii nu permitea. Noroc de Bălai. M-a luat tare:

— Ce-i guriță? Te-ai mămăligit? Ai căzut în putina cu vise roze? Un prunc e o lumină în casă, ai? Lumină e, nu zic ba. Da' să vezi tu scutece! Să vezi tu concerte de zi și de noapte! Să vezi tu plantoane la pătuc! Că nu mă îndoiesc, n-o să iei doică. Prea ești un țugulan înapoiat.

Cernescu a sosit cu o casoletă medicală plină cu gheață. A făcut oficiul de ospătar, împărțind, provizia între el și Bălai. Lipoveanu l-a îndemnat politicos:

— Dă-i și lu' domnișoru' un gât! Trăiește clipe mărețe, i-a promis nevastă-sa un moștenitor.

Am acceptat fără proteste un deget de whisky. Am ciocnit fără cuvinte și am băut în tăcere. Situația era jenantă. Nu știam ce să mai spunem. Bălaiul a făcut mutarea impusă de moment:

— Gata distracția! La muncă, fii ai Marelui Octogon! Mâna pe coase, c-a intrat buruiana până-n tinda casei!

— Ordine? I-am întrebat eu.

— Te prezinți în munți. La Demian și Bătrân. Îl iei și pe Cernescu. A venit Timpul. Vom acționa surprinzător. Cum nu se așteaptă bubulii.

— În regulă! am răspuns. Altceva?

— Dă un telefon micii doamne! Se topește de dorul țugulanului, în timp ce ei testează calitățile bubulilor. Uite numărul!

— Bă-la-iu-le! am făcut eu. Nu te da mironosiță. Îți strici stilul. Cine se prăpădea de grija lui ăla micu? Ăla care intrase complet sub fusta nevastei? Ai?

Bălaiul a ridicat arma în semn de armistițiu:

— Pi-ciu-le! Nen'tu ți-a zis să papi numai o prăjitură. Da tu ai înșfăcat întreaga cofetărie. Ți se poate apleca. Țugulan lacom ce ești!

Cernescu urmărea nedumerit scena. Nu cunoștea subiectul. L-am lămurit:

— Bălaiul mă acuză că aș fi devenit muieratic. Ai mai văzut tu așa tupeu? Dacă aș chema la București toate damele „onorate” de Bălai, s-ar întrerupe circulația. Iar el dă în mine. M- a văzut mai mic.

Cernescu a rânjit complice:

— Și dacă chemăm damele pe care le-ai „onorat” tu, ce se întâmplă?

Era o întrebare. Fără răspuns.

— Gata! a decis Bălaiul, trecem la treabă.

— Gata! am anchiesat eu și Cernescu. Aproape în cor.

— Așa, feciori ai Octogonului. E timpul să luăm o decizie. Bătrânul a ordonat ca unul dintre noi să iasă în lume, între ȕugulani. Să le spună ce trebuie. Să le deschidă ochii și urechile. Să le pună în mișcare creierele blocate de minciunile dictaturii. Și de ale celor care i-au urmat. Cine iese?

— EU! Un singur glas, două voci. Eu și Cernescu. Amândoi voiam să urcăm pe baricadă.

Bălaiul se scărpină în cap. Căuta o soluție. A găsit-o destul de rapid:

— Să ne închipuim că suntem la alegere de Mister Univers. Hai, fiecare să-și arate mușchii! Cernescule?

— Eu? E logic. Am și ieșit deja. Nu deconspirăm încă unul. Am oleacă de farmec în vârful peniței. Mi l-a lăsat cineva din vremurile de demult. Asta-i trebuie ȕugulanului: săi spună cineva pe limba lui că-n el zace forța cea mare. Voi aveți aer de strane. Eu trebuie să le-o spun. O singură rugămintă: dacă bubulii mă ascund după niște ziduri, ori mă trimit la odihnă veșnică, să aveți grijă de fetița mea. Contez!

— Varain?

Am stat o clipă pe gânduri. Ce mușchi să arăt?

— Bălaiule! mă știi, Descânt de bag bubulii-n boale. Le ridic sifilisul la cap. Îi apucă vârcolacii numai la gândul că mai exist. De pușcărie, nu se pune problema. Din așa stabiliment, ies fluierând. Ca orice turist care a plătit cinstit nota de plată. La străbuni, nu-i rostul să mă trimită înainte de termen. Asta o știu și ei.

— Ce te faci dacă ȕugulanul te confundă cu nu știu ce mascaradă mistică? m-a întrerupt Bălaiul. Numai asta ne lipsește din calendar: sfântul Varain.

— Șezi ghinișor, Bălaiule! Schimb gândul ȕugulanului fără să observe. Și-i explic ce trebuie, în limba mea. Cam deocheată, dar eficientă. Eventual, mă înfrupt și din „cofetărie”. Ai mai văzut tu sfânt să-i placă femeile?

— Văzut, dar nu spun. Nu-i cazul să ne băgăm în cele bisericesti. Alte argumente?

— Nu-s cunoscut. Nimeni nu poate bănuir ceva. Fac tot ce trebuie pe blat. Fără scandal. Fără violență. Fără tulburare.

— S-a notat, a spus Bălaiul. Amu, să vedeți mușchii marelui consumator de cocârț din Gliboca. Păi, feciori, eu sunt ceva mai bătrân ca voi. Cum sună lozinca: Tineretul – viitorul națiunii?! Trosneala e punctul meu tare. Și-o să cam fie trosneală. De relații, nu duc lipsă. Am prieteni în toate direcțiile. Și-n țară și afară. Știi că avem nevoie de așa ceva? Ce zici 'de Bălaiul'?

Ne uitam unul la altul. Eram deja siguri că nici nu va renunța. Nu că ar fi fost o distracție. Riscul era mare. Cel care urma să iasă trebuia să înfrunte atacurile bubule. De orice fel. Inclusiv mortale.

— Hei! Candidați ai marii evadări! Care renunță?

— Nobody, a constatat Cernescu. Fratele lui Gheorghe Badea.

Mă așteptam la așa ceva. Bubulii fuseseră atât de nerușinați în diversiunea lor, încât ne trecuseră dincolo. Eram gata să murim bucurându-ne pentru privilegiul de ai trage câțiva pumni în nas lui buby-boss. Datoria patriotică era pe planul doi. Nu că ne-am fi iubit țara și poporul. Adevărul era că noi nu corespundeam exact frumoaselor lozinci lălaite de țâpurătorii „epocii de aur”. Orgoliul nostru de profesioniști fusese adânc rănit. Nu se putea vindeca decât cu o victorie hotărâtoare împotriva lui buby boss.

Impas mare. Trei candidați pe un post.

— Să decidă Bătrânul! A hotărât Bălaiul. Noi trecem la analiză. Cernescule, pe baricade!

Cernescu și-a scos alene pixul și carnetul de note. A început:

— România, navă în derivă. Cel mai iubit dintre cârmaci zace. Dumnezeu să-i ierte! Cel mai zâmbăreț dintre cârmaci nu s-a prins cât de albastră-i situația. Încă zâmbeste. Și candidează din nou. Și-o face cu mâna lui. Lucru manual se cheamă treaba. Îl trage așa către cel mai iubit dintre...

— Țugulanul interesează, băiete! a intervenit Bălaiul. Cârmaciul vine și se duce. Țugulanu-i etern. Ca și țara.

— Păi, țugulanul se pregătește de alegeri. Are capul cât banița. Poate ceva mai mare. Să intre sutele de partide și alte alea. Plus sloganele respective. Votați corcodușul înflorit! Votați pirostria regală! Votați ciolanul! Îl doare pe țugulan cerebelul. Dar se ține încă tare. Încă speră că va descoperi deșteptul național care să-i rezolve dilema de bază: câte kile de fasole poate cumpăra cu banii pe care-i depusese pentru mașină. Eu nu-s deșteptul cu pricina, dar pot să-i spun exact: un tăbăltoc de vreo zece kile. Să nu spere mai mult, că face bubiță la bilă.

— Evoluția raportului dintre partide? a intervenit Bălaiul serios.

— Misterioasă. Mai ceva ca-n romanele lui Sue. De când Neulanderu ăla mic i-a implementat vid în buzunare, țugulanul a devenit reticent. Și-a început să tragă cu coada ochiului către dictatură. A uitat săracul de ce-l înjura pe nea Nicu. I-a făcut pomeni și colive, i-a scris cântece de jale. Mă rog, pricepi matală cum devine chestia.

— Și?

— Verdeții s-au implementat vârtos. N-au scăpat situația. Bagă sigur oameni în Parlament. Să vezi atunci, halimai! Să vezi osăreală din toate părțile. Intră sigur. Alții, cu cărămida-n piept, vor învăța o lecție amară: țugulanu-i tip practic. Te întreabă dacă i-ai dat acoperiș, haleală și carte. De slogane are podu plin. Nici nu le mai înghite.

— Candidații? Ce șanse le dai?

— Greu de spus. Mulți și ăștia. Suspect de mulți. Ai zice că cineva a pus pe careva să candideze pentru a diviza mintea țugulanului în cuburi.

— Cine iese?!

— Trandafirii însângerați. Fesene-fedesene două ciori prietene. Sângele e de la ucișii de după 22 decembrie. Ciorile, știți voi...

— S-a spart brigada trandafirului, l-a atenționat Bălaiul.

Cernescu l-a privit o clipă cam în stilul nene de ce nu caști ochii? Apoi a continuat:

— Domnule Ursu, să presupunem că eu și cu Varain am jefuit o biserică. Ce ați zice?

— Că nu-i nivelul vostru. Dacă v-ar veni așa ceva pe chelie, v-ați băga la banca lui buby. Dolofană, plină de mangoți.

— Reținut idee: Poate fi utilă, la o adică. Dar, altceva voiam să spun: Ați văzut vreodată doi tipi care au jefuit o biserică să se dea în gît unul pe celălalt?

Era un argument serios. Am intervenit:

— Fain raționament! Deși n-ai urmat cursurile marelui politolog din liboca. Dar s-au scindat. Asta e calimera. Pune neuronii la muncă!

— I-am pus. În primul rând, promisiunile făcute ȕugulanilor în duminica chiorilor nu s-au îndeplinit. ȕugulanul s-a trezit din drogul rozelor. A început să pună întrebări. Jenante. Foarte jenante. Cum ar fi exemplu: Bă, unde-s francii din cooperativă? Și unde-i gestionarul, să-l întrebăm de dragoste? Așa, la leu, să pricep și eu. Că de vorbe boierești m-am săturat. Francii! Și gestiunea, la zi!

— Interesant! a făcut gânditor Bălaiul. Nici un guvern nu vrea să prezinte gestiunea. De ce?

— Nene, să nu mă bagi la suspiciuni! a reintrat Cernescu în joc. Să nu-mi spui că domnii ăia faini, care găvăreau așa mișto, au băgat lăbuța în caraimanul public. C-au furgăsit fondurile alea multe. Ale pecereului și uteceului. Ale sindicatelor și pionerilor. Și ale șoimilor patriei. Și ale lui nea Nicu. Și miliardele de dolari din bancă. Să nu-mi spui asta!

— Ba spun! l-a întrerupt Bălaiul. Bagă ștecheru-n priză, pornește mașinuța de gândit și spune cum merge treaba!

— Păi, cum să meargă? Nu merge. Nu-s parale. Pe cine să dai vina? Pe opoziție? Nu ține. E leșinat rău. Mai ceva ca motanul Arpagic după accident. Cum se trezește unu, cum îl măgurește careva.

— Poate, pe mineri? am intervenit eu.

— Nu ține, nene, m-a asigurat Cernescu. ȕugulanul are filme. Feciorii adâncurilor n-au venit de flori de măr. Deși, sincer să fiu, au cam colindat Florile dalbe, iar nea Ionică le-a dat păpică și pătucuri. Plus un spici de zile mari. Unul destinat să întărească vigilența revoluționară împotriva destabilizatorilor de neam și țară.

— Atunci securiștii? a intrat și Bălaiul în rol.

— Nici,asta nu mai ține, domnule Ursu. ȕugulanul s-a prins că flăcăii cu ochi albaștri n-au băgat degetu-n plăcintă. Că le-a fost de ajuns cotonogeala din decembrie. Prea de ajuns, chiar. Nu mai papă plăcinte de nici un fel. Nici cu

mărar nici cu trandafiri. Au prins la scăfârlie ideea de bază: Departe de lumea dezlănțuită.

— Da Cernescule, situația trandafirașilor nu e deloc roză.

— Așa-i! De aceea s-au divizat. Au ieșit pe marea scenă a țării, înjurându-se plini de avânt revoluționar. Sloganele le știți! Un play boy bun de pus în frigare și un criptocomunist retrograd incapabil de alte alea. Cine-l crede pe nea Ionică votează tufa. Cine-l crede pe Neulanderu votează măceșul singuratic din șanțul Modroganului. Una peste alta, separați, prind mai mulți țugulani în plasă decât ar face-o împreună. Faină strategie nu?

— O secundă! a sărit Bălaiul. Ai uitat înaltele porți de colo și de dincolo.

— Ba nu! Jocu-i făcut. Manolescu avea oarecare șanse. În această situație, pică și o declarație publică a peuneriștilor: Vom sprijini orice contracandidat viabil împotriva lui Ionică Tufaru. Vă dați seama ce furtună în cancelariile înaltelor porți? Ce calcule? Jale mare-n prăvălie! Reacția? Sam aruncă dama de tobă: Jos Manolescu! Sus Constantinescu! Țugulanul opozant cascadează ochii cât farfuriile. Cât alea mari, de borș. Cine-i ăsta bă? Că nu-l știu nici vecinii din bloc? L-au văzut. Și s-au dezumflat. Și-avea o voce, vocea lui... Și-o figură cu care să ieși pe stradă fără a fi confundat cu Don Quijote. Ori cu țârcovnicul de la Plumbuita. Trosneală mare în tabăra opoziției! Pentru adormire definitivă, le-a mai pus și-un praf de monarhie. Că țugulanu-i republican pur sânge. E drept, țugulanul nu se întreabă de ce nea Ionică n-a făcut referendum în problema republică ori monarhie. Dacă s-ar întreba, ar descoperi că, la o adică, stafia regală poate fi folositoare. Cam ca în cazul de față. Ori pentru alte chestii. Mult mai parșive.

— Deci trandafirii?! a făcut gânditor Bălaiul. Și naționaliștii?

— Înjurați și plini de jale. Îi trosnesc și trandafirii și opoziția. Dar ei se țin bățoși. Și nu degeaba. Se tem de ei și stânga și dreapta. Căci, pe bune, de-ar fi lumină, ar avea cele mai mari șanse. Dar nu-i lumină. E ceață deasă.

— Candidatul lor?

— Funar? Fecior fain. Dar n-are șanse. Nu știe esențialul: politica e o mare curvășărie. Nu contează că ești deștept ori cinstit. Contează să știi să învârti moara. Să dai cu melița. Să faci frumos la cine trebuie, țin să primească ceva voturi naționaliștii. Dar alegerile nu le pupă. Trandafirii stau înfiți în putere și guvernământ. Și-n gologanii publici. Ca un blestem. Și au o teamă de adevăr ce n-a văzut omenirea! Dacă scoți cuvântul decembrie pe gură, se uită la tine de parcă i-ai înjura. Dacă zici ceva de gestiune, te consideră destabilizator. Dacă...

— Gata! a decis Bălaiul. Cărți proaste pentru țugulan. Aproape toate. Cum le facem noi?

— N-avem bani, am subliniat eu. Afară de situația că am primit sugestia lui Cernescu.

— Pușculița lui buby? a întrebat Bălaiul. Nu cred că ține. Nici măcar Cremene n-ar aproba să ne înfruptăm din mangoții lui buby. Nu că ar fi imoral, dar ne-ar costa cam scump. Buby știe să-și păzească averușa. Cu ghearele și cu dinții. N-avem forțe de așa trosneală.

Atunci mi-a venit ideea. Una luminoasă. De o mie de wați.

— Bălaiule, ce-ai zice să plouă cu marafeți peste România? Să nu-mi spui c-ai vorbit cu Moș Ilie?! Că, în loc de ploaie, o să pun în căruță tezaurul unchiului Sam. Ori altele, cam de același fel.

— Dacă-i să plouă, măcar să plouă internațional. Cu dolărei. Cu mărioare, nemțești. Cu zloți. Cu franci. Cu lire. Cu...

— Stop, guriță! Nu te ambala! Noi suntem spai. Nu ciorditori. Poza nu intră în cadru. Nici în cele mai adânci vise. Varain, pe post de ajutor al moșului cu ploaia, aruncând gologani cu lopata, nu ține! Noi trebuie să facem cărți cinstite...

— Cu cine Bălaiule? Cu ăștia? Joacă ei cinstit? Mama lor de cartofori!

— Piciule, dacă intrăm pe terenul lor și luptăm cu armele lor, ne fac zob. Și-i păcat. Nu de noi. Așa poame se vor mai naște-n România. De țugulan. E sufocat de minciună. Îl termină în doi- trei ani. Cernescule, tu ce cărți ai?

— Tradiționale, pentru neamul meu. Full de ași cu popi în coadă. Ca să fiu sincer, mai am și un as în mânecă. Nu se știe cum devine situația.

— Adică și tu vrei să joci parșiv?

— Funcție de împrejurări. Noi suntem spai, nu moraliști. De, morală se ocupă alții. Sau altele. Care nu, mai au slăbiciuni. Nu, că n-ar vrea. Dar nu se mai poate.

Bălaiul a devenit serios:

— Ascultați, feciori ai Marelui Octogon! Dacă jucați așa, poate ieși trosneală mare. Eu zic că e bine să dai drumul la oxigen, să trezești națiunea sufocată. Dar ce va face țugulanul căruia îi dăm oxigenul? Știți ce reacții are trezitul de morți?

Pricepusem. Bălaiul se temea de reacții violente, i-am servit-o:

— Marele trosnitor din Gliboca, adeptul „clarinetului” și bazookii, s-a convertit la legea lui Varain. Fără sânge, fără violență! Îmi placi! Ce-ar fi să ieși în Piața Universității? Să expui legile lui Varain? Iar eu, să fiu în mulțime, să mă prăpădesc de râs. Și să-ți pun anumite întrebări clarificatoare. Ca de exemplu, despre anumite cadouri folositoare pe care le-ai făcut bubulilor în viața ta de octogonar.

Bălaiul era serios:

— Piciule, dacă iese vânzoleală, ne ocupă și mai rău. Inclusiv militar. Și ne impun un regim de-or să plece țugulanii din țară ca lăieții. Cu bocceaua în spate și cu lacrimile pe obraz.

Am devenit și eu serios:

— Bălaiule, n-am spus nimic, dar așa am gândit eu. Adevărul trebuie servit pe bucățele. Să nu se înece țugulanul. Consumul de adevăr nu-i poate strica. Numai că trebuie să-l pape cu lingurița. Nu cu polonicul, în doze întăritoare. Nu năucitoare. Ascultați voi la mine! Va fi singura revoluție neviolentă din istoria omenirii. Fără arme, fără oameni în stradă, fără lozinci, fără spicuri pline de avânt dar minate de dezinformare. Pașnic, pe cale legală. Nimic în afara legii! Singura dictatură pe care o doresc: dictatura legii. Cu legea în mână, vom scăpa de bubuli!

— Frumos, spus piciule! Practica va arăta dacă ai dreptate.

Atunci a căzut pe creștetul meu ideea. Una deșteaptă. Am izbucnit:

— Bălaiule, de ce unu? De ce nu trei? Toți, adică?

Cernescu a reacționat rapid.

— Asta era! Trei! Cu trei metode diferite de acțiune! Cum sar bubulii, cum îi miruim. Fiecare cu ce poate. Cum scade avântul, cum punem mâna pe sape. Ori pe greble. Că o să fie ceva gunoi de curățat.

Bălaiul tăcea. Era o problemă grea. Și absolut nouă. De mai bine de o sută de ani, oamenii Octogonului un ieșiseră în lume. Se aprobase scoaterea unuia dintre noi. De probă. Acum ceream trei. Bălaiul ezita.

Am pledat:

— Bălaiule, toți și-au schimbat tactica. Au scos oameni în lume. Bush și Șevarnadze au fost din breaslă.

— Vrei să intri în politică, piciule?

— Nu, Bălaiule. Am muri de urât și plictiseală. Nu-i genul nostru. Are cine face politică. Inclusiv pe cea bună. Nu de trei parale. Noi putem face altceva. Să scriem, să facem afaceri, să...

Bălaiul s-a înveselit:

— Piciule, piciule! Vrei să-i umfli lui Virgilică joianele? Ori buticurile? Ori alte năzdrăvăanii pe care le-a pus la cale mintea-i călită la flacăra lui nea Fane Gheorghiu, ideologul? Lasă-l dom'le să facă și el un ban. Dacă atâta îl duce inima și capul.

— Nu, Bălaiule. Ce-i al lui Virgilică e pus deoparte. Sau, după gratii. Cine știe? Nu mă interesează personajul. E treaba justiției să-i lămurească situația. Nu a mea. Eu am alte gânduri. Ți le spun eu altă dată. Nu de alta, dar s-a cam terminat trotilul.

Ne-am despărțit de Bălai în cameră și am ieșit pe furiș din spital. Cam exagerasem cu vizita.

Pe drum către casa doamnei Velisar, ne-am oprit la Palatul Telefoanelor. Așteptam nerăbdător legătura cu Stockholmul. Cernescu zâmbea pe sub mustață. În sfârșit, operatoare a anunțat: Stockholm, cabina 9. Am înșfăcat receptorul:

— Alo! Sunt Petre!

— Petre?! O clipă! Era Ninette.

În sfârșit, Carmela. Cu glasul înecat în lacrimi:

— Ești viu, dragul meu?

— Foarte viu. Și foarte fericit. Vom avea un copil cum n-a mai existat altul!

— Ce să fac?

— Vino în țară! Pleacă cu avionul la Atena! Faci în așa fel încât vineri, 28 august, să fii în Atena. Ne întâlnim în hol la hotelul Metropolis. Dacă vii mai devreme, așteaptă acolo! Vin să te iau.

— Am înțeles! a făcut ea ca un subordonat conștiincios. Te iubesc!

— Și eu. Pa!

— N-am lungit convorbirea. Era bine să ne ținem departe de orice posibil rateu. Am plecat cu Cernescu către madam Velisar.

— Cum mai merge cu diversiunea pe tema minorităților? I-am întrebat eu.

— Relativ, a răspuns Cernescu. Câțiva revizioniști unguri fac valuri. În rest, liniște. O gașcă de kaghebiști notorii au încercat o diversiune antievreiască. Una cam de tipul acțiunii Zvastica. O știi?

— Da, în Germania anului 1959. Chiar de Crăciun. Tot KGB – ul. Tot cu ajutorul unor băștinași. Au plătit nemții cât n-a făcut. Până ce s-au prins că așa zișii fasciști germani erau niște agenți ai frățiorului ivan.

— Ei, bine, la noi n-a ținut. Câțiva țugulani mai aprinși au căzut în capcană. Câțiva activiști cu trecutul cam mânjit, vopsiți fulgerător în culorile democrației, s-au pretat la josnicii. Au susținut că la noi au apărut manifestări de antisemitism. Cântau și ei o arie ce le-o puseseră în gușiță anumiți domni. Reacția țugulanilor a fost promptă și la obiect: n-am auzit în viața mea atâtea „urări tradiționale” la adresa țăpuritorilor.

— Mda, am făcut eu. Acuzația de antisemitism e o diversiune frecvent, folosită. Atât de frecvent încât s-a demonetizat. La drept vorbind, Sem, mezinul coanei Eva și al moșului Adam, a avut mulți urmași. Era și normal să se păruiască între ei. Ca neamurile. Ce rost ar avea să ne băgăm noi în gâlceava lor? Ei se ceartă, ei se împacă. Ai tu ceva cu Ițic? Ori cu Mahomed?

— Eu, boierule? Păi eu am crescut între ovrei. Am mers cu ei la școală. Ne-am cotonogit la fotbal. Am mâncat și din pasca lor. Aia în formă de turtă cu găurele. Mă mințeau unii că-i păcat să papi așa ceva. Că-i făcută cu sânge de creștin. Sau chiar cu sângele lui Cristos. Era cu apă. Fără drojdie. Nimic mai mult.

— Avantajul nostru, Cernescule. Știm că antievreismul și antisemitismul sunt diversiuni. Bune la multe lucruri. Și eu am trăit împreună cu ovreii în mahala, în Pașcani. Înțelepți, majoritatea. Nu excesiv de inteligenți, cum e legenda, înțelepți. Reținuți. Uneori, șireți, inofensivi, în aparență. Au răzbit cu înțelepciunea.

— Când îți spuneam eu, m-a întrerupt Cernescu.

— Ce-mi spuneai?

— Ai uitat? Când ai venit ca un conspirator la Constanța? Să mă bagi la cârcă? Nu-ți spuneam eu că vărul Ițic e demn de urmat în multe privințe? Uite la ei! Două mii de ani și-au dus patria în vise și-n suflet. N-au părăsit-o o clipă. Cum a apărut momentul favorabil, pac! Patrie! Ce zici? Minune, nu? Asta trebuie să-i învățăm noi pe țugulani: să-și țină patria în suflet și sânge, în vise și speranțe! Să nu se mai mănânce între ei. Să fie uniți și înțelepți. Că deștepți sunt. Poate chiar mai deștepți decât mulți alții de pe această planetă.

— Crezi că te lasă bubulii să-l educi pe țugulan? Să-l anunți că-i printre cele mai inteligente exemplare de pe planetă?

— Trebuie să mă lase! N-au încotro. Sunt cam înghesuiți. S-au cam ridicat mulți împotriva lor.

— Și cum ai vrea tu să începi?

— Boierule, eu știu cum să încep. Țugulanu-i ca un copil: nu înghite hapuri amare. Le învelesc în dulceață și i le servesc. Treptat, reduc dulceața și-i dau numai hapuri: Adevăr, Speranță, Credință.

— Crezi că ține?

— Trebuie să țină! Dacă nu ține, ne dă tanti Europa de suflet. La boșimani. Ori la alte asemenea neamuri. Că suntem cam bramburiți. Ne-am cam pierdut Credința. Lăsăm toți maidanezii să ne înjure de mamă. De patrie. De martirii noștri. Uite, niște maidanezi din seria bubulă au scris că Mihai Viteazul era paranoic. Că Măria Sa, Ștefan cel Mare și Sfânt, avea slăbiciuni la muieri. De parcă creștinește ar fi fost să-i fi plăcut bărbații! Înțelegi? Iar reacția țugulanului a fost foarte anemică. De parcă era vorba de istoria patagonezilor, nu a lor.

— Trist! am confirmat eu. În timp ce alte popoare, ovreii în primul rând, își sacralizează istoria națională, noi ne batem joc de ea. Și asta în ciuda faptului că avem cu ce ne mândri. În orice stat cu un popor demn, afirmațiile jignitoare la adresa eroilor neamului se pedepsesc prompt: îi tăvălesc pe maidanezi prin păcură și fulgi de găină, apoi îi poartă printre oameni. Și-i pun să strige: Cine-o mai face ca mine, tot ca mine să pățească! Așa se reeduce maidanezii.

Cernescu a zâmbit poznaș:

— E o idee, boierule! Una de care uitasem. Deși maestrul Mark Twain a descris-o cu lux de amănunte. Maidanezii sunt lași. E destul să-l pavoazezi pe unul singur în Satana, ca toți să pună boticul pe labe.

— Deci, diversiunea minorităților naționale nu ține?

— N-am spus că nu ține, a protestat Cernescu. Am precizat că numai revizioniștii unguri ridică unele probleme. Nu prea mari. Că nu sunt mulți. Majoritatea maghiarilor din țară s-au săturat de manipulare. Vor să fie lăsați în pace. Să facă după capul lor. Secuii chiar au încercat să iasă de sub tutelă. Numai că a sărit teroristul ăla deghezat de popă, Laslo Tokes, și i-a îmbrobodit.

Am fost cu o grupă de jurnaliști în Covasna și Harghita. Mare diversiune. Îți dau eu date dacă te interesează. Multe. Absolut verificate. Unele dureroase. Cum ar fi, de pildă, desfacerea unor căsătorii mixte pe motiv că soțu-i valah.

N-am apucat să mai replic ceva. Am intrat în curtea doamnei Velisar. Trebuia să ne purtăm ca niște musafiri onorabili. Nu că bătrâna n-ar fi știut ce poame eram noi. Dar, eram și băieți salon. Și trebuia s-o dovedim. Toată seara am discutat baliverne. Și am ascultat atenți amintirile doamnei Velisar. Aveai ce învăța din ele. Ce mai roman de spionaj ar fi ieșit! Numai că bătrâna nu dorea deloc să devină cunoscută. Asta ne precizase încă de la prima noastră descindere.

Abia către miezul nopții, am putut să-i șoptesc lui Cernescu:

— Pe 28, trebuie să fim la Atena. Sosește Carmela. Apoi, trebuie să plecăm în munți. Ai alt plan?

— Deloc, boierule. Bănuiam că începe marea trosneală, așa că m-am privatizat. Am scos și o carte. A doua e pe țeavă. Bănuiești despre ce e vorba?

— Să nu-mi spui că...

— Ba chiar asta! Istoria unui țugulan pe nume Varain. Un sârmar prăpădit, din târgul Pașcanilor. Ajuns vedetă numai pentru că a pus piper în sarmalele bubulilor din Malta. O să-ți placă. Garantez!

— Ai folosit, deci, înregistrările!

— Mai întrebi? Mi-a plăcut mult chestia cu bordelul. Mă îndoiesc că o să-i placă și Carmelei. Noroc că o public în română.

— Nume reale? Leșim cu tot, cu fanfară?

— Parcă în hârjoneala asta mai știi cum te cheamă? Ori cum mă cheamă pe mine? Niște nume, acolo. Faine. Să facă buby bășici la tălpi căutându-vă. Că pe mine nu mă mai caută. Mă știe, mama lui de mangosit! O pica el odată la potcovit. Am niște caiele de doisprezece. Pe toate i le bat în copite.

LA BUZUKI, ÎN ATENA.

Pe 27 august 1992, l-am luat pe Cernescu de la domiciliu. Cu o mașină împrumutată de la băieții noștri. Un Mercedes cu număr nemțesc. Impunea.

— Gata țugulanule? l-am incitat eu.

— Gata. Unul ca mine lipsea din Atena. Atenție palicari! Vine Cernescu.

Am ieșit tăcuți din București. Pe mine mă frământau niște gânduri. Cernescu picotea. Nu era un campion potrivit pentru drum lung.

— Ce-i matrozule? Dormi în post? Te-a obosit vreo paracudistă?

— Mda, a mârâit el. Erik, nemțoaica mea. N-o dau pe o mie de tinere.

— Tragi tare?

— Foarte. Pregătesc Fulgerul albastru. Torpilă anti- kaghebigă. Cum citește un șobolan de-al lor un rând, cum crapă. N-a văzut Parisul ce va citi Bucureștiul.

— Crezi că-i sănătos? În conjunctura dubioasă în care ne aflăm?

— Sănătos? a făcut matrozul. Dar, suntem noi oameni sănătoși? Tu nu vezi ce e în jur? N-a ținut trosneala directă, au trecut la război psihologic. Geme țara. Și țugulanul.

— Matroz, ești în pasă proastă! Ceva te-a supărat.

— Pasă proastă? Eu care fac în fiecare zi câte o cură de râs? Nu intră la măsură? Gândesc. Asta e durerea: gândesc. Fericiți cei săraci cu duhul. Că a lor e Africa de Sud, Venezuela, Germania, SUA. Sau mai știu eu ce alte state în care țugulanul e îndemnat cu insistență să se cărăbănească. Și nu singur. Cu tot familionul.

— Parșiv lucrat! am apreciat eu. Golesc țara de români, o populez cu alte alea și-o declar stat multinațional.

— Parșiv? a mârâit Cernescu. Diabolic!Îi spun de zece ori pe zi țugulanului tot felul de chestii nasoale. Ca de exemplu, că abia peste vreo zece ani va ajunge la nivelul de trai din timpul dictaturii. Că abia peste douăzeci de ani își va permite să-și ducă plozii la mare. Sau la munte. Și așa mai departe. Ce face țugulanul?

— Se descurajează! Își pierde încrederea și speranța. Cugetă. Și se hotărăște să plece în altă parte. Unde poate și el trăi câțiva ani ca lumea.

— Și asta nu-i tot, a replicat Cernescu trezit de-a binelea. Buby mai fabrică niște muhaiele sectante, care vin și-i toarnă țugulanului gogoși. Vai ție, țugulane! miorlăie muhaiaua. Vremea de pe urmă! Vine judecata de apoi! O să plouă cu smoală, pucioasă și alte marafeturi. Pocăiește-te, nenorocitul, cât mai ai timp!

— Diabolic, într-adevăr, am agreat eu. Profetiile negre demobilizează teribil. Distrug speranța. Distrug munca de perspectivă îndelungată. Îl fac pe țugulan să trăiască de azi pe mâine. Așa-i războiul psihologic. Ne-au luat de țintă și ne toacă mărunț. Ca pe carnea de caltaboși.

— Război pe bune, a continuat Cernescu. Să omoare tot ce e omenesc și înalt în țugulan. Să-i dezvolte cele mai primitive instincte. Îl droghează din toate părțile: care cu pileală care cu reviste porno, care cu filme ori scrieri sângeroase, îi distrug omenescul, îl aduc în situația de a acționa ca în filmele alea porno. Ori în alea cu crime.

— Vor să ne transforme într-o națiune de hoți, violatori, asasini, mitomani. Elogiul viciului, asta fac tipii. Trăiască viciul! Jos orice urmă de morală! Și-o fac diabolic de inteligent. Prin presă, prin modă, prin muzică, prin filme. Trag în țugulan ca în sacul cu fasole. Iar el, nepricopsitul, pune mâna pe cuțit ori dă cu cracii-n sus prima babă care-i pică-n cale. Mizerie mare! Și pe față. Chiar sub ochii celor care ar trebui s-o oprească.

— Țsta-i visul lui buby. Să facă din țugulan un troglodit. Căci se teme de țugulanul deștept, integru și școlit. Uite, de ani de zile, cultivă ideea neputinței. A lipsei de mijloace a țugulanului pentru a face ceva bun. Ceva deștept, de să sperie planeta. Diversiunea a prins, în ciuda faptului că țugulanului îi bubuie tărtăcuța. E capabil să facă și bomba atomică pe cale artizanală. Ca să nu mai spun de alte chestii mai mărunte.

Vama din Giurgiu ne-a întâmpinat gălăgioasă. Foarte pestriță. Turiști cu desagi cam suspecti. Ruși slăbănogi și rusoaice late-n șolduri târând „gentuțe” în care încăpuse câte jumătate de magazin. Țigani iuți, fraierind la alba-neagra turiștii români și străini. Absolut nediscriminatoriu. Vameși și grăniceri asudați și disperați. Vacarm ca în târgul de vite. Urlete de protest la adresa vameșilor. Autobuze întregi cu marfă care ar fi pus în dilemă pe cel mai mare bișnițar: rulmenți, pahare, porțelanuri, pompe, piese auto...

Grație lui Cernescu, om cu pile-n graniță, am reușit să trecem ceva mai rapid. Nici nu aveau ce să vadă la noi. Turiști puri. Suspect de lipsiți de bagaje. Le-am spus vameșilor cinstit: mergem după o damă. Ce-orfi crezut, nu ne interesa.

Ieșind din Ruse, am reluat conversația:

— Așa, matroz? Se dă buby boy la morala țugulanului, ai ?

— Moaș-ta! a reacționat Cernescu. Parcă tu nu știi? Tot tacâmul. E cazul să le punem piedică. Una de aia, țărănească, ca la trântă.

— Ce vrei să faci? m-am interesat eu înveselit. Să ții predici de morală prin cârciumi? Te snopesc sugativele băștinașe. Să scoți o revistă cu titlul de-o șchioapă: Morala anti-bubulă? Noi suntem spai, matrozule. îi radem cu informații. Ocazional, și cu alte metode, în rest, lasă preoții să-și facă meseria.

— Ha! Preoții? Păi matale, boierule, n-ai fost de mult pe acilea. Nu știi c-au reușit să atragă și fețe bisericești în cloacă. Unde ai mai văzut tu preot patron de cârciumă? Sau protestatar în piața publică? Sau dosnic dezvăluit cu răcnete prin gazete? Sau ciorditor din avutul aproapelui? Cum sună porunca? lubește averea aproapelui ca și cum ar fi a ta? Aia e! Au reușit să corupă și-n rândul lor. Și trâmbițează orice caz reușit de-ți sparg urechile. Să afle țugulanul că taica popa nu e cum îl credea el. Căci asta înțelege țugulanul. Mari hoți, bubuliiăștia!

— Nu ei, Cernescule. Psihologii lor. Ția care studiază fiecare națiune în parte. Care îi găsește slăbiciunile. Care aleg mijloacele de lovire. Pe ăia, de-am pune mâna! Pe psihologii lor.

Ajuns aici cu raționamentul, m-am luminat. Cernescu mă privea nedumerit:

— Ce-i fecior? Ți-a picat o plăcintă-n poale? Ori ai visat c-ai câștigat la loto? N-ai față de așa ceva.

— Nu matroz. Mi-a strălucit ideea. Una la care trebuia să ne fi gândit de mult.

Cernescu mă privea întrebător. Am continuat:

— la zi tu, amice, ce carte știe buby boss? Ai? Unii – finanțe. Să știe să învârtească francii. Alții politică – să știe să garnisească spiciuri. Cam câți crezi că știu psihologie? Ori parapsihologie?

Cernescu a prins ideea din zbor, ca un ogar, osul.

— Asta idee țeapănă! De la bubuli ți se trage. Că te-au altoit. Așa e țugulanul. Nu se trezește la realitate până nu-l altoiește careva. Ori până nu îl lasă în pielea goală. Mai devreme e visător. Crede în bancul ăla, că s-a născut poet.

Îl ascultam zâmbind. Avea oleacă de dreptate.

— Cernescule, aia e! Cum terminăm trebușoara din țară, cum plecăm după psihologii lui buby. Pe toți îi jugănim. Unul nu scapă!

— Măculița lor de excroci! Asta și merită, că exploatează tot. Inclusiv sentimentele pruncilor. Le bagă pe gât tot felul de alea. Și ăla micu începe să miorlăie: la-mi tăticule. Ce să facă țugulanul?

— Fii științific, țărane! I-am avertizat eu. Stimularea consumurilor inutile ori nocive se numește șmecherie. Îi bagă vântu-n buzunarul țugulanului. Am o carte pe această temă. Una scrisă de un englez deștept. Deșteptat, mai bine zis. Ca să nu crezi că suntem singurii fraieri. Ți-o dau să te documentezi. Poate o publici. Să trezești țugulanul. Să nu se mai îndoape cu whisky din petrol, cu țigări din iarbă de mare, cu mărfuri fabricate pe timpul bunicăsi.

Ne-am înfipt pe autostrada Sofiei. Așa făcusem traseul Ruse-Sofia-Salonic-Atena. Aveam de rezolvat niște trebușoare în Sofia și Salonic. Unele de alea, despre care nu se vorbește nici măcar cu ochii închiși și pe înnoptat. Am tras cu coada ochiului către interlocutorul meu. Cernescu ațipise. L-am lăsat să doarmă. Era în mod vădit obosit. Lucra nopțile. Scria istoria Octogonului. Și ideologia dacă, secretul vieții sale. Țsta îi era gândul: neamul dacilor avea nevoie de propria ideologie, pentru a ieși din mlaștina decăderii.

La periferiile Sofiei, l-am trezit:

— Sus, țărane! Te-a luat tac-tu la târg și tu dormi? Nu vrei să vezi minunile orașului?

Cernescu s-a frecat somnoros la ochi:

— Varaine, Varaine, meștere Varaine... Stomăcelu-mi plânge...

Foamea începuse să mă încerce și pe mine. Am oprit la un restaurant, comandând un prânz solid. Până la Salonic, nu aveam de gând să opresc. O zvârlugă de fată, construită ca la mama ei, s-a și lipit de masa noastră:

— Deutsch?

Văzuse mașina cu care sosisem. Ne considera nemți. Bine organizate discipolele Mariei Magdalena. Cernescu a mormăit cu gura plină:

— Nein! Wir sind Zigeuner. Adică, nu suntem nemți, ci țigani.

— Ales gute! a făcut tipa foarte bucuroasă, începând să ciripească ceva în dialectul țiganilor.

Cernescu a înghițit cu greu și s-a întors către mine:

— Vezi, boierule, primii internaționaliști? Uite la ea ce față de halitoare de mangoți are!

Tipa s-a orientat cu viteză, răspunzând într-o românească destul de corectă:

— Chiar asta pap eu: dolari. Vă deranjează?

Ne deranja. Aveam alte planuri. Dar nici nu voiam un conflict. I-am întins zece dolari, spunându-i că suntem în grabă. Tipa m-a asigurat că, pentru așa bancnotă, era gata să-mi servească una mică și rapidă. Am rugat-o să plece, să ne lase să mâncăm.

Am mâncat în tăcere. Cernescu era încruntat. Iar îl frământau gânduri negre. La țigară, i-a dat drumul:

— Ne-am vândut fetele și femeile. Au umplut Istanbulul. Ne-am vândut pruncii. Au umplut lumea. Câți dintre ei vor avea o soartă omenească? Ce scopuri reale au cei care i-au înfiat? Ce mai avem de vândut, Varaine?

— Pământul, țărane. Căci asta vor acum: pământul nostru. S-au prins că ne ținem strâns la pieptul lui. Vor să ni-l ia. Să-l cumpere, cică, în sărăcia în care se zbate țugulanul, îl vor lua cu câțiva dolari. Exact cum au luat yankeii pământurile pieilor roșii.

— Măiculița mării lor de ticăloși! a înjurat Cernescu. Au planificat totul. Numai numele țugulanului care va pleca ultimul din țară, stingând lumina, nu l-au stabilit încă. Până când răbdăm, boierule? Că-mi vine să pun mâna pe par. Să le implementez niște slogane băștinașe, de să le țină minte și-n mormânt.

— Șăzi ghinișor, răzvrătitule! Anumiți adversari nu se anihilează cu parul. Avem informații, avem putere. Mafia internă, fiica preferată a bubulilor, de asta se teme: de noi și informațiile noastre. Începem trosneala. Chiar în toamna asta. La început mai piano, să nu se sperie țugulanul. Apoi, tot mai bărbătește. Să nu mai știe buby pe unde să-și scoată cămașa. Ori izmenele. Avem copii, știm pentru cine luptăm!

— Tu, copii? m-a privit Cernescu contrariat.

— Eu! am spus bățos. Oleacă cam prea mândru. Căci de asta îmi aduc nevasta. Să nască în țară. La poalele munților noștri. Va fi băiat. Și-o să-l botez de trei ori, în trei locuri: la Putna, la Țebea și la Dealu. Să-i zică Varain Românul. Să terminăm odată cu cretinitățile lui nea Nicu!

— Care, mă? a sărit Cernescu.

— Alea cu provinciile. Că unii sunt mai români decât alții.

— Mda, a făcut gânditor Cernescu. Mare dobitocie! Putea să ne ducă la dezbinare. De când jinduiește KGB -ul la așa rezultat! Câți kaghebiști au lucrat la planul numit Moldova lui Ștefan? Știi planul? Să ne separe din nou în provincii. Iar unii de pe aici le-au cam făcut jocul. Din prostie și îngâmfare. Unii din interes, căci și ivan plătește bine anumite servicii.

Am plecat în viteză către Salonic. Șofam și gândeam. Lupta se ascuțise. Trebuia să ieșim la asalt.

Salonicul ne-a întâmpinat curat și vesel. Așa mi se părea mie. Casele albe, cu acoperișuri roșii îmi aduceau aminte de ceva. De prima mea misiune în exterior. De Iorgos, omul nostru din Salonic. De niște seri minunate, în care ascultam cântecele Nanei Mouskouri. De niște scrieri vechi, pe care le dusesem în țară. Le ceruse Bătrânul și Iorgos le procurase. Pe bani grei. Meritau, însă.

Iorgos era macedonean. Ușor elenizat. La străfunduri, rămăsese român. Cânta teribil. Cânta din carnea sa. Gândind la Iorgos, am început să fredonez melodia sa:

Mai purtăm o stea în suflet,

Mai avem un zeu în nume...

— Ce-i, boierule? m-a întrerupt Cernescu. Te pregătești de buzuki?

— Nu, matrozule. Mi-am adus aminte de-ai noștri. De românii din Grecia. Sunt mulți. Tare mulți. Nimeni nu-i recunoaște de minoritari. Numai pe noi ne șantajează cu problema asta. De ce om fi noi ciuca bătailor în această lume?

— Noi? a făcut Cernescu agresiv. Pentru că suntem excesiv de toleranți. Și pentru că nu avem lideri legați de neam.

— Nici nea Nicu?

— Nea Nicu începuse bine. Dar a dat în boală grea. A înlocuit cultul patriei și al neamului cu alte bazaconii. A îndrăznit să se asemene cu martirii noștri, deja intrați în istorie. A îndrăznit să se creadă un fel de zeu. Un personaj cu valabilitate milenară. Bubulii i-au băgat prostia asta în cap, și l-au distrus. L-au rupt de neam. L-au urcat pe culmile minciunii și dezinformării. Să nu mai audă țipetele ȧugulanilor condamnați pentru că luaseră un pumn de grâu de la colhoz. Atât! Un pumn de grâu pentru o colivă și te băga la ocnă, în timp ce burghezia proletară fura cu vagonul. Și risipea cu trenul.

Ori de câte ori îl ascultam pe Cernescu mă simțeam cam prost. Rămăsese țăran. Punea punctele pe i țărănește: foarte concret și foarte exact.

— Ai rămas țăran, Cernescule, am făcut eu gânditor.

— Și? Crezi că-i rău? De-am umple Parlamentul cu țărani, treburile ar începe să meargă bine de tot. Auzi? Noi ce-am făcut? Vine un tip care nu știe să deosebească sapa de greblă, care n-a plantat în viața lui un pom și miorlăie: Frați țărani, votați-mă pe mine că vă aduc raiul!

Am izbucnit în răs. Imaginea prezentată de Cernescu era atât de sugestivă, încât o vedeam aievea.

— Și nu le-au adus raiul?

— Ba da, a precizat matrozul. Au început cu ȧoalele, în rai nu poți intra decât gol-goluț. Au trecut cu osârdie la despuierea ȧugulanului. În rai nu poți intra dacă te-nfrupți din fructul cunoașterii. Ca atare, s-a trecut la dezalfabetizare. Frunza de viță și tâmpenia crasă - viitorul ȧugulanului băștinaș.

— Faci niște analize, măi Cernescule...

— Eu, analize? Nu, boierule! Eu trăiesc. Toate astea le trăiesc. Alături de țugulan. Simt cum se adună amaru-n mine. Și-o să-l trăsnesc pe buby pentru toate măgăriile astea. Atunci când o să vă lase pe voi inima să dați semnalul.

Asta așteptam și eu: semnalul. Nimeni nu putea acționa de capul său. În timp ce șofam și filozofam, am simțit pericolul. Brusca, îngerul meu păzitor a strigat: Oprește! Am oprit și am ascultat. Cernescu înțelesese că se întâmplă ceva neobișnuit. N-a scos o vorbă. Eram între Aiginion și Katerini, în drum spre Larrissa. Șoseaua era absolut goală pe cel puțin trei sute de metri în fața noastră. Din spate, venea un TIR. Atât. Iar îngerul meu păzitor semnala insistent: Pericol! M-am relaxat, am tras aer în piept și i-am comunicat matrozului:

— Facem pauză!

— Simți ceva, nu-i așa? Și eu simt. Chiar în față.

Camionul ne-a depășit, urmat în mare viteză de o dubiță și un autoturism cu rulotă. Vară. Turism. Totul ar fi părut normal. Dacă n-ar fi fost semnalul.

Am coborât din mașină. Mi-am întins mușchii și am dat să sar peste balustrada autostrăzii. O formidabilă explozie zguduia pământul. Aerul vibra de suflul exploziei. În față, la mai puțin de un kilometru, camionul zbura prin aer, ca o jucărie, rupt în două. Iar cele două mașini care îi urmaseră zăceau aruncate în balustradă.

Am sărit la volan, urlând la Cernescu:

— Hai, bărbate, c-au ieșit bandiții la drumul mare!

Am țâșnit către locul catastrofei. Un singur gând mă domina:

— Cum aia mășii, am scrâșnit eu către Cernescu, află ăștia?

Ăștia erau bubulii. Contactul din Salonic nu durase decât un minut. Îl sunasem pe Iorgos, îi transmiseseam parola, promisem răspunsul. În continuare, îi cerusem codificat să trimită un curier. Atât.

— Poate că au aflat din țară, a răspuns matrozul. Or fi fost cu ochii pe noi.

Posibil. Urât lucru să-ți vinzi compatrioții. Căci, nu mă îndoiam, bubulii nu puteau intercepta pe cont propriu convorbiri din România.

Am ajuns la locul exploziei, am sărit din mașină, ordonându-i lui Cernescu:

— Ochii cât sarma! Către dreapta! Acolo sunt ascunse jigodiile care au detonat încărcătura.

M-am repezit la resturile fumegânde ale camionului. Odată cu mine s-a apropiat de epavă șoferul dubiței. Din rulota celui alt autoturism coborâse o țată grasă. Urla isteric. Era, deci, întreagă. Am tras cu disperare de portiera blocată, după care se auzeau gemete. Nu se deschidea. Am sărit pe botul camionului, să intru prin parbriz. Prin ceea ce fusese parbriz. Atunci a început să latre mitraliera. Gloanțele loveau ca grindina în tabla capotei. M-am aruncat în cabină, lângă șoferul rănit. Nu vedeam nimic clar. Nici nu auzeam decât

urletele grășanei. Se întetiseră. Am raționat fulgerător: Cernescu nu are nici o armă...

N-am apucat să mai spun nimic. Într-o miime de secundă m-am gândit la Dumnezeu strămoșilor noștri. Și Forța rece a apărut. Cobora din Cer. La fel ca prima oară. Era atâta energie condensată, încât o simțeam fizic. La fel ca în Malta, în noaptea când distrusesem demonii. M-am răsucit ușor către dreapta. Am întins câmpul de forță adormitor către liziera de pomi pe care o văzusem. Acolo trebuiau să fie bubulii. Am imaginat covorul adormitor. L-am purtat încet, încet, către lizieră. Până ce lătratul armelor a încetat. Prima parte a capcanei era pulbere.

Era timpul să mă ocup de șofer. Mișca încă. Deși era zdrobit de explozie, i-am pus palmele pe tâmpile, i-am dat viață din viața primită de mine. Am deblocat portiera cu o lovitură de picior, strigând în românește:

— Măi, țărane, vino aici!

Cernescu și șoferul dubitei erau alături. Așteptau. Le-am împins șoferul cu tot cu pătura de sub el. Curgea peste tot sânge. Trebuia să-l ducem așa.

— Ești grec? I-am întrebat în engleză pe șofer.

— Grec, a confirmat el.

— Poți să-l duci la Katerini?

— Nu-mi merge mașina. E ruptă bascula. De explozie.

Nu era decât o singură soluție. Am urcat rănitul în Mercedesul nostru și am demarat către Katerini. Cu viteza fulgerului. Nu-mi păsa de poliție. Speram chiar să o întâlnesc. Claxonam și treceam ca un bolid prin stopuri. Cu dinții strânși și privirea fixă pe șosea. Cernescu a apucat să murmure cu regret:

— Păcat de bubulii din lizieră. Erau doi. Buni de-o ciorbă. Și- o friptură.

Nu de bubuli îmi ardea mie acum. În Atena trebuia să sosească Carmela. Mama copilului meu. Încolțiți cum erau, bubulii puteau fi deosebit de cruzi. Asta nu mai e viață, gîndeam eu. Ori de câte ori capăt un strop de fericire, se înfig criminalii să mi-l smulgă. Apoi mi-am dat seama că o luasem pe căi greșite. Că puneam la îndoială ceea ce nu se pune niciodată: Soarta. Am murmurat o rugă grăbită și-am intrat în normal. Pe baricade, adică. Trebuia să lupt pentru stropul meu de fericire. Pentru dreptul copilului meu de a se naște. Pentru dreptul lui de a crește liber și demn, în țară. În Dacia liberă și demnă.

Am predat rănitul la primul spital din Katerini. L-am rugat pe medic să anunțe accidentul, și am țâșnit ca un apucat către Larissa. Trebuia să ajung la Atena înainte de sosirea cursei de Stockholm. Mă chinuia gândul că nu verificasem orarul curselor. Că soția mea putea fi deja la Atena. Captivă pentru a doua oară. Slăbiciunea m-a cuprins. Am cedat omenescului. Eram, totuși, om. L-am rugat pe Cernescu să treacă la volan. Deși era slab conducător auto. Deși nu avea permisul de conducere la el.

Matrozul s-a executat fără murmur. Simțea teribil. Știa ce am de gând să fac:

— Sări, Varaine! Sări cam pe seară. Nu te îngriji de mine. Caut-o pe ea. Eu sunt de neatins. Știu că nu voi muri până la o sută de ani..

M-am odihnit cam jumătate de oră. Apoi, plin de energie, am făcut saltul:

— Zamolxe! Stăpâne! Om-Mani-Padme-Hum! Salt!

Era seară. Stăteam alături de Carmela pe un vapor. Mâncam ceva. Era mai mult decât destul. Am coborât din salt și am trecut din nou la volan. Conduceam ușor, detașat. Fredonam o melodie. Cernescu mă privea zâmbitor. Avea chef de glumă:

— Boierule, ai exact moaca pisei care a plecat pe acoperișuri. Nici miorlăitul înfocat nu-ți lipsește. Bănuiesc că totul e ca-n basmele lui moș Ispirescu. Și-au trăit fericiți o sută de ani. Dacă nu cumva mai trăiesc și acum...

— Cernescule, matrozule! Tu știi cam cât am așteptat eu femeia asta?

— Mie-mi spui c-ai așteptat? Să te creadă mutul! Te știi. Ai mers ca țugulanul la cumpărat harbuji. Ai încercat o tarla întreagă. Poate și mai mult...

Avea oleacă de dreptate. Și nu era momentul să-l contrazic.

Am ajuns în Atena către mijlocul nopții. La primul hotel, am sărit din mașină. Nu știu ce-o fi gândit recepționera despre mine când, ca un sălbatec, i-am cerut orarul curselor aeriene de Atena. Precis că m-a considerat țicnit. Avea oarece motive. De îndată ce am constatat că avionul de Stockholm ateriza a doua zi la ora unsprezece, i-am sărutat mâna și i-am dat o bancnotă de o sută de dolari. A strigat ceva după mine. Nu mă mai interesa. Eram deja sigur că o luasem înaintea bubulilor.

Ajuns înapoi, în mașină, am trecut la sfat cu Cernescu:

— Matrozule, suntem cu o clipă în fața lui buby. Cred că ne coace ceva urât. Singuri nu vom reuși mare lucru. Trebuie să cerem ajutorul rezidenței locale.

— Dacă există, m-a dezumflat matrozul. Ceea ce nu prea cred. Nu mi s-a dat niciodată nimic din zona asta.

Am aprins o țigară și am început să trag cu sete. Situația se complica peste așteptări. Matrozul nu avea relații externe. Bălăul era la pat, în spital. Orozan și băieții din România erau cam departe pentru a interveni eficient. La hotel Metropolis ne așteptau, cu siguranță, bubulii.

— Matrozule, am spus eu decis, va trebui să apelăm la yankei. M-au mai ajutat odată. Vor avea și ei nevoie de noi.

Cernescu mă privea interzis. Nu cunoștea nimic de Floarea de Argint, nici de Garrick. Asta era soluția. În New York, era miezul zilei. Trebuia să-l găsesc pe Garrick. Am intrat în primul post telefonic și am apelat numărul cunoscut. Mi-a răspuns o pisicuță. Cu un accent fantastic:

— Domnul Garrick e plecat. Nu vine astăzi. Îi lăsați vreun mesaj?

— Da! Să vină urgent la acest telefon! Cineva din Europa are nevoie urgentă de dânsul.

— OK! Am notat. Dacă aveți noroc să sune, îl anunț.

Am trecut în mașină să așteptăm. Era două noaptea. În maxim trei ore se lumina de ziua. Nu aveam dubii că mașina noastră era cunoscută în cel mai mic detaliu. Că sute de agenți bubuli îi căutau urmele. Că sute de detectivi particulari angajați de bubuli căutau un Mercedes crem, cu număr german. Că cel puțin zece agenți bubuli de categoria forte ne așteptau la Metropolis. Am mutat mașina într-o parcare întunecoasă și am început să mă rog.

— Doamne al străbunilor mei, trimite-i lui Garrick gândul cel bun! Sau trimite-ne alt ajutor!

Am așteptat din nou. Mult mai ușurat. Am închis ochii și mi-am adus în minte imaginea Carpaților mei. Templul Dac a apărut ca ziua. Demian și Bătrânul erau la post. Dialogul a decurs fulgerător:

— Sunt în Atena. Am nevoie de ajutor. Garrick nu e de găsit.

— Locul exact? a cerut Bătrânul.

— Strada Hristodulos, numărul 83, în parcare. Mercedesul crem. Număr german.

— Așteaptă! a fost ordinul. Vine cineva.

Am așteptat jumătate de oră. Între timp, am mai sunat o dată la yankeu. Nu venise. Am revenit în mașină. Mai aveam numai două ore de întuneric. Mă pregăteam de confruntare. Îndoiala nu mă mai cuprindea. Eram deja călit în situații limită. Matrozul, însă, mai avea de învățat:

— Cam cotoabilă situația, boierule! Ca-n filmele alea bolșevice: singur printre dușmani. O să ne cam osărească. Și-o să ne cam pună pielea pe băț. Singurul regret că nu am la mine o armă. Una cât de mică. Va trebui să folosesc levierul.

— Șăzi ghinișor, răzvrătitule! Vine ajutorul. Încă nu știu de unde, dar vine-sigur.

Aproape de ora trei, o siluetă feminină și-a făcut apariția în parcare. În mod vădit căuta ceva. Inima îmi spune că pe noi. Am deschis ușa Mercedesului:

— Aici! am chemat-o eu.

Era o femeie între două vârste, îmbrăcată destul de elegant. Mi s-a adresat în engleză:

— Domnul Varain?

— Eu sunt, am asigurat-o.

— Mergeți la hotel Metropolis! Cazați-vă regulamentar! Spuneți celor de la recepție să nu vă trezească mai devreme de ora zece! Să nu cumva să adormiți! Așteptați în cameră! Nu deschideți decât la acest semnal: trei ciocănituri, pauză, cinci ciocănituri. Vor veni doi bărbați. Faceți ce vă vor spune ei!

— În regulă, doamnă salvatoare. Vă mulțumim!

— Pentru nimic, domnule Varain. Suntem pe aceeași baricadă.

Femeia s-a topit în noapte. Matrozul mă îmboldea:

— Crezi că e în regulă? Muieri în branșă, mai rar.

— Ce știi tu de obiceiurile palicarilor, l-am repezit eu. Hai la hotel!

Recepția hotelului Metropolis nu era deloc goală. Lucru de care nu m-am mirat deloc. Mă așteptasem la o petrecere de bun sos. Dar nici chiar așa. Vreo două duzini de „turiști” se delectau zgomotos la bar. Majoritatea bărbați. Numai patru tipe. Cam solizi bărbații în cauză. Poate eram eu suspicios, dar așa turiști solizi, blonzi și nebrunzați de soare nu văzusem de mult. M-am prefăcut că nu-i observ. Am mers direct la recepționar:

— O cameră de două paturi, vă rog?

— Imediat domnule? Pofțiți registrul. Semnați.

M-am fi mirat, de asemenea, să nu aibă camere. Bubulii erau foarte grijulii. Mi-ar fi dat și camerele lor, numai să mă prindă în capcană. În timp ce priveam registrul de vizitatori, în care trebuia să semnăm, mi-a venit o idee. Una șugubeață. Cum îi vin din când în când țugulanului de Varain.

— Mă scuzați, domnule! m-am adresat eu recepționarului. Am o vorbă cu amicul meu.

L-am tras deoparte pe Cernescu:

— Ce zici, matrozule?

— Toată oastea lui buby în păr. Dacă nu-i descânți ca lumea, ne pupă mămicile reci. Băgăm familiile la cheltuieli. Știi cât costă o înmormântare în România lui Ionică Trandafir? Numai coliva face cam douăzeci de mii de franci. Și eu nu accept petrecere de adio fără colivă.

— Treci pe alba, țugulane! Nu ne pupă nimeni. Îl descânt eu de-or să creadă că l-a călcat vaca neagră. Alta e chestia. Trebuie să ne înscriem în registrul de vizitatori. Ce zici?

Cernescu calcula cam la ce m-aș fi putut gândi. Nu-i pica fisa. A început să pipăie:

— Buby va citi registrul. Și-a aranjat tira din timp. Crezi că trebuie să nu ne dăm numele noastre? Eu mă simt bine cu numele meu. Sunt chiar mândru de el. Toate hahalerele kaghebiste se tem de el. Știi tu ce înseamnă Cernescu în limba lui Ivan.

— Nu asta, țugulane! Nu ne distrăm deloc, îl lăsăm pe buby să citească și atâta tot?

Fața matrozului s-a lățit într-un zîmbet de zile mari. Parcă primise vreo zece hectare de împroprietărire:

— Le scriem ceva de mămici? Ceva de șefii lor?

— Cam așa gândeam și eu, țărane. Prea ne-au luat de ciobani. Ce zici?

— Arde-o! Una bună să ne țină minte!

M-am întors foarte calm către recepționar, adresându-mă în limba engleză:

— Gata. Registrul, vă rog!

Am scris în limba engleză numele pe care mi-l alesesem: Killbuby. Nu mă îndoiam că bubulii știau cum îi poreclim. Iar Killbuby putea fi tradus cam

ucigașul de bubuli. Nu că aş fi avut să renunţ la legea lui Varain. Nu strica însă să-i sperii oleacă. Am urmărit apoi pe Cernescu mâzgălind cu greutate Sfarmă Buby. Se ţinea român în continuare. Treaba era făcută. Recepţionarul ne-a întins cheia şi a strigat lift-boy-ul. L-am calmat:

— Mergem mai întâi la barr. E nevoie de o băutură.

Avem de descântat serios. Cernescu pricepuse. În timp ce păseam către barul din capul holului, mi-a şoptit.

— Mă sacrific! Comanzi tărie! Să nu simtă buby ceva. Le beau eu. Nu fi zgârie brânză! Comandă ceva fain! Ceva ce n-a băut neam din neamul meu.

După o clipă de chibzuinţă, am comandat vodcă Smirnoff cu cola. Separate. Cola pentru mine, vodca pentru matroz. Ne-am aşezat la masă şi am început sporovăiala.

— Avem vreo cinci ore de somn, a început matrozul lingând vodculiţa.

— Mai mult. Putem dormi până la zece. În jumătate de oră suntem în aeroport.

— Fain! Mă dor oasele de atâta drum.

Dacă buby aranjase să ne asculte, nu putea bănui nimic, în timp ce sporovăiam, eu descântam. Fin, să nu se prindă pizmaşul. Le dictăm să se îmbete criţă. Îi luăm unul câte unul, să fiu absolut sigur. Când am terminat, i-am zis matrozului:

— Gata cu pileala! Mergem la nani. Nu mai pot...

Am şi căscat demonstrativ. Cernescu a dat pe gât ultimul strop, a plescăit de plăcere şi a spus:

— Da! După asta, dorm buştean.

Am trecut pe la recepţie şi am cerut să ne scoată din scutece la ora zece fix. Am insistat să se noteze în faţa mea: zece fix. -am precizat că mergem la un avion. Nu strica deloc să fim consideraţi cu garda jos.

Ajunşi în cameră, am trecut să verific ploşniţele. Vorbeam vrute şi nevrute, ca doi oameni fără griji. În timpul acesta, căutam în locurile ştiute de noi. Toţi spionii din lume pun ploşniţele cam în aceleaşi locuri. Când apare un novice, e jale. Strică jocul. Bubulii nu erau deloc novici. Le-am găsit la fix. Două în cameră şi una în baie. Numai holul era curat. Cine discută în hol? Răspunsul la această întrebare avea să-l afle buby. Cam târziu, ce-i drept.

I-am făcut semn matrozului. A dat încet din cap. Trebuia să jucăm totul ca la carte. Ne-am spălat, ne-am prefăcut că ne dezbrăcăm, să ne culcăm. Ne-am aruncat unul câte unul în paturi. Am zâmbit cu gura până la urechi când i-am urat somn uşor amicului meu. Iar el a răspuns ceva neinteligibil. Chipurile somnoroase.

Sculatul din pat fără scârţâituri a fost o problemă. Grea de tot. Am rezolvat-o. Cu durere şi necaz. În sfârşit, am ajuns amândoi în hol. Cu uşa dinspre cameră închisă. Să nu audă buby urecheatul, care asculta ploşniţele,

bătăile în uşă. În sfârşit, liberi de obligaţii, ne-am întins pe jos, să aţipim iepureşte.

Trei bătaii. Pauză. Cinci bătaii. Erau ai noştri. Frăţia Florii de Argint. Am deschis uşurel uşa. Doi vlăgani ne-au tras rapid pe hol:

— Aveţi ploşniţe!

— Ştim. Le-am păcălit. Am stat în hol.

Unul dintre greci, cam de statura mea, mă măsura atent. Suspect de atent. Nu înţelegeam de ce. M-a lămurit:

— Planu-i simplu. Înşfăcăm ţoalele şi bagajul vostru, ne deghezăm în voi şi o tundem. Plătim rapid la recepţie. Luăm maşina voastră şi facem o cursă. Una pe cinste. Am fost campion mondial. Nu mă prind gealaţii nici dacă scot foc pe nări.

— Şi noi? Noi unde rămânem?

Solidul ne-a indicat cu degetul capătul holului. Doamna din parcare aştepta ceva.

— Voi mergeţi cu doamna Marulis. Pe scara de serviciu.

Nu avem de ales. Am tăbărât în cameră şi am început să facem bagajul. Ne chinuisem degeaba să dormim în hol. Localnicii calculaseră totul la milimetru. În timp ce schimbam hainele cu solidul, mă gândeam cum va reacţiona recepţionarul. Putea să se prindă de şmecherie. Şi să trădeze.

În sfârşit, în hol. Pe geam, se vedea cerul înroşit. Se apropiau zorile.

— Greu de păcălit recepţionarul, am spus eu către solid.

— Cine-a zis că trebuie păcălit? Un om ca el trebuie să trăiască. Bine de tot. Cu două salarii. Plus bonificaţii.

Era clar. Recepţionarul era un miel blând. Sugea de la două mame. Plus de la o câte oaie rătăcită. Oricum, nu era timp de lămurit chestii morale. Ori de analizat situaţii. I-am lăsat pe greci să plece către lift. Eu cu Cernescu ne-am îndreptat către doamna singuratică. Aşa o botezasem eu. În lumină, am putut-o studia: era urâţică, bine legată, calmă. Bună pentru făcut afaceri. Atât şi nimic mai mult.

Doamna Marulis ne-a scos din hotel fără o vorbă. O muiere tăcută e o minune. La fel de mare ca un italian taciturn. Am plecat toţi trei, cu o maşină pricăjită. O rablă din timpul lui tata mare. Numai a maşină de spioni nu arăta. Tocmai bună pentru acoperire. Doamna singuratică ne-a condus atent către periferie. Intra pe străduţe tot mai întortocheate. Cunoştea meserie. Se contrafila ca la carte. Nimic pe coada noastră! am asigurat-o eu. Nu mi-a răspuns.

În sfârşit, a oprit în faţa unui bloculeţ cu două etaje. Ne-a urcat pe tăcute la etaj, a deschis o uşă şi a strigat ceva în limba greacă.

— Staţi aici! a poruncit ea. Vine imediat să vă ia.

Ne-a părăsit în întuneric şi s-a topit. Cernescu, trezit de-a binelea, mârâia:

— Pare film cu gangsteri. De slabă calitate. Dar poate ieși o trosneală pe cinste.

N-a ieșit trosneală. A ieșit un bărbat cam la cincizeci de ani. În halat și papuci. Un burghez liniștit. Așa părea. Ochii, măsura și parola noastră era însă de spai. De spai de mare calibru.

— Intrați! ne-a invitat el. Vă așteptam.

Am pătruns într-un hol slab luminat, apoi într-o sufragerie stil vechi. Adică spațioasă, mobilă după tipic. Pe masa din centru, erau tacâmuri pentru trei persoane.

— Vom lua o mică gustare, a început bărbatul. A! s-a controlat el. Nu m-am prezentat. Mă numesc Andropulos.

Politicoși ca niște băieți de casă mare ne-am spus și noi numele. Cele adevărate. Nu era cazul să ne ferim. Era omul Bătrânului.

Gustarea a durat foarte puțin. Am mâncat ca la armată: contra cronometru. Eram flămânzi, dar și obosiți. Trebuia să prindem un pic de odihnă. Andropulos ne-a expus planul în câteva fraze:

— Băieții mei au atras după ei câțiva bubuli. Nu mulți. Cei care nu erau în barr. Am pornit către România. În mod sigur, s-a dat alertă generală. Căci, am avut grijă să trimit o telegramă la recepție. Cam bănuți ce cuprinde, nu?

M-am luminat. Andropulos era spai, nu jucărie, i-am răspuns:

— Telegrama era din partea soției mele, nu? Și anunța că nu mai vine la Atena. Că merge direct la București.

— Exact! a confirmat Andropulos. Bănuiesc că pe teritoriul dumneavoastră îi veți manevra mai ușor pe bubuli.

— Asta mai vedem noi, am spus gânditor. Cum o recuperăm pe Carmela? Pe soția mea?

— Simplu, domnul meu. Veți intra în aeroport. Nu veți aștepta la un loc cu toți pasagerii. Și nu veți ieși pe unde ies pasagerii obișnuiți.

— Era o idee excelentă. Nu mă îndoiam că era capabil să o pună în aplicare. Îmi dovedise că avea o minte combinativă. Una de natură să pună neuronii bubulilor pe moațe.

Ne-am culcat fără mult ceremonial. Eram rupți de oboseală. Ceasornicul de spion funcționa bine în minte. Pe la nouă și jumătate, eram deja în picioare. Mă spălam fredonând melodia lui Iorgos. De pe canapeaua pe care dormea semi-îmbrăcat, Cernescu a ținut să afle:

— Aria cintezeiului îndrăgostit? Aia în care întâlnește cinteza?

M-am întors cu clăbucul pe față, răspunzându-i prin ușa semi-deschisă:

— Ai ceva împotriva cintezelor?

— Eu? a făcut matrozul, coborând picioarele pe podea. Nimic special împotriva cintezelor. Câteodată îmi și plac. Când sunt liber.

— Ai ceva presimțiri?

— N-am. Nici nu aveam cum să le simt. Mi-au intrat arcurile hodoroagei prin coaste. Le simt până în suflet. Data viitoare voi lua o saltea.

— Treci la spălat, matroz! I-am îndemnat eu. E timpul să ridicăm ancora.

Andropulos a bătut politicos la ușa. A intrat numai după ce a primit permisiunea. Ducea pe braț ceva înfășurat într-un cearceaf alb.

— Pofțiți domnilor! ne-a invitat el.

După ce s-a convins că eram ochi și urechi a tras cearceaful. Am înghițit în sec. Aveam și de ce. Omul nostru avea pe braț două uniforme de aviatori. Cernescu a început să râdă în hohote. Nu-l înțelegeam.

— Cernescule! Am spus eu apăsător. Să înțeleagă că putea jigni gazda.

— Scuze, domnule Andropulos! Fără intenție. Mă gândeam ce va ieși dacă ne ia cineva drept piloți adevărați, și ne pun într-un avion. Amândoi suntem marinari. Habar n-aveam cu ce se mănâncă avionul.

— Nici nu va fi nevoie, a precizat Andropulos cam rece. Veți trece repede prin aeroport. Apoi, veți avea prilejul să mergeți și pe mare. Căci, vă trimit la Istanbul. Chiar azi, la prânz.

Parcă auzeam remarca Bălăiului:

— Cavalerii țugulani navigatori salvând, pe mare, prințesa araucană. Numai pirații lipsesc.

Treaba propriu-zisă n-a fost deloc grea. Am intrat în aeroport prin intrarea personalului. Însoțiți de către un pilot autentic, „amic” al gazdei. Adică agent! Am așteptat cu inima cam strânsă sosirea cursei de Stockholm. Mi se părea că timpul se oprișe în loc. Că nu înainta nici măcar câte o secundă la oră. Când, în sfârșit, am văzut aparatul făcând turele regulamentare de pistă, am pornit. Trei piloți pe un aeroport nu bat la ochi de loc. Așa gândisem eu. Și așa a fost. În timp ce întâmpinam șuvoiul de pasageri care coborau, transmiteam telepatic:

— Calm, draga mea! Fără surpriză! Nonșalantă!

Îmi simțeam soția în avion. Și ea mă simțise.

Cobora reținută pe scară. Slăbise vizibil. Avea fața trasă. Nu-i pria sarcina. Ochii ni s-au întâlnit. Cerul a coborât mângâietor pe noi.

A fost frumos. Am răpit-o pur și simplu. Cu mașina de serviciu pe pistă. Și-am scos-o din incintă pe ușa prin care intrasem. Abia în mașină, am reușit s-o îmbrățișez. Strâns de tot. Convins că nimeni nu era capabil să mă mai despartă vreodată de ea. Abia în port, la dana în care se afla vasul de pasageri pentru Istanbul, am scos prima vorbă:

— Fetițo, totul va fi bine! Excepțional! De azi începe și pentru noi viața normală. Ne-au hăituit destul. Prea mult chiar. O să-i hăituim și noi pe ei! Pe toată planeta! Până vor înțelege că trebuie să ne lase în pace. Că vrem să ne creștem liniștiți copiii. Pe pământul nostru și în legea noastră!

Carmela dădea din cap topită. Cu lacrimi în ochi. Nu putea vorbi încă.

Cernescu era băiat fin. Ne-a lăsat singuri pe teugă, la umbră. Deși pe lângă noi mișunau zeci de turiști gălăgioși, nu-i vedeam. Eram singuri în lumea noastră. Carmela îmi mângâia cicatricile, murmurând:

— Dragul meu, drag! Credeam că n-o să te mai văd. Am trăit zile în șir cu imaginea ultimă. Cu imaginea ta din Paris. Lângă poartă, cu mitraliera în mână. Te aruncasei să ne scapi...

— Taci fetiță, taci! A trecut. A trecut...

Trecuse oare? Aceasta era întrebarea pe care profesionistul rece ca un iceberg, înfipt adânc în minte, mi-o puneă: Trecuse, oare?

Cernescu ne-a întrerupt abia când în babord au apărut turnurile Edikule:

— Până și porumbeii papă, nu-i așa? ne-a abordat el, oferindu-ne o tavă de carton! Doi cârnăciori și o mână de cartofi prăjiți. Mare prânz. Festiv. De gală. Mai ceva decât la buzuki.

— Ce zici, matrozule? l-am întrebat eu printre îmbucături. Cum rezolvăm problema? Mai e mult până acasă.

— Maxim opt ore, m-a asigurat el. Cu mașina. Prin Bulgaria. Pe litoral. Recomand litoralul! Bun pentru îndrăgostiți. Rău pentru bubuli. Prea mare îngrămădeală pentru gusturile lor simandicoase.

Am umblat prin partea europeană a Istanbulului cam o oră. Nu găseam o mașină de cumpărat. Ori de închiriat. Ne țineam de mână să nu ne ia aglomerația. Așa talmeș balmeș nu văzusem nicăieri în lume. Și bătusem ceva meridiane la vremea mea. Turca, greaca, engleza, armeană, româna, ebraica, araba... Toate limbile pământului. Până și chineza.

În disperare de cauză, Cernescu a sugerat să „găsim” o mașină. Una încă nepierdută de proprietar. Nu era în stilul nostru, dar am acceptat. În timp ce studiam „piața”, mi-a atras privirea un Jiguli cam prăpădit, cu inscripția Taksi. Numărul, bulgăresc. Era ceva mai mult decât sperasem. Târgul cu șoferul bulgar a fost aprig. Se prinsese că aveam nevoie de el. Ne-a jumulit la sânge. Ca între foști frați din lagărul socialist. Oricum, ne-a rezolvat problema. Ne-a dus până la Constanța.

Când, din Constanța, am auzit glasul mamei la telefon, m-am simțit alt om:

— Mamă, am venit! i-am țipat eu. Să înțeleagă bine.

— Ghini c-ai dat telefon, băietu mami! Intrasăm la grij.

Cât eram eu de octogonar, n-am putut să mă abțin:

— Carmela e gravidă. O să aveți nepot!

Nu știu ce-a mai zis mama. A zis multe. Am lăsat-o să spună. Eram atât de relaxat, încât nu mai auzeam nimic.

Am stat în Mamaia două zile. Ne-am odihnit. Apoi, cu trenul, ca orice turist din neamul țugulanilor, am luat-o către Iași. Trebuia să-mi pun nevasta la adăpost în Moldova. Chiar dacă aș fi căzut în luptă cu bubulii, avea cine învinge. Fiul meu. Așa i-am spus lui Cernescu. Matrozul nu-și pierduse umorul:

— Faci pe eroul. Te vezi tu urlând în fața călăilor Moarte bubulilor? Șăzi cuminte, țărane! Mai ai mult de tras. Și tu, dar și eu. Căci, în adâncă mea naivitate, m-am aliat c-un zărghit ca tine în loc să-mi duc vendeta mea. Aia, știi tu care...

Ăsta era matrozul. Adeptul luptei izolate. Un singuratic ca fire. Un mare sociabil ca inimă. Un prieten pe care te puteai baza. Mai ales la greu.

În trenul de Pașcani, priveam la tarlalele de pe marginea căii ferate. Cam sărace. Țăranii lucrau vârtos, deși era sâmbătă seara. Nu era destul. Munca nu era rodnică. Se simțea foamea pământului. Ce visaseră țăranii? Ce ajunseseră? Asta era întrebarea fundamentală. Una la care trebuiau să răspundă anumite „personalități”. Dacă aveau chef. Dacă știau că exista o astfel de întrebare. Dacă îi durea un pic pământul nostru. Dacă mirosiseră vreodată brazda răsturnată de plug. Dacă fuseseră vreodată români. Adică daci. Și geți.

SUB ZODIA ADEVĂRULUI.

Părinții ne așteptau. Tot colbuiți de vreme. Tot drepti, țăranii mei. Mama s-a speriat de cicatricile de pe fața mea:

— Băietu mami, ci-ai pățat?

Puteam să-i spun ceva? Puteam să o înfricoșez cu o realitate atât de cumplită pentru mintea ei de țărancă? Fiul ei era un spion aflat pe terenul de luptă. Nu, nu-i puteam spune așa ceva. N-ar fi înțeles.

— Ei, mamă, un accident de mașină. Bine că n-o fost mai rău.

În timp ce-mi strângea capul în palme și mă săruta pe frunte, am realizat că am și eu mamă în viață. Că povestea nașterii mele în miezul de vară nu era deloc poveste. Mama era reală. Foarte reală. Ca și țara pentru care luptam. Numai eu, în lupta mea, eram departe. Tare departe... Tare înstrăinat... Departe-s, mamă, departe, Sunt pribeag, colind cu vise,. N-am scăpare nici în moarte Fiindcă porțile-s închise...

Moartea era un vis pe care Stăpânul mi-l refuzase. Trebuia să merg înainte. Până la capăt. Până la lumină. La Adevăr.

Drumul către munți se întindea frumos și lin în fața noastră. Mă simțeam liber și împăcat. Soția mea se afla în mâini bune. Orice mi s-ar fi întâmplat, aveau un fiu. Îl vedeam deja născut. Crescut. Luptând pentru Carpați. Pentru neamul nostru. Pentru Varanha și Hiperborea.

Cernescu fuma gânditor. Din când în când, mă atenționa la câte o depășire. Fantastici sunt afonii în conducere! Oricând gata să dea lecții. Plini de teorie. Dau și pe afară. Până la urmă, a trebuit să-l pun la punct:

— Matrozule, lasă lecțiile! Înșfacă covrigul! dacă ai chef. N-am chef de covrig. Nici de vorbă. Îl frământă ceva. Am încercat să-l descarc:

— Cernescule, tu ai ceva pe inimă. Nu mai frământa calculatorul în gol că se uzează! Dă-i drumul! Nu te sfii!

— Boierule, m-a luat prin surprindere Cernescu, crezi în nemurire?

— Ha! Ce întrebare? Noi, Cernescule, suntem spai. Oameni cu vocația anonimatului. Nu suntem înscriși în cronici și istorii. Nu ni se ridică statui. Nemurirea nu-i de noi...

— Nu la asta m-am referit, boierule. La nemurirea spiritului nostru.

— Reîncarnarea? Da! Cred! Pentru că e științific demonstrată. Pentru că e și logică. Pentru că e în deplină concordanță cu crezul meu de viață.

— Ahaf a făcut matrozul. Și a intrat în muțenie.

— Nu, matrozule! Nu vei închide gura! Ce te frământă?

— Vezi, boierule, eu sunt un tip foarte rațional. Nici cu intuiția nu stau prost. Îmi frec mintea să înțeleg: De unde am cunoscut eu locul acela din munți? Locul unde sunt Bătrânul și Demian. L-am mai văzut cu siguranță.

— Pentru mine, e simplu. Ai mai fost odată acolo în altă viață. Memoria ancestrală există în fiecare om. Trezirea ei e o problemă grea. Nu imposibilă. Grea. Când ai trezit-o, însă, omul capătă puteri cu totul ieșite din comun. Poate face ceea ce oamenii simpli numesc minuni.

— Asta mă frământă, Varaine. Mi s-au întâmplat anumite lucruri care intră în această categorie – așa zise minuni. Nu le dau de capăt. Interpretarea mistică nu poate fi acceptată de unul ca mine. Eu cântăresc și măsoar cu instrumentele mele. Foarte exacte. Foarte raționale. Asta e marea problemă: Fenomenele pe care le-am descoperit nu se lasă cântărite și măsurate.

— Nu-i problemă, fecior! Mai precis, nu-i una pe care s-o rezolvi tu. Cei mai mari specialiști în fenomenele paranormale au ajuns la concluzia că încă nu le pot descoperi bazele. Și au decis să le consemneze numai efectele. Să le studiem pe îndelete, cu mare grijă. Să nu facă o boacănă. Cam asta ai și tu de făcut.

— Influențarea gândurilor, pe care o practici tu, sub formă de descântec, o înțeleg. Telepatric o înțeleg. O pot și practica. Saltul în timp, la fel. Numai că, atenție! Noi nu știm să sărim sute de ani. Ori mii. Ori zeci de mii.

— Da. La asta nu m-am gândit. Nu-mi era necesar. Spionii trăiesc și luptă numai câțiva zeci de ani. În rest...

— Aici e buba, nene. Îmi aduc aminte de treburi foarte vechi. Să nu spui că nu ți s-a întâmplat și ție!

Puteam nega? Puteam dezvălui viziunile din starea de comă? Simțeam o îndoială. L-am întrebat:

— La ce ți-ar folosi?

— Interes major, Varaine! Adunarea forțelor lăsate de străbuni în cosmos și transmiterea lor mai departe, către succesorii noștri.

Era o idee. Una la care merita să meditez în liniște. Singur. Mi se părea că, în mașină, nu era potrivit. Am trecut la cele lumești:

— Cernescule, cât mai putem trebuie să fim foarte tereștri. Lupta aici se duce, în planul fizic. În viața oamenilor.

Matrozul s-a scărpinat gânditor în cap:

— Ai dreptate, boierule. Jur împrejur sunt găștile bubule. Iar noi despicăm firul în patru.

— Exact. Asta iar avantaja teribil. Puneți ordine în gânduri! Bătrânul nu acceptă dezlânații. Calculează exact ce ai de raportat! Și de cerut.

— Bine, bine, a făcut matrozul, recăzând în muțenie.

La Suceava, am făcut popas pentru masă. Mâncam amândoi în silă. Gândurile ne fugeau departe. O singură breșă în tăcerea lui Cernescu:

— Dacă s-ar scula Ștefan din mormânt, ar avea pentru ce ne judeca. Așa dezbinați n-am fost în întreaga noastră istorie.

— Trece și asta, Cernescule, l-am asigurat eu. Țugulanul a început să se adune.

— La ce, boierule? La găști? Că asta e boala românului actual: gașca. Moștenirea fanariotă. Nu poate unul scoate o vorbă, fără ca alt Țugulan să nu întrebe: Bă, ăsta cu cine-i? Cu Roman ori cu Iliescu? Cu Convenția ori cu feseneul? De parcă n-ar mai fi nici un tip lipsit de spirit gregar în întreaga țară! Nu ești cu ăla, trebuie musai să fii cu celălalt.

— O viziune simplistă a vieții, Cernescule. Începuturile democrației.

— Democrație? Asta e democrație, boierule? Pe timpul mineriadelor, eram jurnalist. Mergeam cu minerii. Am înghițit atâtea gaze, cât n-a dat răposatul în întreaga sa viață. Unii colegi au luat și bastoane. Ori bâte. După cum le-a fost norocul. Asta nu-i democrație, bătrâne! E tâmpenie! Sute de indivizi bolnavi de visul măririi bântuie prin redacții, fac partide. Vor să ajungă șefi de stat. Să-i vadă și să-i aclame Țugulanii. Ceaușescu n-a murit. S-a multiplicat. Boala măririi e cumplită. Un psiholog ne-a adus în redacție fișa lui Neulander. Te sperie. Dictator înăscut. Nea Nicu a fost copil de țâță pe lângă el. Dacă înșfacă puterea, va fi mare jale în România. Pentru toți.

— Trece, trece, măi fecior. Selecția naturală îi mătură pe falșii premianți. Lupta pentru existență scoate la suprafață pe cei adevărați.

— Vax! Care luptă, boierule? Unul cu bâta și cu sacul gol, altul cu bomba atomică și cu sacul plin. Astea-s condiții egale de plecat către capitalism? Cine a băgat laba în caraimanul statului a țâșnit ca o rachetă. Cine a căscat gura trage la șaibă. Și era un caraiman baban. Bine garnisit cu de toate: miliarde de dolari, sute de miliarde de lei, clădiri, vile, magazine... Dar, ce nu era? S-au privatizat ca-n filme. A crăpat Țugulanul muncind în socialism ca să privatizeze pe X și pe Y. Dreptate-i asta?

— Faci tu dreptate? Poate mai târziu. Acum ai niște bubuli în seamă. Dacă nu-i liniștești tu pe ei, fii sigur că te vor liniști ei pe tine! Total și definitiv.

— Mă doare pe mine-n cot de buby! Dacă-l hiperbolizezi, îi faci un bine. Începe Țugulanul să creadă că e o forță.

— Și nu-i?

— Este și nu prea. Cam ca ciuma. Nu-i, că nu îndrăznește să-și arate mutra. Este, că poate ataca pe neștiute. Dar există antidot. Vaccin sigur. Nu prinde la toți. Cine apucă să caște ochii e scăpat.

— Dacă apucă, am zis eu dus pe gânduri. Unii nu mai apucă.

Pentru prima dată, am plecat către Templul Dac pe timp de noapte. Am lăsat mașina într-o parcare din Câmpulung Moldovenesc. Am pornit pe jos. Nici o clipă n-am gândit că ne-am fi apropiat de Templu cu mașina. Era un ritual. Trebuia să mergem pe jos. Așa cum merseseră strămoșii noștri, cu aproape nouăsprezece secole în urmă. Când se retrăseseră din Sarmizegetusa asediată. Când ajunseseră în zona dacilor liberi, în teritoriile vitejilor carpi și luminoșilor costoboci.

Mergeam prin munți, în noaptea înstelată. Cerul se unise cu Pământul într-o lumina albastră violacee. Stelele clipeau tainic, amintindu-mi de visul obsedant. Răscoala din Lumea celor opt stele și exilul pe planeta Pământ... Am rupt tăcerea:

— Cernescule, ce-ți spun ție stelele?

Bunul meu prieten s-a oprit pentru o clipă:

— Mie? Multe. Și nu numai ca navigator. În singurătatea mea de contraspai, le-am studiat și altfel. Așa cum am studiat și fenomenele paranormale, vechile scrieri, cabala, mistica. Multe. Am vrut să cunosc taina vieții și a morții. Și am aflat-o. Nu știu cine mi-a mânat pașii.

— O simplă întâmplare te-a adus față-n față cu anumite adevăruri?

— O forță a fost. Am simțit-o, foarte clar în planul fizic. Căci, pentru unul ca mine, crescut și educat în spirit materialist, ar fi fost absolut imposibil să fiu convins altfel. Așa am aflat cum se poate cere ploaie. Că paparudele nu sunt ritualuri păgâne. Am învățat să implor Soarele. Să-i cer căldură. Am aflat multe. Am ajuns la Credință.

Era interesant. Un spion al unei țări socialiste să ajungă la Credință. Fără nici un fel de educație. Fără îndemn. Puteam afla ceva important:

— Ce s-a întâmplat? Și cum?

— Greu de spus. Pentru orice funcționar ceaușist pripășit în branșă, Cernescu anului 1986 părea un țâcnit. Ai mai văzut tu contraspai să studieze greaca veche, ebraica, hermeneutica, semantica, astrologia, textele vedice? Eu nu mai văzusem. Nici șefii mei.

— Cum au reacționat șefii?

— Bizar. M-au lăsat în pace. N-am făcut nimic câteva luni. Eram supravegheat serios. Pentru alte motive. Scuipasem în sus. Mârâisem împotriva lui nea Nicu. Scrisesem câteva versuri neomenesc de orgolioase.

— Adică?

*Cu mult mai tare decât voi,
E-acela care poartă
Speranță moartă-n ochii goi,*

Credință-n suflet, moartă...

— Da, extrem de orgolios. Poate, din teribilism?

— Poate. Dar și din revoltă. Căci, m-ai definit bine. Sunt răzvrătit împotriva nedreptății. Și minciunii. Exagerez uneori. De asta sunt sigur. Dar, în general, am dreptate.

— Și? Cum a evoluat această ciudată inițiere?

— Boierule, să nu exagerăm! Nu sunt atât de important încât să fi meritat o inițiere. Să-i zicem un drum al cunoașterii. Prin eroare și durere. Având la capăt înțelepciunea. Atâta cât poate încapa într-un tip ca mine.

Înțelegeam ce se întâmplase. Un contraspai educat într-un sistem rigid pornise de unul singur pe calea cunoașterii, într-o direcție total interzisă de ideologia oficială. Era atât de interesant de aflat cum reușise!

— Șefii te-au lăsat?

— Foarte ciudat! M-au lăsat în plata mea. Nu produceam mai nimic. Eram extenuat de studiu și experiențe. Căci, am verificat totul pe pielea mea. După materiale de parapsihologie ultrasecrete. Am aflat, cred eu, secretul religiilor. Și taina misticismelor care înlănțuiesc lumea. Taina dezastrelor provocate de om prin profeții negre. Tainele ascunse în culorile spectrului, în cifre, în cuvinte, în semne, în note muzicale... Căci există o legătură între tot ce vezi. De la piatră, la om.

— De asta sunt sigur. Mă mir că ai supraviețuit.

— Și eu mă mir. De aceea cred. Cred cum puțini oameni de pe pământ sunt în stare să creadă.

— Te înțeleg, Cernescule. Te înțeleg mai bine decât crezi tu. Ce te mâna?

— Convingerea că România era legată cu un lanț misterios. Un lanț inexplicabil prin mijloace clasice. Un lanț de magie neagră. Dacă există așa ceva. Oamenii se robotizaseră. Acționau ca somnambulii. Așa mi se părea mie. Mințeau cu nonșalanță. Jucau teatru. Nu trăiau. Eram dispus să-mi dau viața pentru a distruge lanțul misterios. Lanțul inexplicabil în plan fizic.

— Ce-ai făcut?

— Ceea ce nu ar fi făcut nici un contraspai comunist. Căci eu nu am fost membru de partid. Am fost comunist. În 1968, când nea Nicu a avut curajul să înfrunte monstrul sovietic, am devenit comunist. Și așa am rămas. Până în octombrie 1980. Când am înțeles că ceva nu era în regulă. Teoria nu corespundea cu viața reală. Burghezia proletară era la fel de rea ca cea descrisă în cărți. Iar legea... Ei, bine, legea era încălcată. Iar demnitatea noastră, târâtă în noroi.

Era un fel de spovedanie ceea ce-mi spunea Cernescu. L-am chestionat:

— Ai vorbit cu cineva?

— Da. Ajunsesem la concluzia că trebuia să vorbesc. Unele mistere le-am explicat subordonaților mei. Altele, unor prieteni. Tot ce era logic, cu probe în plan fizic, era receptat de cei din jur. Restul, nu știu...

— Mare minune că trăiești!

— Am supraviețuit. Și am învățat să nu mă amestec în anumite lucruri. În cele la care nu am voie. În cele care nu-mi este dat să le cunosc.

— Ți-ai dorit moartea?

— Enorm! Ca pe cea mai mare salvare. Ca pe singura salvare. Nu puteam vorbi. Nu mă puteam exterioriza. Mă sufocam. Deși testele medicale erau perfecte. Nu voiam să mă supun condiției de animal. Voiam să mor. N-a fost însă voia lui.

Începeam să am o bănuială. Una extraordinară. Nimic nu era nou în ceea ce auzeam:

— Cernescule, care e steaua ta? Ca navigator, ai o stea, nu! Bunul meu prieten a stat o clipă în cumpănă. Era o taină a lui. Apoi a spus decis:

— Varain, noi suntem legați printr-o legătură mai aparte. Nu o pot defini. O simt. Pentru ea nu sunt cuvinte. Acum, nu sunt. Poate că, altădată, vor fi. Steaua la care s-a oprit inima mea a fost Alcor. Demult s-a petrecut asta. Mi-am botezat fiica cu anagrama stelei. Am simțit pentru Alcor ceva aparte. Știi numele ei de taină?

Da, îl știam. Celălalt nume al stelei Alcor, a opta stea din Carul Mare, era Saidic. Nu mai eram singur pe pământ. M-am oprit, am lăsat jos rucsacul. L-am prins pe Cernescu de umeri, privindu-l în ochi:

— Mă, țugulan răzvrătit! Mă! Cum să-ți mulțumesc?

Cernescu privea nedumerit. Cine în locul lui ar fi făcut altfel? Oricine ar fi fost derutat. Dar el, navigatorul, obișnuit să cântărească și să măsoare totul? Cu calcule exacte? Cu explicații foarte logice? Limitat la fenomene cu manifestare în planul fizic?

— Varaine, ce te-a apucat? Povestea e poveste. Așa a fost. Ce te-a apucat?

— Nimic, Cernescule. Am înțeles ceva. Ceva important. Spune mai departe. Ce ai făcut? Mai apoi, ce-ai făcut?

— Exact asta, ce-mi ceri tu:

Hai, spune mai departe!

Poveștile nescrise

în strămoșeasca carte

De taine și de vise...

— Adică?

— Am plecat să-L caut pe Stăpânul Universului. Eram convins că există. Că nu poate fi așa cum îl descriau oamenii. Ori anumite religii. Că se manifestă

în mii de forme și fenomene. Că eu, un om de pe planeta Pământ, nu pot să mă aseamăn cu el. Fără să știu nimic. Fără să știu când.

— L-ai găsit.

— Da. L-am găsit. M-au dus străbunii până la El. I-am cerut iertare pentru trufie. Și i-am oferit viața mea. Altceva nu aveam. Eram un contraspai sărac. Credeam că viața era cea mai importantă avere a mea. Și m-am rugat fierbinte să mor. Poate că o făceam și pentru a scăpa de chinurile vieții. N-am murit, însă. A murit în mine frica de moarte. Și am înțeles că cel mai important dar pentru un Om nu e viața. Că viața, fără Lumină, Credință și Demnitate, nu merită trăită.

Era clar. Mai clar de atâta nu se putea.

— Hai spune mai departe! I-am îngânat eu.

— N-am devenit un mistic. Nici un religios. Am devenit ceea ce vezi. Pentru că am aflat ce trebuia să aflu. L-am aflat pe adevăratul Stăpân. Pe Adevăratul Dumnezeu. Cel care ne-a dat mintea pentru a gândi. Și intuiția pentru a prelungi gândirea. Cel care ne-a dat Lumina cunoașterii și adevărului. Cel care creează și distruge. Cel care este în afara voinței și cunoașterii noastre. Și dincolo de imaginația noastră. Și totuși, El se manifestă în conștiința, în voința și în imaginația noastră. Așa cum se manifestă în tot ce este în univers.

Am ridicat gânditor privirea către Cer. Stelele clipeau blânde și bune. O mare enigmă se dezlegase în mintea mea. Mai erau încă multe. Cea mai dureroasă, însă, își aflase dezlegarea.

— Hai, Cernescule! I-am îndemnat eu. Ne așteaptă Demian și Bătrânul. Nu te mai frământa! În noaptea asta, neamul românesc a fost dezlegat de un mare blestem. Se va mira întreaga lume de cele ce se vor petrece în România. În opt ani, nu mai mult, vom urca unde nici nu visezi.

Pășeam unul după altul pe poteca de munte. Cernescu avea o nedumerire.

— Varaine, tu nu ești un tip expansiv. De ce m-ai prins de umeri? Ce ai vrut să spui?

Eram în dilemă. Dacă îi spuneam matrozului povestea răzvrătirii stelare, nu m-ar fi crezut. Și totuși, porunca din mine era clară: Spune! Am început să-i deapăn povestea. Așa cum știam eu. Și cât știam eu. Spre surprinderea mea, matrozul n-a comentat. A spus numai încetișor:

— Înseamnă că suntem un fel de frați. Dacă povestea e reală...

Sincer, nici eu nu mai știam cât era real. Era fantastic. Incredibil după legile omenești. După legile breslei spionilor, era o fabulație.

Am început urcușul pe panta abruptă. Ieșise luna. Era lumină ca ziua. Nespus de frumos. Mergeam ușurat, ca după o baie. O baie deosebită. Mă scăldasem în Adevăr. Cu cât urcam, cu atât eram convins că aflasem cealaltă parte de Adevăr. Cea relevantă de Cernescu.

— Cernescule, i-am spus eu într-un târziu, crezi că între creștinism și religia străbunilor noștri există vreo contradicție?

— Nu! Nu există nici un fel de contradicție între religiile care apără și cultivă tot ce e frumos în om nu există contradicții! Iubesc orice religie care respectă viața, sub toate formele ei. Care respectă Legile Universului.

— Și lupta religioasă?

— Manifestare a orgoliului omenesc. Căci, unii slujitori ai cultelor nu se pot dezbăra de orgoliu. O haină grea și periculoasă pentru cel care o poartă. Și pentru cei din jurul lui. Solii cerești au fost nenumărați. Stăpânul care i-a trimis, numai Unul. Stăpânul Universului.

— Interesantă viziune! La puțini am întâlnit-o. Ești sigur că-i așa?

— Atât de sigur cât poate fi un om. Adică, așa sper să fie. Un sol care și-a demonstrat puterea a fost Jules Verne. N-a pretins că e trimis ceresc. N-a anunțat că e profet. A fost un modest funcționar. Dar, cele mai mari și sigure profeții confirmate pe Pământ ale lui sunt. Cu un secol înainte, a descris cu precizie avionul, elicopterul, submarinul, energia atomică, holograma, televizorul, telefonul... Pe aici, pe aproape, e legendarul loc în care ar fi poposit cândva. Prin acești munți. Așa e legenda; a venit în munții Daciei, a simțit ceva și a scris Castelul din Carpați. Tot o profeție. A descris imaginea tridimensională, însoțită de sunet. Mai vrei ceva?

— Da, Cernescule! Aș vrea să știu ce vizezi tu să faci. După ce terminăm confruntarea cu bubulii.

— Vis, vis, vis... Frumos sună! Să nu ți se pară ciudat, Varaine! Aș vrea să fiu un modest scriitor. Să locuiesc într-o casuță liniștită. Și să am inspirația lui Jules Verne. Să le spun oamenilor lucruri frumoase. Să sfărâm profețiile negre. Să semăn speranță. Căci, nu știu dacă ai observat, Jules Verne n-a aruncat nici o profeție neagră. N-a amenințat cu focul, pucioasa ori sfârșitul lumii...

Da, așa era. Jules Verne fusese un profet foarte optimist. Iar profețiile sale se dovediseră punct cu punct. Cu ani în urmă, fiind în zona Grinteș, un localnic îmi arătase locul unde înoptase scriitorul profet. Pe locul acela fusese un han. Urmele mai stăruiau în ruine și în mințile țăranilor moldoveni.

Demian și Bătrânul ne așteptau. Stăteau calmi și gravi, la masa de lemn. Nimic artificial în atitudinea lor. Spiritele luminate sunt întotdeauna simple.

— Ați venit, a constatat Demian cu vocea-i blândă. Vocea pe care o auzeam ori de câte ori eram în situații periculoase.

Am salutat politicoși. Așteptam să fim întrebați. În Templul Dac, nu se vorbea inutil. Eram în imperiul necesității. Al Timpului. Și al Spațiului.

— Veți rămîne aici două zile, a precizat Bătrânul. Aveți timp pentru toate. Acum, trebuie să vă odihniți. E aproape ora trei.

L-am urmat tăcuți pe Bătrân. Am străbătut un culuar scurt. La capăt, s-a deschis o încăpere la fel de largă ca aceea pe care eu o botezasem în gând bibliotecă. Era luminată artificial. Cu un dispozitiv misterios. O lampă globulară.

Răspândea lumina cu întreg corpul. O lumină neobișnuită. Nu știam cum funcționa. Auzisem de lămpile vechi de milenii. Ceva mă îndemna să cred că un astfel de dispozitiv se afla în fața mea. În toți cei patru pereți ai încăperii se aflau uși.

Bătrânul a deschis prima ușă din dreapta, precizând:

— Aici veți locui. Mâine, la ora zece, vă așteptăm, Știți unde.

Am pătruns cu Cernescu în cameră. Din nou, surpriză. Era bine mobilată. Trei paturi, așezate ca la hotel, ocupau peretele din stânga. În față, se vedea o ușă de lemn. Intrarea în baie. În dreapta, lipită de perete, o masă cu trei scaune, un cuier și un dulap masiv. Lumina venea tot din tavan. Tot dintr-un dispozitiv în formă de glob luminos. Am pășit singur către ușa băii. Auzeam un vuiet ușor. Am deschis-o și am înțeles: apa curgea continuu. Un izvor subteran. L-am atins. Rece ca gheața. Viața din munte se desfășura după legile foarte bărbătești. M-am spălat pe față, m-am șters cu un prosop aspru, de cânepă, și mi-am făcut instinctiv o cruce bărbătească. Doamne, ajută!

Cernescu se așezase pe unul din paturi. Privea gânditor în jur.

— Ce-i prietene? l-am întrebat cu voce scăzută. Fără să-mi dau seama, începusem să vorbesc domol, ca Demian.

— Nu știu exact ce-i, a răspuns matrozul. Ceva e cum trebuia să fie. Asta simt eu. Mă întreb, ca, orice om al secolului douăzeci, dacă cei care au inventat lampa din tavan puteau fi numiți barbari, primitivi, înapoiați. Așa cum am fost noi învățați să credem.

— Știi ce-i asta? l-am întrebat eu.

— Da. Știu. O lampă care luminează continuu. Mii de ani. Am citit de așa minune. E prima dată când o văd.

— Mergi și te spală, frate! Acum e timpul să dormim.

M-am culcat și am dormit ca un prunc. Fără griji. Eram Acasă. Dimineața, ne-am prezentat punctuali, în bibliotecă. Ne aștepta numai Demian. Știm și de ce. Credința. Orice acțiune de pe planeta Pământ începe datorită Credinței. Sau Necesității. Noi credeam și trebuia să îndeplinim o misiune. Una de care depindea supraviețuirea neamului nostru. Poate, întreaga omenire.

— Ești frământat, Varaine, a început Demian. Descarcă-ți sufletul!

Am început să vorbesc. Era simplu. Ideile curgeau limpezi:

— Sunt frământat, părinte. Derutat. Am avut un vis straniu. Am văzut revolta din Lumea celor opt stele. Și venirea pe Pământ, în Varanha. Vreau să știu adevărul! Dacă acest lucru nu este interzis de Credință.

— Varain, eu ți-am deslușit Legile. Atâtea câte trebuie să știi. Vei afla și altele. Nu Totul. Nici eu nu știu Totul. Ține minte, Varain, o altă Lege a Cerului și Pământului: Credința adevărată ; nu interzice aflarea Adevărului. Credința adevărată obligă la aflarea Adevărului. Căci, numai prin Adevăr, Omul poate fi liber.

— Părinte, e adevărat ceea ce am văzut în vis?

— E adevărat. Pe Pământ sunt neamuri multe. Nu toate au venit din același loc. Și nu toate deodată. Am trăit, însă, împreună. Am căpătat o Soartă comună. Așa a fost voia Adevăratului Dumnezeu. A venit Timpul în care destinul personal trece în destin național și planetar. A venit timpul marei împăcări. Așa simt eu voința Adevăratului Dumnezeu. Lucrurile nu vor evolua ușor. Răul din oameni nu dispare la un semn. Va fi o luptă pentru eliberarea de rău. Aceasta este ultima cătușă a neamului omenesc: răul din el însuși.

— Bubulii știu cine suntem noi?

— Știu exact. Și se tem cumplit. Sunt atât de dependenți de rău, încât vor dispărea odată cu el. Până atunci, însă, vor lovi cu disperare. Cei mari ai lor știu că sunt condamnați de Cer și de Pământ. Căci au lucrat împotriva Cerului și Pământului. Au, inventat religii. Au făcut profeții dezastruoase, pentru a descuraja omenirea. Pentru a o devia din drumul către Lumină. Au inventat și inventează zei. Au falsificat documente și multe alte moșteniri ale neamului omenesc. Au semănat ura. Au cultivat minciuna. Au ridicat frica la rang de religie, folosind-o împotriva Legii Cerului și Pământului. Împotriva Oamenilor de pe planetă.

— Ce vor face, acum, părinte?

— Vor încerca să dezlănțuie un război religios de nivel planetar. Vor inventa profeții negre, de natură să înspăimânte lumea. Vor folosi cele mai mari descoperiri ale științei, pentru a-și impune religiile inventate. Vor căuta să dezbină omul de om, prin ură și neîncredere. Să sfărâme tot ce e frumos și bun în om. Să ne demoleze Credința. Să facă o apă și un pământ, din omenire și planetă. Să domine întreaga omenire.

— Părinte, în confruntare, am sărit în viitor, de multe ori. N-am îndrăznit însă să o fac și pentru a-mi cunoaște viitorul. Și nici nu vreau să-l cunosc. Dar omenirea părinte...

— Taci, Varain! Știu ce vrei să spui. Grijile omenirii nu cad în sarcina ta. Are Dumnezeu grijă de toate. Omenirea va supraviețui. Și se va ridica spiritual cum n-a visat vreodată.

— Părinte profețiile susțin venirea anilor apocaliptici. Ani de mari frământări pentru omenire. De mari dezastre și pedepse cerești.

— Varain, nu fi copil! Omenirea a fost mereu frământată. Orice frământare de care devii conștient pare mult mai mare. Anii ce urmează nu vor fi mai răi ca cei dinainte. Mai mult ca sigur, vor fi mai buni. Vom afla multe din Universul nostru. Căci, solii cerești vor veni. Fii sigur că vor veni! Nu vor veni pentru a crea religii noi. Vor veni cu probe vizibile pentru orice muritor. Vor veni ca simpli călători stelari. Multe ne vor spune solii. Tare multe... Și multe văluri negre vor cădea de pe ochii oamenilor.

— Și profeții?

— Profeții sunt de multe feluri. Unii, fabricați de bubuli, anume pentru a crea panică și teroare. Pentru a impune stăpânirea bubulă pe calea religioasă.

Acolo unde nu o pot impune pe alte căi. Alții sunt oameni simpli, cuprinși de nostalgia mării. Ori căzuți în eroare, delir și fanatism, prin autosugestie. Știi ce înseamnă asta?

— Știu părinte. Un om sugestiv, cu o credință puternică dar eronată, poate să facă enorm de mult rău în planul fizic. Inclusiv lui însuși.

— Exact, Varain! Aceasta este credința greșit dirijată. Căci, prima lege a Omului e să apere viața completă, așa cum a fost creată la primul început. Ia aminte, Varain! Voia Dumnezeu străbunilor noștri a fost ca tu să înveți valoarea Informației reale. Vor apare profeți fabricați prin drog și sugestie, prin hipnoză și telekinezie. Oameni care nu vor purta vina pentru ceea ce vor spune ori vor face.

— Zombie, le spunem noi, părinte. Roboți umani, fixați pe anumite idei de către bubuli. Ori de către alte forțe negative.

— Aceștia trebuiesc vindecați pe cale omenească. Cereți-le să-și demonstreze puterile în planul fizic! Odată dovediți ca simpli închipuiți ori actori, psihoza de masă va înceta.

— Părinte, o grea problemă se ridică în fața noastră. Am informații sigure că bubulii vor încerca să pună în contradicție creștinii ortodocși cu cei catolici. Și pe amândouă ramurile, cu noi. Ce-i de făcut?

— Varain, te frământă prea mult pentru probleme deja rezolvate. Între credința noastră și cea creștină nu e nici o contradicție. Soli cerești au fost mulți. Zamolxe a venit printre noi. Ne-a eliberat din lanțurile fricii de moarte, din sclavia viciilor, din robia necunoașterii, din animalitatea violenței fără scop just. Ne-a făcut Oameni. Ne-a învățat exact ceea ce a propovăduit mai apoi Iisus Cristos. De aceea, noi am îmbrățișat creștinismul. Era o continuare, nu o distrugere. Deformările de după Cristos, produse de orgoliul unor oameni care au îndrăznit a crede că pot modifica Legile, sunt vizibile. Și foarte criticabile. Ele sunt numai forme, fără conținut și durată. Adevărata Credință trece dincolo de ele. Adevărata credință își are axul în inima omului și în Inima Cerului,

— Și dacă vom fi acuzați de erezie, părinte Demian?

— Fanatismul religios, Varain, pornește din necunoaștere. Și din animalizare. Din primitivizare. Din exacerbarea subconștientului până la delir. Adevăratul om, Omul, nu este fanatic în nici o direcție. El știe Legile. Știe că un singur Dumnezeu e în Universul nostru. Că nu contează în ce fel te rogi Adevăratului Dumnezeu: Poți s-o faci în templu ori în biserică. Pe câmp ori în munți. Poți s-o faci în orice limbă. Principalul e să crezi sincer. Și să scoți la iveală tot ce e mai bun și mai frumos în om. Aceasta e adevărata Credință. Să faci din om exact ceea ce a vrut Creatorul: O ființă liberă, inteligentă, instruită, pașnică, iubitoare de adevăr și dreptate, nesupusă viciilor... Un Om, înțelegi?

Înțelegeam. Între desfrâul inițiat de bubuli și extremismul unor fanatici, era Adevărul. Calea de mijloc. I-am mulțumit părintelui Demian și l-am întrebat ce am de făcut în continuare. Răspunsul lui m-a cutremurat:

— Vei rămâne aici un timp. Ai multe de învățat. Nu religie. Noi nu facem o religie nouă. Noi împăcăm prin Adevăr. Mai ai de învățat multe Legi. Pentru tine. Pentru a le spune altora. Pentru că, nu uita Varain, Dumnezeu vorbește oamenilor prin gânduri. Dar nu tuturora. Și niciodată prin vorbe. Numai oamenii folosesc vorbele.

Venise rândul lui Cernescu. Era calm. Mai mult calm decât îi era firea. Demian a început să-i spună Legile. Atâtea câte îi erau necesare:

— Trebuie să te întorci între oameni. Ține stânga jos! Nu fi violent! Fii Om! Destinul tău e pacea. Nu-ți este dat să verși sânge, Asta e bine. Ai multă treabă. Ce nu știi să faci?

— Începutul părinte. De unde încep?

— De la cele omenești. Bubulii au semănat disperare. Tu seamănă Speranță. Cerul v-a face-o să rodească. Secole de-a rândul, bubulii au crescut teama din oameni. Ridică dreapta! Din ea va curge Curaj. Vei umple inimile și sufletele oamenilor de cutezanța măsurată a Omului. În mare taină și cu diabolică stăruință, bubulii au plantat pomul discordiei. Din el cad fructe otrăvite: ură, neîncredere, lipsa de înțelegere între neamuri. Caută acest pom potrivit! Caută-i rădăcina veninoasă și tai-o! Vei reuși! Ai inimă bună. Vei reuși! Acesta e Destinul tău, hotărât de El! De Dumnezeul strămoșilor noștri.

— Părinte Demian, eu nu simt chemarea pentru religie. Nu pot fi profet. Cred și gândesc ca om de rând. Ca un om de rând trăiesc. Nu pot fi altceva.

— Nici nu trebuie să fii altceva. Știu ce visezi. Să primești darul lui Verne. Roagă-te pentru el! Căci este mare dar. Nu uita! Orice vei cere pentru oamenii din jur, vei căpăta! Să nu ceri pentru tine nimic, niciodată! Vei primi exact ce meriți. Asta e tot. Când vei avea nevoie de mine, vei ști să mă găsești. Respectă Legile Cerului și Pământului! Vei fi ocrotit de Cer și Pământ.

— Părinte, îți mulțumesc! Voi pleca în vâltoare. Bubulii îmi vor putea lua libertatea ori viața. Credința și speranța, niciodată! Niciodată!

— Libertatea, viața și moartea sunt daruri cerești. Oamenii nu au dreptul să se joace cu ele. Și asta să ții minte, Om din neamul Oamenilor.

— Voi ține minte, părinte! Voi ține minte! Libertatea, viața și moartea sunt daruri cerești. Nimeni nu are voie să se joace cu ele! Voi ține minte!

Am ieșit pe munte. Soarele blând, de septembrie, era în zenit. Ploua cu lumină și pace. Nesfârșiții codri ai Moldovei și Transilvaniei se întindeau cât vedeam cu ochii. Ne-am așezat pe iarba grasă și moale, cu privirea către bolta albastră. Mai aveam o zi și ne despărțeam:

— Cernescule, nu ți se pare că e un vis?

— Uneori, da. Pentru ce am fost pregătiți noi? Ce am ajuns? Cine ar fi putut bănui vreodată?

Da. Nimeni n-ar fi putut bănui. Căci, cu toată știința lor, bubulii nu reușiseră să citească tainele Cerului și Pământului. De la o zi la alta, înțelegeam tot mai mult tragedia lor de hibrizi degenerați ai unei experiențe

nereușite. Crezuseră că sunt propriii lor creatori. Declaraseră sus și tare că Dumnezeu e mort. Ei, niște pigmei amărâți. Nu înțeleseră că fiecare ființă din lume își are locul ei. Și nici nu voiau să înțeleagă. Căzuseră și în cealaltă extremă: fanatismul religios și misticismul. Cu mintea lor bolnavă, creaseră imaginea unui fals dumnezeu, răzbunător și crud. Imagine menită să înspăimânte omenirea. Să o aducă la ascultare față de false legi. Inventaseră ideologiile antiumane. Le răspândiseră. Se jucau încă de-a zeii pe planetă. Un joc periculos pentru omenire. Un joc al cărui sfârșit începuse.

Am dormit la soare, pe piatra muntelui. Acolo era leagănul nostru cel dintâi. Și locul nostru cel de pe urmă.

A doua zi, ne-am prezentat în fața generalului Boureanu. Bătrânul ne aștepta cu o singură hârtie în fața sa. O pagină scrisă îngrijit, de propria-i mână. Barba îl întinerea. Apăruse, deci, o schimbare în înfățișarea enigmaticului comandant al Octogonului.

— Raportează, Varain! a fost ordinul.

— Toți trei vrem să ieșim la confruntare directă. Vă cerem aprobarea.

— Iese numai Cernescu! Tu rămâi aici! Ursu pleacă la Cremene, în Elveția. Acolo, se pregătesc treburi urâte pentru România. Trebuie deșuate. Toate. Asta, însă, e treaba lui Cremene. Cernescule.

— Ordonăți, domnule general!

— Bubulii pregătesc pe îndelete dominația lor în România. Și a monarhiei străine. Planul diabolic e urmărit pas cu pas. Nu se mai grăbesc. Merg în ritmul impus de analiștii lor. Nu renunță la plan. Mizează pe ignoranța tineretului și pe senilizarea celor în vârstă. Pe uitarea înfeudării trecute. Vei lucra cu mine și Cremene pentru deșuarea acestui plan. Fără violență! Fără suferințe pentru români! Inclusiv pentru cei manipulați. Trebuie treziți din beție! Căci e beție, e drog, e manipulare.

— Am înțeles!

— Bine! Următorul ordin: anihilarea completă a forțelor kaghebiste active și de rezervă. De la agent, la conservă, totul trebuie să ajungă pe mâna legii române. Să răspundă pentru trădările lor! Noul lor plan îl am în față. Numele conspirativ - Pana. Denumirea vine de la pana cu care se despică copacii vârtoși. Științific este denumit Mijloace, metode și procedee și inițiere, dezvoltare și exploatare a conflictelor intraetnice în România. Cuprinde următoarele direcții de acțiune, pentru dezbinarea românilor și fărâmițarea României:

Unu: Dezbinarea pe criteriul teritorial, până la separarea în vechile provincii. În acest sens, se vor iniția acțiuni complexe de creare a unor animozități, nemulțumire, suspiciuni... Cunoști tacâmul?!

— Da, domnule general. Sunt moldovean. Am crescut la marginea pustiei. Cunosc metehnele frățiorilor.

— Doi, a continuat impasibil generalul. Crearea și dezvoltarea conflictelor religioase. În acest sens, se vor folosi „profeți”, prezicători, ghicitori, vrăjitori și tot soiul de șarlatani din această tagmă. Te-a instruit părintele Demian, da?

— Da, domnule general.

— Trei: Transformarea diferențelor de opinii politice în conflicte sângeroase. Cam ca cele din 1989-1990. Știi ce ai de făcut?

— Da, domnule general. Românismul înainte de toate! Români suntem de când ne naștem și până intrăm în mormânt. Politica cade pe planul doi.

— Atenție la românism, Cernescule! Să nu cădeți în extremism! Să fiți dreپți și buni cu cei care soarta i-a făcut să trăiască printre noi! Să-i ocrotiți după legea noastră cea veche! Pe cei dintre ei care greșesc să-i judecați drept, după aceeași lege și cu aceeași măsură cu care sunt judecați românii! Să vii faceți prieteni! Să nu lăsați pe cei veniți cu gânduri rele, inclusiv dintre ei, să vă dezbine!

— Am înțeles, domnule general!

— Mai am, a precizat Bătrânul. Românismul va fi lovit din toate părțile. Va fi etichetat cu cele mai murdare etichete posibile, cunoști arsenalul, nu? L-au folosit și bolșevicii. Să nu vă temeți! Să nu vă descurajați! Oamenii înțeleپți din toată lumea nu se lasă păcăliți de etichete și calomnii. Ei au informații exacte, fapte concrete. Și un ultim aspect: mișcarea de demnitate românească va fi atacată cu agentură de influență și dezbinare. Se vor căuta orgolii exploatabile. Se vor semăna legende de dezbinare. Vă vor oferi sume mari de bani, onoruri, posturi și privilegii. Să nu vă lăsați! Să vă țineți ca frații! Căci, în voi stă forța României. Ceilalți se vor da după un vânt ori altul, se vor închina la o poartă ori alta, pentru a le fi bine o zi sau un an. Națiunea română are nevoie de marele bine. De binele etern.

— Am înțeles, domnule general!

— Bine! Trecem la punctul patru. A patra direcție de acțiune pentru crearea conflictelor intraetnice: conflictul între bogați și săraci. Cel care face avere prin munca și inteligența lui se află în lege și dreptate. Nu toți pot s-o facă, pentru că oamenii nu sunt egali. Nici sub aspectul calităților înăscute, nici ca destin. Normal este ca fiecare om să înțeleagă asta. Bogăția făcută pe cale legală nu e furt. Cea produsă prin mijloace ilegale și imorale este și furt și crimă. Asta să explici tu oamenilor! Te vor înțelege. Să ceri cuvântul legii în miile de cazuri de furt din averea națională! Pentru ca fiecare cetățean să înțeleagă exact raportul bogăție-sărăcie.

— Am înțeles!

— A cincea direcție de acțiune a kaghebiștilor, dar nu numai a lor: constă în menținerea stării de incertitudine și culpabilizare generală, creată prin diversiunea din decembrie 1989. Cunoști bine problema. Ai fost în miezul evenimentelor. Să nu fie zi din viața ta fără să faci ceva în această direcție! Demască adevărații asasini! Demască impostorii! Fă lumină în această direcție!

Lumină deplină! Să știe fiecare om al țării adevărul. Să știe cum să cântărească pe cei care vin în fața lui să-i spună o poveste sau alta.

— Am înțeles, domnule general!

— Cernescule, am încredere în tine. Știu că nu te mai temi de nimic. Ai trecut de viață și moarte. Ai tot ce-ți trebuie pentru a învinge. Nu vei fi singur. Milioane de trăitori pe acest pământ vor fi alături de tine.

Cernescu tăcea. Bătrânul terminase de transmis ordinul de misiune. Gândea la ceva. Calcula. Apoi s-a decis:

— Încă ceva, Cernescule! Demască public diversiunea antisemită și cea revizionistă maghiară! Sunt două diversiuni foarte la modă. Ai toate informațiile pentru a face lumină în această direcție.

— Voi face exact ce trebuie, domnule general!

— Fă-ți datoria! Spiritul Daciei libere s-a trezit în români. Și nu numai în ei. Toți coborâtorii din Dacia și Hiperborea au început să-și aducă aminte cine sunt. Memoria ancestrală s-a deschis la Timpul hotărât de Ei. Omenirea intră sub Zodia Adevărului. Lupta cu minciuna va fi cumplită. Adevărul va învinge. Adevărul trebuie susținut cu probe temeinice, științifice. Nici o teorie nu rezistă în fața practicii. Căci, oamenii trăiesc în planul fizic. Și trebuie să trăiască omenește!

În acel moment, am auzit vuietul muntelui și cântecul fiarei divine. Cântecul Lupului Alb. Înțelesesem ce însemna asta. Cernescu nu mai întâlnise niciodată așa minune. Stătea cutremurat. Minte sa educată în spirit logic și matematic nu putea înțelege.

— E Lupul Alb, l-a lămurit Bătrânul. Spiritul Hiperborei și al Daciei libere. Spiritul neatârării și nesupunerii față de invadatori. Întreaga Europă l-a cunoscut. Și-L va recunoaște. Căci, toți europenii sunt născuți în unul și același leagăn. Oaspeții, veniți ulterior, sunt extrem de puțini.

— Bubulii ar putea susține că aceasta înseamnă păgânism, și-a exprimat Cernescu îndoiala.

— Bubulii vor încerca să spună multe. Nu vor putea însă nega realități evidente. Apostolul Andrei, creștinătorul Daciei, a fost condus peste Istru de un Lup Alb. Așa spune legenda creștină. Să-l văd pe cel care o contestă! Câți sfinți creștini au trăit în sihăstria lor, împreună cu lupii? Mulți, tare mulți. Dacă ne vom întoarce în timp, în Europa preistorică, îl vom găsi pe Apollo Lupus Luminos. Nu e vorba de păgânism, ci de o mare taină. Lupul Alb nu înseamnă ferocitate și violență! Înseamnă libertate și neatârare! Nu numai pentru noi. Pentru toți europenii. Și pentru alte neamuri.

Cernescu tăcea cu capul plecat.

— Vino și vezi! a ordonat Bătrânul.

Am ieșit în tăcere din Templu. Pe culmile munților, lumina condensată se rotea lin. Două ființe uriașe, cu chip omenesc, așezate spate în spate, acopereau întregul orizont.

— Lumina coboară în Carpați. În patria carpilor și costobocilor.

Începusem să înțeleg ceva. În limba străbunilor, dac însemna lup, iar costoboc, însemna luminos. Pe pământul țării, existaseră oameni luminoși la trup și suflet, la minte și spirit. Nu dispăruseră. Se ascunseseră de răutatea năvălitorilor în mintea și sufletul nostru, în doine și în mituri, în balade și povești. Din adâncurile stăpânite de Demian, răspunsul se ridica foarte clar:

*Noi ne-am ascuns străbunii
În doine și povești,
Țesute-n taina lunii,
În sate răzeșești.*

*De rău de întuneric,
De lumea cea haină
Ascuns-am Focul Veșnic
Într-o sărmană stână.*

*Făcându-le pe aceste
Și toate câte sunt
Intrat-am în poveste
Și-am devenit pământ...*

— Cernescule, e timpul să pleci! a hotărât Bătrânul. Mergi și-ți fă datoria! Arma să-ți fie informația exactă și gândul bun! Fapta să-ți fie proba celor spuse! Să nu uiți niciodată că ești Om născut din femeie! Să nu te lași înșelat de glasurile sirenelor, de vocile lăudătorilor! Să aperi credința cu arma ta, informația exactă! Să nu te amesteci în lucrurile bisericilor! Fiecare tabără va căuta să te cumpere. Să nu te înclini, nici în dreapta, nici în stânga! Salvarea României este în centru.

Cernescu a strâns mâna întinsă de Bătrân. Apoi, m-a îmbrățișat fără cuvinte. S-a întors și a început să coboare muntele. L-am urmărit mult timp cu privirea. N-a întors o clipă capul. Știa ce are de făcut.

— Va reuși! m-a asigurat Bătrânul. Deși va fi lovit din toate părțile. Va reuși!

După mai mult de o sută de ani de tăcere, primul octogonar ieșea în lume. Nu ieșea să aducă noi credințe. Menirea lui era să spună oamenilor că în ei stă scrisă adevărata istorie a neamului omenesc. Că, în ei există în același timp salvarea și pieirea. Că lupta religioasă era o nouă diversiune pusă la cale de bubuli. Că oamenii nu trebuie să intre în această capcană. Că oamenii trebuie să-și plece privirile către viața lor cea de toate zilele, scoțând la iveală tot ce e mai frumos și bun în ei.

Îl priveam din spate, de departe. Îmi răsunau în minte cuvintele lui:

— Îmi vor putea lua libertatea sau viața. Demnitatea, Speranța și Credința – niciodată! Voi aminti lumii adevărata istorie a omenirii! Voi scoate la lumină Hiperborea și Varanha! Voi dărâma profețiile negre! Voi semăna speranță în suflete și curaj în inimi! Nu voi uita niciodată că sunt Om din neamul Oamenilor! Născut din femeie. Muritor. Supus Legilor Cerului și Pământului care mă ocrotesc.

Omenirea intrase în Zodia Adevărului. Un muritor din cea mai hulită profesie, un anonim prin vocație și educație, fusese ales de Destin să deschidă noua poartă.

Cernescu, lupul singuratic, pășea înainte, dus de-un gând mai presus de înțelegerea omenească. Pentru el nu mai era cale de întoarcere. Își cunoștea Soarta...

*Ne-o crește foc din suflet,
Ne-or plânge-n palme macii,
Când ne-om opri din umblet,
Feciori ai Sfintei Dacii...*

*Vom adormi cu veacul
Și-om deveni zăpadă.
Ne-o pomeni săracul
În plânset de baladă...*

Aceasta era Soarta. Nici un muritor nu reușise să și-o schimbe fără voia Lui. Soarta...

SĂ PRIVIM ADEVĂRUL ÎN FAȚĂ!.

Omul adevărat nu se teme de adevăr, îl privește în față. Îl divinizează. Așa cum divinizează lumina și căldura Soarelui, fără de care nu ar putea trăi. Numai jivinile întunericului nu suportă adevărul. Așa cum nu suportă lumina Soarelui. Așa cum nu suportă adevărata democrație. Democrația stabilizată pe adevăr istoric, nu pe minciună. Nu mai e un secret pentru nimeni că, în România, s-a încercat realizarea unei stabilități bazate pe o minciună istorică. Că s-au falsificat evenimentele din decembrie 1989. Exact ca în august 1944. Și se falsifică în continuare. Că se încearcă refacerea dictaturii sub o formă mascată. Că această așa-zisă stabilitate, bazată pe minciună, nu este în interesul poporului român. Pentru că poporul român nu face parte dintre jivinele iubitoare de întuneric. Neamul nostru a iubit dintotdeauna Lumina. Și i s-a închinat. Așa cum s-a închinat și Adevărului.

Să privim, deci, Adevărul în față! Și să realizăm o adevărată stabilitate în țară! Stabilitatea bazată pe Adevăr și Dreptate. Pe Omenie și Demnitate. Pe o democrație reală. Pe neatârarea națională...

Puterea unei națiuni are la bază Credința, averea, informațiile, forța armată și relațiile internaționale. Toate aceste elemente de tărie ale națiunii noastre au fost puternic lovite de către dușmani. Și sunt în continuare lovite. Sistematic. Organizat. Diabolic de insistent. Cu mijloace, metode și procedee greu de intuit de către omul simplu. Iată de ce cred că datoria mea să dezvălui o parte dintre acestea. Voi face-o fără patimă și ură, cu detașarea profesionistului în informații.

Credința este axul de rezistență al națiunii.

Orice psiholog sau parapsiholog vă va spune că orice succes din viața noastră depinde de credință. De încrederea pe care o are omul în reușita faptei sale! Explicația acestui fenomen este deosebit de complexă. Voi încerca să prezint o explicație simplificată, utilă înțelegerii faptelor care se înscriu în acest subcapitol.

Orice om poate face câțiva pași pe o șină de cale ferată. Dacă, însă, ridicăm șina la trei metri înălțime, foarte puțini se vor încumeta. E aceeași șină. Și același om. De ce nu mai poate merge? Pentru că, în mod greșit, crede că nu poate. Dacă ar fi încrezător în rezultat, ar dansa pe șină. După unele exerciții, care îi insuflă încredere, omul ajunge să meargă pe șina ridicată.

Care este secretul? În om zac forțe deosebit de puternice, nebănuite și nemăsurate încă exact de nimeni. Sunt forțele ancestrale, zestrea subconștientului. Toate funcțiile vitale (circulația sângelui, respirația, transformarea alimentelor în energie, purificarea sângelui etc.) se desfășoară fără intervenția conștientă a omului. Cine își comandă bătăile inimii ori funcționarea stomacului? Nimeni! Marele regulator al funcțiilor vitale este subconștientul. În el se află și ceea ce ne interesează pe noi: depozitul secret de energie psihică, prin care obținem rezultate deosebite în orice domeniu de activitate. Declanșarea acestor energii și obținerea rezultatului dorit sunt legate de două elemente esențiale: credința și visul conștient (idealul, imaginea anticipată și ideală a obiectului sau fenomenului dorit). Cu aceste două elemente, credința și idealul (visul conștient) omul poate face minuni. Asta cunosc bine psihologii bubuli. Și aici lovesc.

Visul și credința sunt armele omului sărac. Sunt, însă, cele mai puternice arme de pe planeta Pământ. Cum se lovește cu ele? Simplu: omul visează producerea unui anumit fenomen, crede că se va realiza, iar fenomenul se materializează văzând cu ochii. Explicația! Visul proiectează în viitor imaginea idealizată a fenomenului dorit, sub formă de emisie energetică (gândul și visul sunt energetice). Între om și vis apare o legătură energetică care îi atrage unul către celălalt. Credința că visul poate fi realizat acționează ca un accelerator, eliberând energii din rezervorul subconștientului care, folosite de om, îl duc pe

aripi către ideal. Cam acesta este mecanismul prin care credința și visul poartă oamenii către viitor. Și nu numai oamenii izolați. Grupurile de oameni, națiunile, întreaga omenire.

Să vedem ce s-a întâmplat și ce se întâmplă cu Credința neamului nostru. În primul rând, trebuie să observăm că nu putem reduce Credința unei națiuni numai la crezul religios. În conținutul Credinței se manifestă o mare varietate de sentimente și trăiri umane cum ar fi: crezul religios, credința în destinul istoric al neamului, idealuri naționale, demnitatea națională, aspirațiile către libertate, dreptate, adevăr, speranța într-un viitor mai bun, curajul marilor fapte etc. La rândul său, crezul religios în cadrul unei națiuni poate fi unitar (lucru mai rar întâlnit) ori divizat între diferite culte și secte, inclusiv dintre cele aflate în contradicție.

Ca orice fenomen complex, cu manifestare în psihicul și comportamentul cetățenilor, Credința poate avea tendințe centripete de coeziune, de unificare și întărire și centrifuge de dezbinare, de diversificare artificială, de dezvoltare a unor contradicții interioare, inclusiv distructive. Ideal ar fi ca tendințele centripete să anihileze total tendințele centrifuge; într-o astfel de situație, națiunea ar deveni deosebit de puternică, ar face adevărate minuni. Acolo trebuie să ajungem. Și vom ajunge! Fiți siguri!

Cei ce visează stăpânirea tuturor națiunilor lumii, desemnați de mine prin termenul de bubuli, cunosc foarte bine puterea Credinței. Au și ei credința lor, dar nu atât de puternică ca a noastră. Ca Adevărata Credință, lipsită de ură și contradicție, de sugestii și profeții negre, de neadevăruri flagrante... Națiunile libere conservă cel mai bine Credința. Tocmai de aceea! unul dintre principalele obiective ale bubulilor este distrugerea națiunilor și crearea unei ciorbe planetare, supuse dominației lor. Nu mă îndoiesc de faptul că vom ajunge cândva la o societate planetară, cu o singură Credință. Acum, însă, e încă devreme. Iar ritmul și scopurile ascunse, urmărite de bubuli, nu corespund cu ritmurile și scopurile omenirii; ale națiunilor. Cea mai sigură dovadă o vedem zilnic: națiuni care păreau dispărute din istorie au înviat, ridicându-se pentru drepturile lor. Cine ar fi putut bănui refacerea națiunii ebraice și a Israelului? Cine ar fi crezut că o mână de ceceni vor îndrăzni să se opună deznaționalizării sovietice și rusești? Că Cehoslovacia se va dezmembra? Că Iugoslavia va deveni teatrul unor confruntări sângeroase între națiunile care o compuneau? Nimeni, absolut nimeni! E, aici, o chemare ancestrală mai puternică decât orice ideologie. E Credința primordială, adânc înfiptă în subconștientul fiecărui individ, fiecărui neam de pe planetă. E Credința naturală care nu are nimic de a face cu ideologiile artificiale, create în laboratoare. Căci, să ne înțelegem, în laboratoarele bubulilor se fabrică ideologii și religii, mituri și dezinformări, „profeții” și așa zise miracole. Se mai fabrică, acolo, așa zise personalități, care să ne conducă în deceniile și secolele următoare. Toți supuși ideologiei bubule.

Pentru impunerea ideologiilor bubule, se folosesc mijloace și metode variate, de la războiul clasic și până la cel religios. În prezent, ne aflăm în plină desfășurare a celui de-al treilea război mondial, cu folosirea tuturor tipurilor de conflict: armat (războaie locale, intervenții etc), economic (îl simțiți pe propria piele), psihologic (sunteți deja vaccinați, căci ați trecut prin evenimentele din decembrie 1989), informativ (și aici v-au vaccinat, din greșeală), religios.

Împotriva Credinței naționale (fiecare națiune are propria Credință), se folosesc tehnici de război religios, psihologic și informativ. Când aceste tehnici disimulate, neobservabile de omul de rând, nu dau rezultate, se trece la războiul economic și cel clasic, prin arme. Războiul psihologico-religioso-informativ nu este o invenție a acestui secol. Bazele sale au fost puse de faimosul strateg chinez Sun Tî, în cartea Arta războiului, apărută în secolul 5 înaintea erei noastre. De atunci și până acum, treburile au evoluat sensibil, dar nu radical. Multe din metodele menționate de Sun Tî se aplică și acum. Dezvoltarea științei și tehnicii, a psihologiei și parapsihologiei în special, a pus la dispoziția războinicilor noi mijloace și metode de luptă neconvențională. Omul de rând, ținta acestor atacuri, nu este conștient de ele și se lasă mânat ca o vită la abator.

Ca fost spion și contraspion militar român, am cunoscut aceste mijloace și metode. Inclusiv pe propria-mi piele. Sunt mai diabolice decât arma atomică ori bomba cu neutroni. Îmi fac datoria față de neamul meu și față de alte neamuri iubitoare de pace să dezvălui câteva din armele aflate în arsenalul bubul. Visul meu de taină, pe care abia acum îl dezvălui, este să ajung a scrie Arta păcii. Voi ajunge! Fiți siguri!

Iată cum acționează bubulii împotriva Credinței românilor:

— Semnarea deznădejdiei, a lipsei de speranță în viitorul acestei națiuni. Ni se demonstrează cu cifre și fapte că o ducem mai rău decât pe timpul dictaturii și că nu avem șanse de redresare decât peste decenii. Cei slabi se încovoiează sub lovitură, se descurajează, părăsesc țara ori trăiesc de azi pe mâine, fără o perspectivă clară. Noi nu ne îndoim sub lovitura bubulă! Noi știm că cea mai puternică armă de pe planetă este visul, speranța, optimismul, încrederea în noi, în națiunea noastră, în destinul național hotărât de Cer.

— Minimalizarea, ridiculizarea, calomnierea, etichetarea idealurilor naționale. Ni se înjură străbunii din morminte. Ni se agață etichete ridicole ori culpabilizatoare. Sunt luate în derâdere idealurile noastre de independență, suveranitate, integritate teritorială, neatârnavă economică și politică. Ni se flutură vise roze, după care se ascund cele mai hâde intenții. Nu uitați ce vis roz a fost comunismul și ce ne-a demonstrat în practică! Sunt profanate însemnele de tărie și credință ale neamului nostru. Se fac multe, tare multe...Cine le fac? O gașcă de maidanezi, fără mamă, fără țară, fără suflet, fără idealuri. O fac pentru un ciolan aruncat de bubuli. Așa cum au făcut-o și în perioada kominternului.

— Compromiterea credinței religioase naționale, crearea a sute de culte și secte cu ideologii contrare, apte a fi manipulate unele contra celorlalte. Conflicte religioase interne au și apărut.

Inclusiv între creștini. Zeci de ideologi, „profeți” șarlatani, mistici etc. acționează zi de zi pentru a ne dezbină. Divide et impera!

Mă uimește lipsa de previziune și reacție a Bisericii naționale. Și a celei catolice. Și a tuturor bisericilor din lume. Căci, orice Biserică care vrea să scoată la lumină binele și frumosul din Om, are un singur Dumnezeu. Indiferent cum i se spune în diferitele limbi ale Pământului. Indiferent de ritualul prin care este invocat. Voi cita din memorie mărturia unui evreu mozaic,

Brian L. Weiss, publicată în cartea „O mărturie a reîncarnării”.

Aflat în pragul morții, în comă, evreul se vede mergând pe un drum. Este întâmpinat de către un bătrân cu plete albe, îmbrăcat într-un strai maron, care îi spune că, pentru el, nu e încă timpul să moară. Revenit la viață, evreul face ceea ce niciodată nu visase: se roagă în piață, alături de niște arabi musulmani. În timp ce se roagă, preotul arab îi spune: Tu l-ai întâlnit pe bătrânul în strai maron. Nu ne mai disprețuiești. Ar fi bine să înțelegem toți oamenii planetei exact ce trebuie din această mărturisire.

Credința ortodoxă și cea catolică sunt primele vizate de asaltul bubul. Se invocă lacunele, inexactitățile, contradicțiile existente în cărțile de bază ale acestor religii. Omul de rând are tendința să creadă, căci nu poate vedea dincolo de greșelile omenești introduse în cărți, Cristalul credinței, adevărurile eterne ale neamului omenesc. Nu e treaba mea să mă amestec în lucrurile Bisericii, dar ca român care își apără Credința de neam, îmi permit să spun anumite lucruri dureroase. Oștenii care ne apără trupurile muritoare, juriștii care ne judecă faptele lumești, nu fac politică. Din păcate, slujitorii Bisericii, care trebuie să ne apere spiritul nemuritor fac politică în tabere adverse. Se confruntă politic. Și nu numai. E just? Nu!

O altă problemă. Omului i se poate lua cu forța orice, inclusiv viața. Credința însă, nu. Omului nu i se poate oferi însă nici un dar cu forța, pentru că îl aruncă. Iată de ce am considerat și consider neinspirată impunerea religiei pe cale administrativă. Crezul religios se impune numai prin convingere, ca un dar spiritual, în primul rând, prin modelul de austeritate și credință pe care trebuie să-l reprezinte slujitorii Bisericii. Ca specialist în această luptă neobișnuită, mă doare ori de câte ori anumite ziare trâmbițează cazuri de preoți care au deschis cârciumi, au profanat biserici, au săvârșit fapte penale, au... Fiecare caz în parte e o nouă lovitură dată Credinței de neam. Fără Credință, vom fi o turmă de animale, bună de mânat oriunde. Tezaurul credinței religioase străbune trebuie apărat! De noi, toți! Cu cinste, însă.

O altă metodă folosită pentru lovirea Credinței noastre constă în ștergerea memoriei naționale, falsificarea istoriei, ascunderea dovezilor privind destinul național al dacilor. De secole, se cunoaște de Hiperborea, de Varanha,

de Dacia liberă. Dar noi, cei de aici, dacii, am aflat ceva? Teoriile lui Roesler și ale lui Roller? Să trecem în revistă numai câteva date recunoscute de marii istorici ai lumii.

Cea mai veche scriere din lume a fost descoperită la Tărtăria, în Banat. E mai veche cu câteva secole decât cea sumeriană. Centrul de roire al Hiperborei se află în Carpați. Întreaga Europă este locuită de un singur neam; oaspeții veniți ulterior sunt puțini și ne semnificativi. Normanzii își declarau ascendența dacică. Letonii și lituanienii sunt daci. Germanii sunt geți. Francezii vorbeau în primele secole după Cristos limba rorhanescă. Zamolxe-Omul este pomenit în scrierile grecești și latine de dinainte de Cristos. La fel, Dromihete, Burebista, Decebal, Deceneu, Vezina, Oroles, Dapyx, Acornion... Strămoșii noștri...

Gelu, Glad, Menumorut au intrat în cronicile maghiare, probând ceea ce unii contestă acum. Domnul Ramunc din Vlahia apare în Cântecul Nibelungilor. Dacii de la sud de Dunăre își spun și acum vlahi... Basarab întâi a zdrobit oștile lui Carol Robert de Anjou. Ar fi putut-o face, dacă ar fi fost un mărunț feudal? Nu! Mircea cel Bătrân a ridicat un sultan la înalta Poartă. Putea s-o facă dacă n-ar fi fost puternic? Faptele Măriei Sale Ștefan cel Mare și Sfânt au răsunat din Persia până la Roma. Mai trebuie, oare, să continui?

Hiperborea, Varanha și Dacia nu sunt cunoscute de noi Sunt încă ascunse. Le vom scoate la lumină! Pentru a ști exact cine suntem. Pentru a ne cunoaște Destinul de Neam. Și a-l îndeplini. Căci este măreț!

— O altă direcție de lovire a Credinței naționale: implementarea insistentă în subconștientul și conștientul nostru a ideii neputinței neamului nostru de a face ceva trainic și serios. Ni se sugerează că suntem balcanici, deși noi suntem carpatici, daci și geți, carpi și costoboci, suci și odrizi. Ni se repetă cu insistență că nu avem mijloace tehnice și financiare pentru a ne realiza. Le avem, vă asigur! Numai că ne batem joc de ele. Permiteam unor maidanezi și unor aventurieri să ne fure din ochi, să ne risipească averea națională creată cu trudă și sânge de neam.

În clasamentul mondial al inventicii ocupăm primele locuri. La fiecare mie de locuitori, românii au dat omenirii mai mulți inventatori și savanți decât orice alt popor. Nu ne îngâmfăm cu asta, pentru că aici e vorba de ceva mai complex: nimeni nu poate face nimic fără a avea dar ceresc. Iar, Cerul nu acceptă trufia. Vă amintesc însă că noi am pus bazele aeronauticii, ciberneticii, speologiei... Că am inventat motorul cu reacție, stiloul și multe altele. Un lucru n-am inventat noi. Vreau să-i subliniez, pentru a fi dar pentru toată lumea: noi n-am inventat ideologii antiumane. Nici politice, nici religioase! Noi le-am suportat consecințele, am suferit experiențele aplicării lor în viața noastră. Iată de ce mi se pare o nerușinare sfruntată din partea celor care au inventat și promovat astfel de ideologii să-și arate fața în public, să arate acuzator cu degetul către alții. E cam timpul să-i aducem în fața legii, să-i facem să răspundă pentru faptele lor!

Averea înseamnă putere națională.

Al doilea element de tărie al unei națiuni îl constituie averea, averea națională, totalitatea valorilor materiale adunate de neamul nostru de-a lungul veacurilor. Până și cel mai neștiutor dintre oameni este conștient de faptul că averea înseamnă putere, iar noi suntem foarte bogați. Avem cea mai bogată țară din lume: de 19 secole, din România se cară aur și argint, uraniu și petrol, păduri și bucate, prunci și fecioare... Dar, ce nu se cară? Până și inteligența băștinașilor, materializată sau încă în față, a fost și este în continuare cărată afară. Tezaurele românești zac tot la Moscova. Atitudinea Rusiei democrate nu diferă cu nimic de cea a imperiului roșu, fapt ce demonstrează încă o dată că aproape nimic nu s-a schimbat la răsărit de Prut. Nu ni s-a înapoiat un singur gram de aur, o singură palmă din pământul Basarabiei, Bucovinei, Herței, Insulei Șerpilor.

Cu toate vitregiile vremurilor în care trăim, cu toate neajunsurile sistemului socialist, noi, românii, am strâns ceva avere națională. Și nu puțină. Am pus-o în fabrici și uzine, în case și lăcașuri de cultură, în ferme și centre de cercetări... în averea noastră comună. Nu ideologia comunistă, nu liderii comuniști au produs această avere! Noi românii, am produs-o! Și nu are caracter politic. Este pur și simplu avere. Averea noastră, a tuturor românilor, indiferent de naționalitate, religie ori concepții politice actuale.

Am produs această avere comună cu sacrificii. Am răbdut de foame și de frig, sperând că urmașii noștri vor duce-o mai bine. Am făcut plăți nedatorate, impuse prin forță sau înșelăciune. Am răbdut ceea ce puține alte națiuni rabdă și n-am renunțat la visul de a vedea măcar urmașii fericiți. N-am renunțat să construim câte un acoperiș deasupra capului fiecărui cetățean, câte o școală ori universitate, câte un spital, câte o creșă ori grădiniță, câte un lăcaș de cultură, câte o fabrică... Am învățat pe cetățenii noștri mai multă carte decât cele mai bogate națiuni; aceasta v-o spune un om care a trăit șase ani printre diplomați străini și a cunoscut gradul lor de cultură. Dacă n-ar fi fost chingile ideologiei comuniste, puse direct pe creiere și suflete, am fi ajuns departe, tare departe... Pentru că avem o zestre nativă excepțională, pentru că suntem muncitori și răbdători. Dacă n-a fost să fie atunci, în comunism, trebuie neapărat să fie de acum încolo! Trebuie să ajungem acolo unde ne este scris în destinul de neam! Departe, tare departe, de jegul moral și mizeria fizică a zilelor noastre...

Toată averea României ne aparține în comun, nouă, locuitorilor acestei țări. Fiecare, luat în parte, e un om sărac pentru că în comunism nu a putut acumula avere personală. Împreună suntem foarte bogați. Suntem proprietarii averii naționale. Tocmai pentru că noi suntem proprietarii și nu o mână de aventurieri ori speculanți, nu înțeleg de ce stăm cu mâinile în sân. Nu înțeleg cum permitem unei găști nesemnificative de maidanezi și colaboraționiști ai lor să ne-o risipească, să ne-o fure, să ne-o vândă pentru câțiva gologani, pentru a

ne transforma în cerșetorii lumii. Pentru a ne face să părăsim țara din cauza sărăciei.

Din decembrie 1989 până în prezent, nici un guvern nu a prezentat situația gestiunii țării, nu a raportat în fața poporului cum a cheltuit banii publici, banii noștri. Și au cheltuit în stilul și ritmul în care nu-și permit nici cele mai bogate țări. Micul întreprinzător, plătitor de impozite, prezintă lunar ori trimestrial situația gestiunii sale în fața organelor financiare statale. Dacă n-ar face-o, ar fi aspru pedepsit. Ca simplu plătitor de impozite, întreb: De ce guvernul nu procedează la fel? De ce nu ne spun ce-a făcut cu averea noastră? E cumva, guvernul, deasupra legii? Nu avem nevoie de astfel de guverne! Noi susținem statul, cu banii noștri, cu munca noastră. Tot noi avem dreptul legal de a controla guvernul și de a-i pedepsi exact cum ne-ar pedepsi el dacă am încălca legile plătitorului de impozite.

Cunosc bine situația exporturilor românești din închingata societate socialistă: vindeam avioane, elicoptere, nave, utilaj petrolier, armament, tehnică de luptă, calculatoare, explozivi, textile, pielărie, mașini unelte, produse chimice, tractoare, autoturisme de teren, sticlărie și porțelanuri, mobilă și artizanat... Vindeam multe, la prețuri competitive. Cu acei bani am plătit datoriile de război nedatorate, căci am fost parte cobeligerantă în coaliția antihitleristă, datoriile făcute pentru investiții, datoriile făcute din greșelile unor lideri ai „epocii de aur”. Eram rezistenți economic. Nu aveam datorii externe. Rezerva valutară de aproape cinci miliarde de dolari ne permitea să țâșnim ca o rachetă către un trai mai bun. Libera inițiativă plus averea națională destul de serioasă pe care o aveam ne permitea să luăm un start dintre cele mai reușite. Mult mai reușit decât al celorlalte țări socialiste vecine.

N-a fost așa. Prin diversiune, am fost puși să ne distrugem averea națională. Am fost puși să ne ucidem între noi, trăitorii acestui pământ, indiferent de naționalitate. Toți uram clanul dictatorial. Tocmai de aceea a căzut atât de ușor. De acolo, de pe 22 decembrie 1989, trebuia să înceapă marea noastră renaștere: eram uniți în crezuri și aveam avere. Bubulii știau ce înseamnă liberalizarea românească: în anii '70, mărfurile românești scoteau din piețele mondiale comercianți cu nume și tradiție. Nu-și permiteau bubulii să mai guste încă o dată așa o experiență. Pentru a nu ne putea ridica, au vărsat între noi ura, au distrus elementele de bază ale statului român (nu socialist!), au distrus economia națională, ne-au invadat cu mărfuri de calitate dubioasă: susținute de o campanie propagandistică perversă. Ne-au dat înapoi cu câțiva ani. Bubulii, maidanezii și colaboraționiștii lor sunt autorii acestor crime.

Suntem înapoi cu câțiva ani. Dacă ne unim, îi vom recupera în câteva luni. Căci românii sunt capabili de minuni. Au dovedit-o și nu o dată. Trebuie să punem piciorul în prag! Trebuie să cerem insistent aplicarea legii! În fiecare zi, să cerem să ni se prezinte gestiunea primelor două guverne! Să ni se explice unde s-au evaporat rezerva valutară, fondurile speciale (partid, syndicate,

utece, pionieri, Libertatea, armată, securitate) sumele și bunurile găsite în sediile și locuințele cianului dictatorial. Să ni se explice de ce întreprinderi rentabile au fost aduse în stare de faliment! Să ni se spună ce comisioane au luat guvernării pentru importurile nerentabile! Ce averi au în țară și străinătate! Să cerem asta în fiecare zi, calm, non violent și numai pe cale legală! Nu este adevărat că întreaga justiție e coruptă, așa cum susțin maidanezii! Aceste susțineri sunt menite să ne determina să pierdem încrederea în justiția noastră, în adevăr, și dreptate. Să mergem, deci, la Lege și să cerem aplicarea legii! Insistent! Cu mult curaj!

Jaful din averea publică urmărește să ne facă datori și dependenți, manevrabili și șantajabili. Să ne determine să ne vindem copiii, fecioarele și pământul pentru câteva pachete de gumă de mestecat. Pentru nimic. Să ne aducă la ascultare în fața forțelor oculte, prin foame și șantaj economic. Să ne facă robi și animale de povară. Să ne șteargă din istoria lumii. Să ne fure darul ceresc de care ei știu și noi nu. Căci, adevărul este că România are un Destin de excepție.

Cine are informația domină situația.

Informația este de importanță vitală în orice domeniu de activitate. Deciziile politice nu se pot lua fără informații exacte. Economia nu poate funcționa după ureche și după păreri aproximative. Comerțul lucrează cu informații blitz: cine are informația cu o oră mai devreme poate câștiga milioane. Armata lipsită de informații e o pradă ușoară pentru orice inamic. Inclusiv pentru unul inferior din punct de vedere numeric ori mai slab dotat cu tehnică de luptă și armament. Valoarea informației în întreaga viață socială este inestimabilă.

Cred că, acum, e clar pentru orice om de ce în România a fost distrus sistemul informațional. S-a început cu distrugerea serviciilor secrete naționale, create după 1964. Li s-au pus în cârcă fapte abominabile, pe care nu le gândiseră măcar. Sau, li s-au aruncat în sarcină fapte cumplite, săvârșite de securitatea kominternistă a anilor 1943-1962. Cunoașteți aceste fapte. Nu e cazul să insist Orice român de bună credință a putut să analizeze situația și să-și formeze cea mai potrivită părere.

Distrugerea sistemului informațional nu s-a limitat la domeniul serviciilor secrete. A continuat cu sistemul informațional din economie, finanțe, comerț, cultură... A cuprins întreaga viață socială. Ne-am lăsat culpabilizați de o mână de aventurieri care nu știu ce înseamnă munca și durerea acestui neam. Care fac experiențe pe pielea noastră de parcă am fi cobai. Și se mai laudă cu ele! Ei, maidanezii, lătrăii, țâpurătorii de lozinci, care n-au câștigat cu sudoarea frunții lor nici un dolar, au aruncat cu milioane, în țară și străinătate, pentru a-și crea mituri de mari oameni politici. Exact cum făcea și Ceaușescu. Care e deosebirea dintre dictatorul din mormânt de risipitorii care i-au urmat? Există una: risipitorii sunt mai mulți și mai fără milă decât răposatul.

Am ajuns să locuim în stradă ori în WC-uri publice. Și să nu ne mai căsătorim că nu avem case. Să plecăm, către țări străine. Să fim mințiți și drogați cu ideologie, exact ca pe timpul dictaturii. Numai că ideologia cu care suntem actual drogați este ceva mai disimulată. Nu știu dacă e și mai puțin nocivă. Să judece fiecare. Suntem insistent îndemnați, prin toate mijloacele mass media, să devenim o națiune de hoți și violatori, de criminali și superficiali preocupați numai de mărunțișuri, modă, cancanuri. Suntem insistent educați să nu mai gândim la treburile serioase, să nu ne luăm răspunderi, să reacționăm ca troglodiții, să acceptăm orice teorie bubulă.

Toate acestea ni se întâmplă pentru că nu avem informații, în ciuda faptului că avem mai multe servicii secrete decât anterior evenimentelor din decembrie 1989, poate și mai bine plătite, nu avem informații. Dușmanii țării nu sunt puși la respect. Trădători de țară de notorietate publică, de tipul lui Șerb, Militaru, Brucan se lăfăie în jurnale, culpabilizează de-a valma serviciile secrete, justiția, militari ai Armatei, procuratura militară și civilă, întregul popor român. Toți suntem vinovați, numai ei sunt fecioare. Ei, care ne-au înfeudat la puteri străine, care ne-au îndemnat să ne ucidem între noi, care au semănat ura și discordia între forțele armate naționale. Câtă nerușinare, cât tupeu! Toate nepedepsite. Dar, va veni ziua în care maidanezii vor plăti pentru tot ce-au făcut împotriva acestui neam! Ziua cea mare e aproape. Foarte aproape. Mult mai aproape decât credeți!

Am militat și militez pentru refacerea serviciilor secrete române. Pentru apărarea onoarei și demnității acestora. Pentru dezvăluirea adevărului cu privire la decembrie 1989. Am adus probe filmate că serviciile secrete nu și-au mânjit mâinile cu sânge românesc. Că mai mulți spioni și contraspioni români au preferat să moară cu mâinile curate, decât să fie implicați în conflictul fratricid, dezlănțuit de trădători și de bubuli. Am demonstrat că serviciile secrete române au fost distruse prin diversiune și trădare, pentru a ne lăsa fără informațiile cu care am fi putut dejuca sabotarea economiei naționale, jaful din averea noastră, trădarea la înalte niveluri.

Veți spune că serviciile secrete există. Nu neg. Dar cum funcționează? Ce fac pentru apărarea Credinței și averii neamului nostru? De cine se ocupă? De unul ca mine care îndrăznește să spună anumite adevăruri ce nu plac trandafirilor? Asta înseamnă urmărire politică. Dacă, în timpul dictaturii, urmărirea politică era perfect legală, prevăzută în Constituția țării (partidul unic), în prezent ea constituie infracțiune. Să fim clari! Trandafirii însângerați vor dispărea din istoria acestei țări destul de curând. Forțele democratice vor lua puterea și vor constata cu ce s-au ocupat unii lucrători din aceste servicii secrete. Cred că vom avea multe surprize neplăcute. Vreau să-i întreb pe cei care sunt plătiți să apere țara pe frontul din umbră, câteva probleme: Serviciile secrete actuale au apărut pe loc gol, ori sunt continuarea naturală a celor precedente SSI, Siguranță, Biroul doi, Securitate? Ați studiat documentele

securității kominterniste? Ați văzut ce crime pot comite oamenii slab pregătiți profesional și cultural dar înregimentați politic? Vreți să repetați perioada stalinistă? Știți în câți ani se formează un adevărat ofițer de informații? Și cu ce efort? Cu câtă carte și cu câtă trudă? Preferați să luptați cu bâta ori cu informația? Vă interesează ca informația să fie folositoare neamului românesc sau numai unui grup politic? De ce nu luați atitudine împotriva trădătorilor și spionilor care se lăfăiesc prin gazete? Așteptați să vă facă jurnaliștii munca? Sau ați căzut în diversiunea că aceste treburi nu vă privesc? Că privesc fosta Securitate națională (sau, cum îi spuneți în actualele documente, securitatea fostului regim). Trădarea are caracter politic? Sau antinațional?

Domnilor ofițeri de informații, aveți o mare răspundere față de națiune și stat. Trebuie să culegeți, să verificați și furnizați statului român informații reale, apte a-i servi interesele. Fie că vreți ori nu, sunteți urmașii direcți ai celor dinaintea voastră. Iar pentru a înțelege mai bine ce vreau să spun, citiți cartea Pericolul spionajului scrisă, în perioada interbelică, de către doi specialiști din SSI – generalul I. Teodorescu și colonelul Z. Goescu. Veți înțelege că, indiferent de gruparea politică aflată la conducere, aveți datoria să spuneți adevărul și numai adevărul. Că sunteți în slujba națiunii române și a statului român. Nu în slujba câtorva indivizi. Am mare respect pentru meseria dumneavoastră. Pentru că o cunosc. Asta nu înseamnă, însă, că voi mai închide ochii ori de câte ori greșiți.

Armata-scutul națiunii și statului.

Puterea Armatei, ca element de tărie al națiunii și statului, depinde de mai mulți factori cum ar fi: calitatea naturală a persoanelor care o compun și conduc; gradul de coeziune; moralul cadrelor și militarilor în termen; spiritul de legalitate, demnitate și onoare militară; încrederea și respectul militarilor de pe diferite trepte ierarhice față de superiori; disciplina militară; volumul obiectivelor militare comparativ cu populația țării etc.

Pe baza datelor publicate în ultimii trei ani de către diferite jurnale precum și pe baza declarațiilor făcute de către diferite persoane cu înalte funcții în Armata, afirm că puterea armată a României a fost și este în continuare ținta unor atacuri care o slăbesc. Voi enumera numai câteva din zecile de fenomene care afectează Armata: Avansările cu caracter politic, dezvăluite destul de recent de domnul general Nicolae Spiroiu, ministrul apărării, într-un interviu publicat în mai multe cotidiane românești și străine. Legile și regulamentele militare sunt clare în stabilirea modalităților de avansare a cadrelor: studii, competență, calități personale, vechime în grad și funcție etc. Ce s-a întâmplat în concert: Să-l cităm pe domnul Spiroiu: Avansările din decembrie 1989 au destabilizat Armata pe termen lung. Cine a făcut aceste avansări și de ce? Ion Iliescu și Nicolae Militaru, în scop de a cumpăra Armata de partea mișcării lor politice, nu tocmai sănătoase pentru neamul și țara noastră. Au apărut, astfel, alături de gradele militare

tradiționale, gradele politice. Adică, cele acordate cu încălcarea legii și regulamentelor militare, în scop politic. Nu insist asupra acestui subiect: e datoria Parlamentului să rezolve acest focar de neliniște din oștire. Dacă nu-l vor rezolva, să nu se mire de nimic. În lipsa legii, domnește arbitrariul.

Menținerea stării generale de culpabilitate este, de asemenea, de natură a slăbi capacitatea de luptă a Armatei. Nici acum, după trei ani, nu s-a lichidat focarul de neliniște introdus în Armată de către diversioniști, nu au fost îndepărtați cei care, într-o formă ori alta, au făcut jocul intervenționiștilor străini. Citez declarația unui ofițer al Armatei: Domnule Codruț, eu nu sunt asasin! Noi, militarii Armatei, nu suntem asasini! Noi nu acceptăm ideea că maiorul Dragomir mai este printre noi. El este un asasin. A asasinat cu bună știință 25 de milițieni români. Milițienii nu ne atacaseră. Cei trei morți de la noi au alte cauze: un elev a murit călcat de transportor (TAB – N.N.), un elev a murit în dormitor, datorită mânuirii defectuoase a armamentului și încă unul a murit de un glonț rătăcit. Milițienii au fost împușcați și din față și din spate, de către cei de pe acoperișuri. Dragomir știe cine erau cei de pe acoperișuri. Era în legătură cu ei. De aceea este menținut în Armată, la un centru militar de sector din București.

Clar nu? Procuratura militară încearcă, cu mare scandal de presă, să reia un caz vechi de 12 ani, în care uslașii au lichidat trei teroriști. În schimb, Dragomir Aurel, este liber. Nimeni nu-l întreabă cine erau cei care trăgeau de pe acoperișuri. Mai am, în cazul acestuia, o declarație de la un revoluționar civil din Sibiu.

În ce constă diversiunea ? Pentru un civil e greu de înțeles ce se întâmplă. Voi explica. Militarul de orice grad trebuie să execute ordinul superiorului său. Nu poate refuza decât dacă ordinul este în mod vădit ilegal. În al doilea rând, majoritatea militarilor nu culeg informații pentru a ști exact ce se întâmplă, pentru a putea verifica dacă un ordin este legal sau nu. Informațiile sunt, de regulă, culese de către organe speciale ale Armatei (informații, contrainformații, cercetare) și furnizate numai la anumite nivele ale conducerii. Ca atare, răspunzători de ordinul dat de consecințele acestuia, sunt comandanții de la nivelele la care s-a cunoscut situația reală. S-ar putea ca nici hulitul Dragomir să nu fi fost conștient de situația reală. Posibil. El însă ascunde în spate pe cineva mai mare, pe cineva răspunzător de omor deosebit de grav. Iată de ce nu este trimis în instanță, de ce este ferit de jurnaliști! Mai mult, cu un sadism mai rar întâlnit, se speră că-și va pierde mințile pentru a fi declarat iresponsabil și respectiv incredibil în declarațiile ce le va face. La fel se procedează cu locotenentul Zorilă, avansat căpitan după masacrul de la Otopeni. În prima declarație, făcută jurnaliștilor, Zorilă a recunoscut că a primit ordin de tragere de la Sergiu Nicolaescu. Ulterior, declarațiile sale se încălcăsc peste poate. Și sunt lăsate așa, încălcate. Ofițerul trăiește o mare dramă: este

avansat căpitan pentru fapte de eroism în Revoluție, dar imaginea copiilor de la Câmpina, lichidați la Otopeni, îl urmărește zi și noapte.

Concluzia: Armata este ținută în stare de culpabilizare prin ascunderea adevăraților vinovați, a celor care au dat conștient ordine de masacru ori trădare. Militarii care au tras în necunoștință de cauză ori în legitimă apărare (atunci când au fost atacați) sunt nevinovați și sunt menținuți în starea de incertitudine. Vinovații sunt extrem de puțini (mai puțin de zece persoane). Armata este mare. E o crimă să ții o Armată în incertitudine pentru a salva câțiva vinovați!

— Ascunderea și mascarea intervenției străine vizează, de asemenea, menținerea Armatei în stare de incertitudine și culpă. De vreme ce a existat o intervenție străină, sovieto- maghiară, probată cu videocasete, cum mai poate fi învinovătită Armata că a ieșit în stradă? Era obligația ei s-o facă! Faptul că, prin diversiune, au fost deturnate evenimentele, derutate unitățile militare este o altă poveste. O poveste ținând de cele câteva persoane care, în mod conștient, au contribuit la dezvoltarea conflictului intern, fratricid. M-am așteptat ca întreaga Armată să răsuflă ușurată la citirea probelor privind intervenția străină. În sfârșit, dezlegați din lanțul diversiunii! Spre marea mea surprindere, am aflat că unele persoane, e drept foarte puține, legate organic de diversiunea trandafirică, m-au cam criticat de mamă. Nu m-au deranjat afirmațiile lor jignitoare la adresa mea. Sunt destul de înțelept să nu le iau în seamă. M-a supărat lipsa lor de viziune și atașament pentru cauza Armatei. Oricum, destul de curând, situația acestor persoane va fi clarificată. Pe cale legală. Căci, în decembrie 1989, Armata a avut un motiv absolut legal pentru a ieși în stradă.

— Armata este lovită și în baza tehnico-materială. S-a ajuns la situația umilitoare ca Armata să facă apel public, în presă, pentru subvenționare. Domnilor guvernanți, aveți cumva în proiect noi asemenea acțiuni de apelare la mila publică? Nu vă dați seama că sunt jignitoare, că afectează onoarea militară? Că starea morală a efectivelor este în cădere liberă? Vreți să vedeți din nou Armata în stradă? Eu nu vreau! Am crescut în Armată, știu ce înseamnă Armata și vă rog să fiți foarte atenți cu acest element de tărie al națiunii noastre.

Sunt încă multe de spus despre acțiunile îndreptate împotriva Armatei. Sper să le spună cadrele ei, la emisiunile televizate, în presă, sau în alte moduri legale.

Izolarea înseamnă moarte.

Nimeni nu mai poate trăi izolat pe această planetă. Fiecare națiune, oricât de bogată și puternică ar fi, are nevoie de relații externe solide, în toate domeniile: politic, economic, diplomatic, militar, cultural-științific etc. Relațiile externe scot țara în lume, o fac cunoscută, îi valorifică potențialul uman și material, îi crează simpatii și alianțe.

Cu toată închistarea ideologiei socialiste, România a reușit să-și dezvolte un sistem de relații externe destul de solid și echilibrat, în care, alături de țările socialiste, figurau țări cu sisteme politice variate (dezvoltate, mediu dezvoltate, în curs de dezvoltare). Cred că așa e înțelept: să avem relații externe cu toată lumea, indiferent de sistemul politic (ori religios!) din respectivele țări. E hazardant să emitem o prognoză cam cum ar fi evoluat relațiile noastre dacă am fi renunțat repede la socialism. Probabil, am fi împărțășit soarta Ungariei (1956), ori Cehoslovaciei (1968). Până și copiii înțeleg că sistemul comunist din România a fost introdus prin intervenție străină. Și doborât în același mod. Numai suferințele au fost băștinașe. Și culpele care nu încetează nici acum...

Era de așteptat ca, după decembrie 1989, relațiile externe ale României să cunoască un curs ascendent. Ei bine, nu a fost deloc așa. Ca jurnalist la EXPRES MAGAZIN (1991-1992) m-am documentat câteva zile la Ministerul Afacerilor Externe. Relațiile externe erau în coborâre. Cineva ne lovea în relații, ne slăbea sistemul de alianțe. Cu cât are mai mulți prieteni, cu atât o națiune e mai sigură, mai puternică. Conform planului de izolare a României și de transformare a ei în semicolonie, noi nu trebuie să avem prea mulți prieteni. Să nu ne alegem prietenii funcție de interesul nostru, ci funcție de interesele altora, care au pâinea și cuțitul, pe care ni le-au luat din mână așa cum am văzut la capitolul privind puterea economică.

Când ai mai mulți prieteni, nu simți din greu pierderea unuia dintre ei. Nici trădarea care, cinstiți să fim, mai apare și între prieteni. Ai alții cu care să te mângâi, să te ajuti. Când ai puțini prieteni și te trădează toți deodată ești un om terminat. Cam așa stau treburile și cu națiunile. Când îți faci prieteni, nu contează rasa, religia, concepțiile politice ale acestora. Te interesează, în primul rând, dacă te înțelegi cu ei, dacă ai cu ei vise și preocupări comune. Ori interese comune. Cam așa stau treburile și cu națiunile. Și ar sta în continuare dacă n-ar fi diversiunea bubulă.

Noi nu avem nimic de împărțit cu nici o națiune din lume. N-am luat la nimeni nici o palmă de pământ. Din contra, ni s-a luat. Și va trebui să ni se returneze, pe cale pașnică. Așa va fi!

Metoda limitării relațiilor externe ale românilor nu este nouă. Ni le-au limitat otomanii, fanarioții austro-ungarii, rușii, sovieticii, în timpul ocupației sovietice, noi înjuram vârtos anumite națiuni, la indicațiile frățiorului mai mare, în timp ce el avea relații politice și economice cu ele. Cel mai edificator caz - relațiile cu Germania Federală. Sovieticii aveau relații cu west-germanii, iar noi ne țineam departe de ei, să nu ne muște. Tâmpenie crasă, cu efecte dezastruoase în plan economic, științific, cultural, umanitar. Sincer să fiu, sunt unul care regretă emigrarea masivă a germanilor din România.

Fiindcă am ajuns la capitolul Ivan-fratele mai mare, vreau să precizez câteva probleme. Așa cum le văd eu, ca român. Nu am nimic împotriva poporului rus. E de compătimit, deoarece comunismul l-a schilodit și mai

puternic decât pe noi. La sovietizat, l-a rupt de patrie, de mamă și de muncă rodnică, independentă. Rusia, cea mai bogată țară de pe glob, suferă de sărăcie. În ea se petrec fenomene periculoase. Elementul rusesc s-a diluat, împrăștiindu-se în republicile unionale, autonome, distincte. Simțul național, s-a diluat, fiind înlocuit cu aroganța imperială sovietică, cu ideologia de mare putere. Rușii, oamenii care își cântă atât de frumos patria în versuri și muzică, sunt în stare să sară la bătaie dacă-i inviți politicos să plece acasă, în patria lor. E singurul caz întâlnit de mine, în care un popor nu mai vrea să trăiască acasă, în maica patrie. Un caz dureros și alarmant. Atât pentru ei cât și pentru alte popoare.

Putem și trebuie să avem relații bune cu rușii. Cu o singură condiție: să ne trateze de la egal la egal. Nu cum ne-a tratat secole de-a rândul. Adică, cu aroganța de mare putere. Căci, adevărata putere a unei națiuni nu stă în arme și număr de oșteni, ci spirit. În această direcție, în spirit, ne putem oricând măsura. Nu sunt profet dar, încă din 1990, am prevăzut destrămarea imperiului sovietic. Vin cu o nouă profeție. Scrisă, de data asta. Dacă Rusia va acționa în continuare pentru refacerea imperiului țarist și sovietic, așa cum face acum, va ajunge la un mare dezastru. Se va destrăma ea însăși în zeci de state naționale, independente. Și asta, numai în trei ani de acum încolo.

Relațiile externe au suferit și pe timpul dictaturii ceaușiste. Atât din cauza sabotajului intern, cât și din cauza celui extern. Devierea lui Ceaușescu de la linia liberală a anilor '70, îmbătarea în ideologie în detrimentul unei gândiri practice, pline de bun simț românesc, promovarea minciunii și favoritismului de către clanul său, ridicarea în funcții importante a unor persoane incompetente ori trădătoare, repartizarea discriminatorie a venitului național în plan teritorial sunt numai câteva din manifestările acestui sabotaj intern. Mai țineți minte ce bine era de trăit în România anilor '70? Ce nivel de trai aveam? Cum ne invidiau ungurii, bulgarii, sârbii, rușii? Cum ne întindeau mâinile toate popoarele lumii (excepțiile erau nesemnificative)? Cum ne apreciau străinii care veneau cu milioanele să vadă miracolul românesc?

Cauza acestui boom economic, politic, cultural? Atunci, pentru scurt timp, am fost noi înșine. Am muncit serios, am produs de calitate, am avut relații corecte cu toată lumea. Nimic nu ne oprește acum, când libera inițiativă este descătușată, să atingem un boom și mai înalt, și mai de durată. Barierele sunt în noi, în lipsa noastră de încredere, în lipsa de voință. Ne trebuie credință-n reușită, voința națională de a învinge, multă înțelepciune în alegerea relațiilor externe, lideri devotați și bărbați (nu purtători ilegali de pantaloni!)

Sabotajul extern a existat și există. Face parte, aș zice, din viața planetară actuală. În momentul în care Țugulanul a produs și vândut mărfuri la concurență cu bubulul, i-a devenit adversar și dușman. Din acea clipă, situată în anii '70, sabotajul s-a desfășurat organizat, continuu, prin mari specialiști. Cele mai mari și mai rentabile produse ale neamului nostru au fost denigrate și

ostracizate. Vă amintiți cum urlau anumite persoane împotriva faptului că România vânduse armament și tehnică de luptă? De ce o făceau? Simplu: pentru că am concurat pe marii producători de armament, pentru că n-am mai cumpărat noi de la alții armament și tehnică de luptă veche, revopsită. Câte înjurături și câte bancuri au fost la adresa Canalului Dunăre Marea Neagră? De ce? Pentru că am devenit stăpâni pe adevărata gură a Dunării? Că prin România va trece comerțul Nordului?

În încheierea acestui subcapitol, aș vrea să punctez ceva foarte important: relațiile externe ale fiecărui stat se crează și dezvoltă funcție de interesul propriu (politic, economic, militar) și nu de ideologie, rasă, religie etc. Pe timpul Komintemului, eram ațâțați de alde Tache Bolșevicu împotriva sârbilor. Ne-am și bătut cu sârbii, pe graniță. Mânați de sovietici și colaboraționiști. Cu sârbii, cu care suntem prieteni de secole. Cu care trebuie să rămânem prieteni. Cu sârbii, cu care suntem din nou puși în conflict, pentru a ne ruina economic în mod reciproc.

Mânați de guvernanți mai puțin bine orientați (ca să nu le spun altfel) am participat la cruciada împotriva Irakului. Ce ne interesa pe noi diferendele dintre două țări arabe? Ambele prietene cu noi? Dacă putem face pace între ele, trebuia să ne amestecăm. Dar, să mergem în interesul altora, în contra unuia dintre prieteni, nu era bine. Tocmai asta am făcut. Pentru că așa au hotărât guvernanții de atunci. Și rău au făcut. N-avem nimic de împărțit cu arabii. Faptul că, în București, au apărut unele lozinci antiarabe îl consider o nouă diversiune. Știu eu ce spun. Cineva care nu ne iubește toarnă discordie între noi și arabi, între noi și evrei, între noi și unguri, între noi și sârbi, între noi și americani, între noi și chinezi, între noi și prieteni.

Pentru că veni vorba de chinezi, mă simt dator cu o explicație. Sunt unul dintre adepții unor relații foarte strânse și cu China. Nu numai pentru că, pe patul de moarte, Stalin ar fi spus bolșevicilor săi: Vă las o moștenire dezastruoasă mai mult de un miliard de galbeni. Susțin această relație pentru că mărfurile chinezești au fost și sunt de calitate, la prețuri accesibile românului. Pentru că mărfurile noastre au avut și au intrare pe piața chineză. Cred, și viitorul îmi va da dreptate, că problema zahărului chinezesc infestat a fost un sabotaj organizat, pentru a mina această relație externă a României. Relație care deranjează cam mulți așa ziși prieteni, cu zâmbet mios pe față și cu ochii pe amărâtul de tezaur românesc.

Diversiunea minorităților naționale.

Majoritatea minoritarilor din România au ajuns pe pământul nostru în căutare de exil politic, religios, economic. Am fost și suntem ospitalieri, i-am primit pe toți, le-am dat drepturi egale cu ale etnicilor români, ne-am înrudit cu ei, ne-am împăcat bine. Când a fost rău în țară, am suferit împreună. Fenomenele de intoleranță nu au fost și nu sunt caracteristice neamului nostru. Noi ne-am apărat minoritarii împotriva extremiștilor de orice fel. Noi am salvat

evrei din mâna horthyștilor. Țăranii români au dat un pumn de boabe germanilor deportați în Bărăgan de către regimul kominternist de ocupație. Românii regretă sincer că majoritatea germanilor au părăsit România. Dar le pare bine că au o patrie întreagă. Nici de plecarea evreilor nu suntem indiferenți. Suntem însă bucuroși că, după două milenii de pribegie, cu patria în suflet și în minte, evreii au reușit să o vadă materializată.

Cu toată poziția corectă a românilor față de minorități, România nu a scăpat de aplicarea diversiunii de contrapunere a intereselor minorităților cu cele ale băștinașilor. Contrapunere artificială, dar bine organizată. Cum spun eu, visul bubulilor e să umple lumea de minorități, dar s-o lipsească definitiv de națiuni libere, independente, suverane.

Ca jurnalist, am cunoscut multe aspecte ale acestei diversiuni. Vreau să mă opresc numai la două, pe care le consider cele mai periculoase: diversiunea organizată de revizionisții unguri și deversiunea antievreiască – confundată de anumite persoane cu diversiunea antisemită.

Cea mai completă demascare a mijloacelor și metodelor de acțiune a revizionismului maghiar aparține scriitorului american Mifton G. Lehrer. Cartea acestuia, Ardealul pământ românesc, ar trebui să fie citită de către fiecare senator american implicat în decizii privind România. Așa vor înțelege perversitatea revizionisților unguri, talere cu multe fețe: filo-americani față de americani; filo-germani față de germani; filo-sovietici față de sovietici; filo-japonezi față de japonezi. Și filo-canibali față de canibali. Căci, în decembrie 1989, unii revizionisți unguri din Ardeal au mâncat carne din trupurile românilor uciși.

Ajuns la acest punct, vreau să subliniez faptul că marea majoritate a secuilor și ungurilor din țara noastră nu sunt revizionisți. Aderența lor la un singur partid are cu totul alte cauze decât cele bănuite de analiștii de suprafață. În primul rând, teama de băștinași, care le este cultivată continuu, de o mână de revizionisți din rândul lor. Mai apoi, teama de a nu fi considerați trădători ai minorităților lor. Ar mai fi visul de a obține cât mai mult. Chiar mai multe drepturi decât băștinașii. Cauze sunt multe. Prefer să citez, fără comentarii, câteva afirmații din rândul lor:

Un tânăr rezultat dintr-o căsătorie mixtă, domiciliat în Covasna: Eu pe cine să înjur, domnule Codruț? Când un român îi înjură pe unguri, o înjură pe mama și mă doare. Când un ungur îi înjură pe români, îl înjură pe tata și mă doare, iarăși. Am trăit bine, în pace, până au venit unii să facă politică din viața noastră.

Un secu din Covasna: În vara anului 1991, noi, secuii am pornit renașterea minorității noastre. Căci noi nu suntem unguri, ci secu. A venit imediat Laslo Tokes și a pornit împotriva noastră pe conaționali. Ne-a dezbinat. Așa se face că minoritatea secuiască nu este încă recunoscută legal.

Un maghiar pur sânge din Târgu Mureș: Pe timpul evenimentelor din martie 1990, veneam către casă. Fusesem la rude în Ungaria. Eram în mașină cu soția. La vreo douăzeci de kilometri de Târgu Mureș, am fost oprit de un grup de unguri înarmați cu lanțuri, bâte, răngi. Până să le spun ceva, m-au luat la bătaie. Am strigat că sunt ungur și nu m-au crezut. În timp ce mă călcau în picioare, am reușit să scot pașaportul și să-l arăt. M-au lăsat în pace, dar eu sunt mereu neliniștit. Mi-e și rușine de ce s-a întâmplat.

Liderul revizioniştilor maghiari este, fără îndoială, episcopul Laslo Tokes. O persoană pregătită mai mult pentru politică sau diversiune, decât pentru slujirea Bisericii. Cum ar putea afirma un slujitor al Bisericii creștine următoarele: România nu are tradiție democratică, de aceasta fiind responsabilă cultura ortodoxă bizantină, care a pus în valoare ierarhizarea. Ei, bine, Tokes a făcut-o, în ziarul Italian L'Unita din 4 august 1990. Era filo-catolic în fața catolicilor italieni. Semăna vrajbă între creștini. Exact cum descria Milton G. Lehrer.

Laslo Tokes n-a auzit niciodată de cele zece porunci. Ori, dacă a auzit nu le respectă. Cel mai des păcătuiește prin minciună publică. Am o bună parte din interviurile acordate acestui domn în străinătate. Voi enumera cele mai flagrante minciuni.

Minoritatea maghiară din România ar număra aproape patru milioane de suflete. Recensământul din 1992 a scos la iveală mai puțin de 1,6 milioane de maghiarofoni. Dacă scădem din rândul lor secuii, țigani, șvabii, și românii maghiarizați, nu mai rămân decât maximum o jumătate de milion de maghiari.

Minoritatea maghiară ar fi, chipurile, supusă romanizării, deznaționalizării. E suficient să comparăm recensămintele din ultimul secol și vom constata că, din contra, maghiarii au deznaționalizat milioane de români, secui, ucraineni, slovaci, evrei, sârbi, armeni, germani, țigani. Ce fel de nume este Oltyan, Moldovyan, Patrubby? Mai lipsește un Yonesko.

Securitatea română ar fi închis școlile minorităților maghiare, ar fi ucis învățători și preoți maghiari care învățau copiii în limba maternă. După Diktat, maghiarii au cam făcut astfel de lucruri. După 1944, nimeni nu s-a atins de maghiari. Din contra, au fost niște cazuri în Regiunea Bolșevică Autonomă Maghiară care, relatate public ar crea mari probleme. Nu e cazul să dezbinăm. Nu le descriu. În perioada ceaușistă, n-a murit nimeni de mâna Securității naționale. Mai mult, la Timișoara, securiștii au avut o deosebită grijă de Tokes. Se temeau să nu fie ucis de-ai lui, pentru a fi transformat în martir.

Împotriva vieții lui Tokes s-ar fi săvârșit mai multe atentate. Cam străvezie povestea! Accidentul suferit pe teritoriul maghiar, în mașină ungurească și cu șofer maghiar (ochii albaștri de la AVO) este pus în sarcina românilor. Mă bucur că, în concepția lui Tokes, pe care Dumnezeu l-a pedepsit pentru semănare de ură interetnică, noi, românii avem trecere la Dumnezeu.

Maghiarii nu ar avea drepturi culturale, nu s-ar bucura de autonomie culturală. Mergeți în Covasna și Harghita pentru a vedea cum stă treaba! Luați-vă și translator, căci majoritatea locuitorilor nu vorbesc româna. Am fost și eu, cu o echipă de jurnaliști. Ne-am descurcat tare greu.

În concluzie, revizionistii unguri, fantome ale izolaționismului teritorial de tip feudal, visează purificarea etnică a minorității maghiarofone, izolarea ei de restul românilor (inclusiv de celelalte minorități), contrapunerea ei intereselor generale ale națiunii și statului român. Primii care ar suferi din această cauză (și suferă) sunt secuii și ungurii din țară. Sperăm să fie înțelepți, să elimine extremiștii care vor să-i ducă la pierzanie.

Diversiunea antievreiască din România a apărut ca din senin. Și nu a reușit să ia amploare. S-a stins ca un foc de paie. Deși, gaz i-au pus destul. Și nu dintr-o singură parte. Din mai multe. Cauzele acestei tentative de diversiune sunt multiple. În primul rând, influența evreilor (vărul Ițic) în lumea capitalistă nu e deloc de neglijat. Să ne închipuim că evreii ar fi pus, pe cinste, umărul la ridicarea României postdecembriste. Ce ar fi rezultat? Un boom deloc pe placul fratelui Ivan și bubulilor pe care încă nu s-au învățat cu ideea că România nu e curtea lor. Reacția? Căpitanul de rangul întâi Radu Nicolae, unul dintre puținii agenți ai KGB care și-a recunoscut public apartenența la această instituție, iese la bătaie în revista EUROPA. Motivul aparent: indignarea față de faptele reprobabile săvârșite de Brucan și Roman (oleacă cam ovrei din naștere). De parcă faptele domniei sale și ale grupului CORBII (Ion Iliescu, Nicolae Militaru, Ștefan Kostyal, Virgil Măgureanu) erau demne de aplaudat! De parcă Brucan și Roman săvârșiseră faptele în calitate de evrei și nu de cetățeni români. De parcă cei doi inculpați (dă, Doamne!) ceruseră voie de la ceilalți minoritari evrei să facă din România un circ jalnic... Afacerea a escaladat. Au ieșit pe arenă și rândul doi de țâpuritori: persoane compromise prin colaborare strânsă cu fostul dictator, preocupate de ștergerea trecutului, au trecut la mormăieli: Vai, ce antisemitism în România! Românii, înțelepți cum îi știm, le-au adresat „tradiționale urări” la ambele tabere și diversiunea a eșuat. Căci, o diversiune reușește numai dacă capătă caracter de masă. Simplele hărțuieli dintre domnii Mozes Rosen și Ilie Neacșu ne lasă reci. Suntem prea isteți să nu înțelegem exact cam ce se ascunde în spatele lor.

Cel mai dulce Președinte.

În istoria României, vom avea mulți președinți. Nici unul atât de dulce și zâmbăreț ca domnul Ion Iliescu. Și nici unul atât de naiv încât să creadă că românii sunt niște tembeli, buni de manipulat cu minciuni de felul celor care ni le-a spus cu nonșalanță. Revin la întrebările:

— Domnule Președinte, invazia sovieto-maghiară din 22-23 decembrie 1989 a fost reală ori simulată? Dacă a fost reală, de ce ați ascuns-o? Dacă a fost simulată, de ce ascultați asasinii care au determinat, prin ea, lichidarea a 900 de nevinovați?

— Cine a atacat sediul central al Ministerului Apărării Naționale? Erați acolo și vi s-a raportat. Eram și eu acolo. Trebuie să spunem adevărul! Morții nu-l mai pot spune. Iar cei vinovați de crimă sunt foarte puțini – mai puțin de zece persoane.

— Cine au fost teroriștii? Cine i-a recrutat și instruit? Cine le-a dat misiunea? Cine i-a condus în luptă? Cine i-a capturat? De ce li s-a dat drumul? Precizez că am mărturii de la Armată că li s-a dat drumul din ordinul fostului ministru Nicolae Militaru.

— De ce acoperiți guvernul Roman? De ce nu-i cereți să prezinte gestiunea țării? E vorba de averea noastră, a poporului și vrem să știm cum a cheltuit-o. Vă întreabă un plătitor de impozite, care, periodic se prezintă la organele financiare pentru a fi verificat cum ține gestiunea. De ce guvernul nu procedează legal? De ce nu ne prezintă gestiunea țării?

— Ce sume de bani, din averea publică, au intrat în fondurile FSN – FDSN?

— Cine menține starea de suspiciune dintre Armată și serviciile secrete? În ce scop? Nu cumva, în același scop în care a folosit Ceaușescu această manevră periculoasă pentru stat și națiune? Nu cumva, cineva visează la dictatură?

— Cum se face că SRI este condus de trei ani, în mod ilegal, de către un șef neconfirmat de Parlament?

— De ce ascundeți aceste adevăruri, domnule Președinte? Nu vă dați seama unde ne poate duce minciuna? Nu vă sunt suficienți morții lui decembrie 1989? Mai vreți și alții? Eu nu! Niciodată! Noi, nu! Niciodată!

Nu vă urăsc, domnule Președinte. Nu mai urăsc pe nimeni. Ura e un semn de slăbiciune. Mi-e milă însă de dumneavoastră. Nu aveți curajul să denunțați infracțiunile, să deblocați justiția din această țară. Sunt sigur că, acum, mă considerați un destabilizator obraznic. Un tip revanșard. Un aventurier în goană după glorie. Așa v-au spus unii dintre cei care vă înconjoară cu „grijă”. Cam cum îi înconjurau pe Ceaușescu.

Vă urez să vă treziți mai devreme decât Ceaușescu! Înainte de a vă vedea arestat de proprii colaboratori. Înainte de a privi în ochii unui complet de judecată. Înainte de a privi în țevile unui pluton de execuție...

Asta vă urez eu, unul dintre miile de oameni obișnuiți, scoși în afara societății prin diversiunea din decembrie 1989. Diversiune pe care refuzați cu disperare să o denunțați.

Pavel Coruț.

SFÂRȘIT